

KUR'ÂN'DAN LÜTUFLAR

İsmail Dinçer

İÇİNDEKİLER

ÖNSÖZ	5
KUR'ÂN'I ANLAMAK	7
KONULAR	11
AŞK	13
KÂLBE İŞLEYEN AŞK	16
KUL HAKKI	19
BEKLE	26
TARTIŞMA	30
GÜZELLİKLE AYRIL-HECREN CEMİLEN	35
KENDİNE İHANET ETME	40
NE EKERSEK ONU BİÇERİZ	44
LÂ İKRÂH FİD DİN	48
KURDUN KUŞUN HAKKI	53
KOŞMADIN	56
KORUYOR MU	63
KORKMA	67
KİBRE DÜŞTÜĞÜNDE	71
KAN DÖKMEYİN	76
İFTİRA ATMA	80
HÂBİL GİBİ SÖYLEMEK	83
GÖNÜL ŞEHİRİ	88
DİL İBADETİ	92
KALEM SIRRI	95
EMROLUNDUĞUN GİBİ DOSDOĞRU OL	98
ZALİM OLMA	103
KADIN ERKEK EŞİTTİR	109
İYİLİK İÇİN YARDIMLAŞ	115
ENE HAYRUN MİNHU	119
CORONA VİRÜSÜ	124
ECEL-İ MÜSEMMA	132
GİDECEKSİN	136
BU İNAT NİYE	141
CARİYE, DUL, BAKİRE	145
NEDEN ATEİST OLUYORLAR	148
DUA VE GAYRET	153

EMEĞİN KADAR NASİBİN VARDIR.....	157
FAKİRLİK MAKAMI.....	160
HIDIRELLEZ- HIZIR VE İLYAS.....	165
HİÇLİKTEN HEPLİĞE.....	168
İBRÂHİMİ BAKMAK.....	171
MÜŞRİKLİK.....	174
LÂ-YOK ET.....	180
RAHÎM-RAHMÂN.....	184
SONUÇ.....	189

ÖNSÖZ

Daha önce “Kur’ân’dan Damlalar” ve “Kur’ân’dan Mesajlar” kitâblarımızda, Kur’ân’da geçen bazı âyetlerin tevîlini yapmaya çalıştık.

Kur’an’da sunulan âyetleri anlamaya gayret gösterdik.

Ve kitâblarımızı okunup düşünölsün diye, bu konulara ilgili olan dostlara sunduk.

Yine bu kitâbımızda da Kur’ân’ı anlamaya ve anladığımız kadarıyla anlatmaya çalışacağız.

Yine diğere kitâblarda olduğu gibi bu kitâbımızda da 40 ayrı makalede Kur’ân’dan bazı âyetlerin tevîlini yapmaya çalışacağız.

Tek amacımız Kur’ân’ı anlamaya çalışmaktır.

Kur’ân’dan sunulan lütüfları yakalamaya çalışacağız.

Kur’ân’da bizlere yaratılışı anlamak için bilgiler verilir.

Kur’ân bizlere Allah hakikatini ilmi olarak anlamak için sunulmuştur.

İnsan, varlığın var oluşunu anlamaya çalışmalıdır.

İnsan, varoluşu ve var edeni, varlığın kendinde olan âyetlerle idrak etmeye çalışmalıdır.

İnsan, gördüğü her şeyi düşünmeli ve hikmetlerine ermeye çalışmalıdır.

Yeter ki insan temiz bir akılla ve temiz bir gönülle gördüğü okuduğu her şeyi anlamaya çalışsın.

İnsan, insanların yazdığı kitaplardan okuduğu her şeyi analiz etmelidir, okuduğuna hemen inanmamalı, redde etmemelidir, ilmi olarak düşünmeli hakikate ermelidir.

Varlık kitâbını yazan Allah’tır, onda bir şek, şüphe, kayma, yalan yoktur.

Ama insanların yazdıkları eserlerde hatalar olabilir, doğru olmayan tespitler olabilir, yalanlar olabilir.

Eserleri yazan her bir kişinin kendi inançları vardır, yazdığı eserleri bu inanca dayalı yazar.

Her insan insanların yazdığı kitâbları iyi analiz etmeli ve sorgulamalıdır.

İlmi delillere göre etüt etmelidir.

Kâinata her şey bir kitâbdır, o kitâbı yazan Hakk'tır.

İnsanlar canlı kitâb olan varlık kitâbını okuyabilmeli ve hakikatlere ulaşabilmelidir.

Varlığın özünde bir ilim vardır.

O ilimle okunan varlık kitâbında nice hakikatlere erişilecektir.

Yeter ki insan varlık kitâbını okusun, düşünsün anlamaya çalışsın.

Okuyan düşünen, hakikate erecektir.

Hakikate eren, ilâhi huzuru hissedecektir.

İşte bu kitâbımızda da Kur'ân'ı okumaya, düşünmeye ve anlamaya çalışacağız.

Yazdığımız bu kitapta bilmeden hata yapmışsak, özüne uygun açıklama yapamamışsak, dilerim bu kitâbı okuyan onları yakalar ve ilme uygun, gönle uygun, daha derin açıklamalar yapabilir...

Aleyküm Selâm...

İsmail Dinçer
3 Haziran 2023

KUR'ÂN'I ANLAMAK

Gördüğümüzü, okuduğumuzu anlamaya çalışmak, insan olarak yaratılışımızın hikmetidir.

İnsan, gördüğü şeyin hem önünü hem ardını görebilmelidir.

Dış yüzünde kalmamalı, iç yüzünü görebilmelidir.

Yargısal bakmamalı, hor görmemeli, kendini bilmiş görmemelidir.

İnsan okuduğu bir kitâbı düşünmeli, oradan sunulan mesajları yakalamaya çalışmalıdır.

Kur'ân okuyan bir kimse, mutlaka Kur'ân'ı anlamak için okumalıdır.

Kur'ân'da birçok âyette “okuyup anlayasınız diye size sunuldu” öğütleri vardır.

Kur'ân bizlere, okunan Arapça Kur'ân'ı dinlediğimizde ağlamamız için sunulmadı, anlamamız için sunuldu.

Duygusallığımız anlamamıza engel olmamalıdır.

Duygusallık elbette çok ulvidir.

Lâkin duygusallığımız Kur'ân'ı anlamak için olmalıdır.

Rahmeti Yaşar Nuri Öztürk hocamız anlatmıştı.

Arabistandan bir heyet Ankara'ya gelir.

O heyetle birlikte Yaşar hocamız, Kocatepe camine namaz kılmaya giderler.

Caminin hocasının okuduğu Arapça Kur'ân'ı dinleyen bazı kimselerin ağladığını gören heyetteki bir kişi sorar: “Bunlar niye ağlıyorlar bir sıkıntılarımı var?”

Yaşar hocamız da: “Kur'ân okunuyor diye duygusallaşıyorlar ve ağlıyorlar” diyor.

Heyette ki kişi: “Ama okunan miras âyeti, bunun ağlanacak bir şeyi yok ki” diyor.

İşte onun için Kur'ân'da "anlayasınız diye bu kitâbı sunduk" diye öğüt veriliyor.

Ama maalesef bizlerin beyinlerine hep, Kur'ân okumak sevaptır diye bilgiler ekildi.

Oysa Kur'ân'ı anlamak sevaptı, Arapçasını dinleyip ağlamak değil.

Bizler varlık kitâbını anlamak için bakmalıyız, düşünmeliyiz ve var oluşun hakikatini anlamaya çalışmalıyız.

Kur'ân'ı da anlamak için okumalıyız, düşünmeliyiz.

Kamer Sûresi 17:

وَلَقَدْ يَسَّرْنَا الْقُرْآنَ لِلذِّكْرِ فَهَلْ مِنْ مُدَكِّرٍ

"Ve lekad yessernel kur'âne lîz zikri fe hel min muddekir"

Ve lekad yesserna	: Doğrusu, yaptık, kolay, hızlı, gizli, düzenledi,
El kur'ân	: Okunan şey, kâinat kitâbı, varlık kitâbı, Mushâf-ı Şerif,
Li el zikir	: Zikir için, anmak için, anlamak, idrak etmek, öğüt,
Fe hel min muddekir	: Bundan sonra öğüt alsınlar diye, ibret, düşünüp anlamak,

Meâli 1: "Doğrusu kâinat kitâbını anlaşılması için kolay kıldık. Böylece hakikatleri araştırıp öğrensizler diye."

Meâli 2: "Doğrusu Kur'ân'ı okuyup anlayasınız diye size kolay kıldık."

Kur'ân'da geçen âyetlerin taşıdığı anlamlarını yakalamaya çalışmak çok önemlidir.

Kelimelerin ilk ortaya konulduğu anlamları bulmaya çalışmalıyız.

Kelimeler harflerden oluşur, harfler birleşir kelimeleri oluşturur, kelimeler de birleşir cümleleri oluşturur.

Cümle cem kelime kökünden gelir, "birlik, bütünlük" demektir.

Bir cümle de hem harflerin taşıdığı, hem harflerin oluşturduğu kelimelerin taşıdığı anlamlar bir cem içinde yani bir birlik bir bütünlük içinde olmalıdır.

Varlığa baktığımızda bunu çok iyi görürüz.

Mesela “H-Hidrojen” bir harftir, “O-oksijen” de bir harftir, ikisinin birleşiminden olan “Su” kelimesi birliği gösterir.

Suların oluşturduğu göller, nehirler, denizler cümleleri gösterir, yani bir bütünlüğü gösterir.

Bunun aynısını, insanın bedenindeki, hücrelerde, hücrelerden oluşan dokularda, dokulardan oluşan organlarda ve hepsinin cemi olan beden boyutunda görebiliriz.

İşte Kur’ân’ı anlayabilmemiz için Kur’ân’da olan bütünlüğü yakalayabilmemiz gerekir.

Kur’ân; “Elif be te se cim ha hı dal zel ra ze sin şın sad dad tı zı ayn gayn fe kaf kef lam mim nun vav he lamelif ye” harflerinden oluşur.

Harflerden oluşan kelimeler hep bir bütünlüğü gösterir.

Eğer bir kelimenin anlamını, kelimenin asıl taşıdığı anlama göre değil de değiştirilmiş anlama göre kullanırsak Kur’ân’ı anlamaktan uzaklaşırız ve kendi inancımızın çıkarlarına göre yorumlamaya başlarız, ya da öyle yorumları doğru sanırız.

Fetih Sûresi 15: “En yubeddilû kelâm Allah kul len tettebiûnâ.”

Meâli: “Allah’ın kelimelerinin anlamlarını başka anlamlara değiştirenlere deki: Allah’a, bizim tâbi olduğumuz gibi tâbi olmazsınız.”

Âl-i İmrân Sûresi 78: “Ve inne minhum le ferîkan yelvûne elsinetehum bil kitâbi li tahsebûhu minel kitâbi ve mâ huve minel kitâb ve yekûlûne huve min indillâhi ve mâ huve min indillâh ve yekûlûne alâllâhil kezibe ve hum yalemûn.”

Meâli: “Onlardan bazıları da hakikatlerin sözlerini değiştirerek konuşurlar. Sizler de o anlatılanları, hakikatlerin sözleri zannedersiniz ve o anlatılanlar kitaptan değildir ve derler

ki: bunlar Allah'a ait olan hakikatlerdir. Oysa o anlatılanlar Allah'a ait hakikatler değildir ve söyledikleri Allah'a karşı yalanlarda kalmaktır ve onlar yalanları bilirler.”

Kur'ân'ı incelediğimizde anlıyoruz ki, kelimelerin gerçek anlamlarını yakalamaya ve ona göre konuşmaya çalışmalıyız.

Kur'ân'ı anlayan insan birliği beraberliği anlayacaktır ve asla bir ayrımcılık içinde olmayacaktır.

Allah'ın birliğine erişen yani tevhîd şuuruna erişen kimse, hep birlik şuuruyla hareket edecektir, hep birlik üzere bakacaktır, birlik üzere konuşacaktır.

KONULAR

- 1- Aşk
- 2- Kâlbe İşleyen Aşk
- 3- Kul Hakkı
- 4- Bekle
- 5- Tartışma
- 6- Güzellikle Ayrıl
- 7- Bedenine İhanet Etme
- 8- Ne ekersen onu biçersin
- 9- Lâ ikrâhe fîd dîn
- 10- Kurdun Kuşun Hakkı
- 11- Koşmadın
- 12- Koruyor mu
- 13- Korkma
- 14- Kibre Düştüğünde
- 15- Kan Dökme
- 16- İftira Atma
- 17- Hâbil Gibi Söylemek
- 18- Gönül Şehri
- 19- Dilin İbadeti
- 20- Kalem Sırrı
- 21- Emrolunduğun Gibi Dosdoğru Ol
- 22- Zalim Olma
- 23- Kadın Erkek Eşittir
- 24- İyilik İçin Yardımlaş
- 25- Ene Hayrun Minhu- Ben Ondan Hayırlıyım
- 26- Corona Virüsü
- 27- Ecel-i Müsemma

- 28- Gideceksin
- 29- Bu İnat Niye
- 30- Cariye, Dul, Bakire
- 31- Neden Ateist Oluyorlar
- 32- Dua ve Gayret
- 33- Emeğin Kadar Nasibin Vardır
- 34- Fakirlik Makamı
- 35- Hıdrellez
- 36- Hiçlikten Hepliğe
- 37- İbrâhimi Bakmak
- 38- Müşriklik
- 39- Lâ- Yok et
- 40- Rahîm- Rahmân

AŞK

Aşk O'nun cemâli idi.

Aşk O'nun kendi idi.

Yaratan aslında yaratılandı.

Yaratılan aslında yaratandı.

Yaratan kendini bâtından zâhire çıkardı.

Yaratan kendini açığa çıkardı, yaratılan kimliğini giydi.

Yaratan yaratılan aynıydı.

O kendinden kendini açığa çıkardı.

Tohumda O'ydu, ağaçta O'ydu.

Öz de O'ydu, özden gelen de O'ydu.

Evvel olan, âhir olan,

Zâhir olan bâtın olan O'ydu.

Hadîd Sûresi 3: "Huvel evvelu vel âhiru vez zâhiru vel bâtın"

Aşkından aşkını açığa çıkardı.

Açığa çıkardığı kendine Muhammed boyutu dendi.

Aşk Muhammed makamıydı.

Aşk Muhammed'di.

Muhammed makamına ermeden hiç aşk hissedilebilir mi?

Aşk hissedilmeden her yerde O'nun vechî seyredilebilir mi?

Aşk hissedilse, vücûd kalır mı hiç?

Aşk hissedilse, ben varım denir mi hiç?

Aşk O'ydu,

O aşktı.

O, aşkı yarattı, aşkından yarattı, aşkla yarattı.

Aşk O'nun nûruydu, ışığıydı, gönüllerin Güneşiydi.

Aşk O'na aitti.

"Aşkın aldı benden beni" dedi Yunus Emrem.

Aşk O idi, o yüce his ancak hissedilirdi.

Aşk cümle âlemi saran O'nun ışığıydı.
O'nun aşkıyla aşklanan, O'ndan başka bir şey görebilir mi hiç!
Dil başka bir şey diyebilir mi hiç!
Gönülde başka bir his olabilir mi hiç!
Cümle varlık O'nun aşkıyla var oldu.
Cümle renkler, kokular, şekiller o aşktan var oldu.
Sana nefes olarak gelen hava, aşkla esip geldi.
Sana akıp gelen su, can olan su, aşkla akıp geldi.
Sana akıp gelen ışık aşktı.
Topraktan filizlenen her şey aşkla açığa çıktı.
Aşk, bedeni tutan candı.
Bedenin kendi de aşktı.
Aşkla açıldı vücûddaki tüm boyutlar.
Aşkla geçildi tüm makamlar.
Aşkla geldi tüm lütûflar.
Aşkla sunuldu tüm sırlar.
Aşkla birleşti damla deryayla.
Aşkla başladı her şey.
Aşkla yaratıldı her şey.
Aşkla tutuldu tüm kâinat.
Aşk kesret gibi görünen âlemdeki vahdetti.
Aşk her varlıktaki nûrdur.

Saff Sûresi 13: "Ve uhrâ tuhıbbûnehâ nasrun minallâhi ve fethun karîb ve beşşiril mü'minîn."

Meâli: "Allah'ın yardımını anlayın ve her yerde O'nun aşkıyla hareket edin ve O'na olan yakınlığın hakikatine ulaşın ve müminlerden olun, ümit verenlerden olun."

Hubb: Aşk, sevgi, muhabbet, ilgi, alaka, ilâhi hissiyat,

Bakara Sûresi 165: "Vellezîne âmenû eşeddu hubben lillâh."

Meâli: "İmanlarında güçlü olan kimseler, Allah aşkıyla yaşarlar."

O'nun aşkına ulaşan O'ndan gayrısını göremez.

Aşığa gayrısı yoktur, her yerde O vardır.
O'nun aşkına ulaşan O idi.
O'nun aşkına ulaşan aşk idi.
Hakk yolunda aşk gerek.
Aşk ile açılır tüm kapılar.
Aşığa sunulur tüm lütûflar.
Aşkla açığa çıktı her şey.
Aşkla doğdu bebekler.
Tohum aşkla filiz verdi.
Aşkla açtı çiçekler.
Kuzular aşkla meledi.
Kuşlar aşkla uçtu.
Cümle varlık aşkla var oldu, aşkla göründü, aşkla aslına yürüdü.
Aşk tutulmaktı, ayrılmamaktı, birlik olmaktı.
Aşk ısınmaktı, sevinmektı, heyecan duymaktı.
Aşk kavuşmaktı, vuslat etmektı, damla olup deryaya karışmaktı.
Aşk hayret etmektı, seyir etmektı, kendinden geçmektı.
Aşk akıldan geçmektı, gönüle düşmektı, gönülden bakmaktı.
Aşk cemâli ilâhiydi, vahdetteki O'nun yüzüydü.
Aşk celâli ilahiydi, kesretteki vahdet yüzüydü.
Aşk her yerde kendini seyretmektı.
Aşk Muhammed aynasından Hakk'ın kendi görüntüsü idi.
Aşk cândı, cânandı, cânın tezâhürüydü.
Aşk O'ydu, O'nun nefesiydi.
O aşktı, aşkın kendisiydi.
Aşka erenler O'na erdiler.
O'na erenler aşkı buldular.

KÂLBE İŞLEYEN AŞK

Yûsuf Sûresi 30: “Şehirdeki bazı kadınlar: Vezirin hanımı, yanındaki gençten etkilenip onu elde etmek istemiş, onun aşkı kâlbine işlemiş, biz onu apaçık bir sapıklık içinde görüyoruz, dediler.”

Aşk sapıklık olabilir miydi hiç?

Züleyha'nın gönlündeki aşkı kim anlayabilirdi?

Şehrin kadınları olayı duymuş, Züleyha ile alay etmişlerdi.

Ve demişlerdi ki: “Vezirin hanımı, Yûsuf'a âşık olmuş, onun aşkı kâlbine işlemiş, biz onu bir sapıklık içinde görüyoruz.”

Kâlbe işleyen aşk, nasıl apaçık bir sapıklık olabilirdi?

Züleyha gibi aşkı tatsalardı, hiç böyle diyebilirdiler miydi?

Züleyha'ya dost olsalardı, onu kınayabilirdiler miydi?

Aşktı bu, tadan anlardı.

Aşktı bu, yanan anlardı.

Aşktı bu, Yûsuf'u gören anlardı.

Evet, aşk kâlbe işlerdi, kâlbi sarardı, dünyayı unuttururdu.

Yûsuf'a secde ettirirdi.

Gömleğini arkadan yırttırırdı.

Züleyha olmak kolay mıydı?

Yûsuf'a yanmak kolay mıydı?

Aşk günah olabilir miydi?

Hele Yûsuf'a olan aşk, en kutsal olan değil miydi?

Yûsuf'un aşkı bedenden geçirirdi, kendini unuttururdu, secde ettirir, Yûsuf Yûsuf diye inletirdi.

Yûsuf cândı.

Yûsuf cânandı.

Yûsuf cemâldi.

Yûsuf'u görenler kendilerini unuttular, ellerini kestiler, canları bile yanmadı, çünkü cân Yûsuf'tu.

Meyve kesiyor sandılar, ellerini meyve sandılar, ne bıçağı gördüler, ne de ellerini, Yûsuf'u gördüler her şeyi unuttular.

Hani aşk sapıklıktı.

Hani aşk gûnahtı.

Yûsuf'u gören kendini unuttu, adını unuttu, ellerini unuttu, işlerini unuttu, dünyayı unuttu.

Yûsuf aşkı kâlbi sarmıştı, hiç sapıklık olabilir miydi?

Yûsuf'u gören, gayrısını görmedi.

Yûsuf'dan gayrısı yoktu, her yer O'nun cemâli oldu.

Yûsuf göründü, bedenler unutuldu.

Yûsuf göründü:

Nefesler tutuldu.

Eller kesildi.

Diller tutuldu.

Gözler kamaştı.

Bedenler unutuldu.

Yûsuf'tu bu Yûsuf, cân Yûsuf.

Onu görenler "bu bir beşer olamaz" dediler.

Zaten, beşer olan onu göremezdi.

O zâten bir beşer değildi, o bir cânı.

O bedenlenmiş bir cânı.

Züleyha olan onu görebilirdi ancak.

Yani zül olan onu görebilirdi.

Yani aşkından zül olan görebilirdi.

Yûsuf'a tutkuyla bağlanan Züleyha, kendini Yûsuf'un aşkına hapsedmişti.

Herkes zannediyordu ki, Züleyha Yûsuf'un bedenini istiyordu.

Oysa o, Yûsuf'un aşkını istiyordu.

Çünkü kendisi aşk hapishanesine düşmüştü, aşk hapishanesinin adı Yûsuf idi.

O aşk onu zelil etmişti, zül etmişti.

Onun için adına “Züleyha” demişlerdi.

Aşkında zülli olan bir Züleyha, yani aşk zilletine düşen, içindeki aşk yüzünden hâkir düşen, zelil olan bir Züleyha, kendini unutan bir Züleyha.

Gözü, gönlü, Yûsuf’dan gayrısını görmeyen bir Züleyha.

Ki o aşka secde eden bir Züleyha.

Bu tensel bir hevâ değildi, cânda cân olunan bir aşktı.

Bu aşkı ancak Züleyha olan anlardı.

Yûsuf’u Yûsuf yapan bu aşk değil miydi?

Aşk, günah olur muydu hiç?

Aşk, sapıklık olur muydu hiç?

Aşk, kâlbî saran bir ateşti.

Aşk, bedeni unutturan bir ateşti.

Aşk, secde ettiren bir ateşti.

Aşk Yûsuf’tu.

Yûsuf aşktı.

KUL HAKKI

İnsan, kul hakkı nedir çok iyi bilmelidir.

Bir kulun hakkına asla girmemelidir.

İnsan, Allah'ın da hakkına girmemelidir.

İnsan, Allah'a ait olan işleyişi, sıfatları vücûdu kendine nispet ederse, Allah'ın hakkına girmiş olur ve müşrik durumuna düşer. (Müşriklik konusunu müşriklik yazımızda bulabilirsiniz)

İnsan kul hakkı nedir çok iyi bilmelidir, bilmeden de olsa kimsenin hakkına girmemelidir.

İnsan çevresinde hiçbir şeye zarar vermemelidir.

İnsan kendi hakkını da yememelidir.

Hem bedenine iyi bakmalı, hem de çevresinde olan hiçbir kimsenin hakkını yememelidir.

Kul hakkının büyük bir vebal olduğu her zaman bildirilir.

Hatta toplumda Allah'ın insanlığa "Benim yanıma her şey ile gelin affederim. Fakat kul hakkı ile gelmeyin, onu ben değil, kulum affeder" diye bildirdiği söylenir.

Hazreti Muhammed de kul hakkına girilmemesi gerektiğini her zaman her yerde anlatmıştır.

Hazreti Muhammed: Bir kişi ahirette namaz, oruç, zekât gibi ibadetlerini yerine getirmiş olarak Allah'ın huzuruna gelir. Bununla beraber öyle günahlarla gelir ki kimilerine sövüp saymış, kiminin kanını akıtmış, kiminin malını yemiş, kimine iftira etmiştir. Bu durum karşısında onun ibadetlerinden elde ettiği sevaplardan alınıp hak sahiplerine dağıtılır. Eğer ibadetleri ve iyilikleri bu hakları ödemeye yetmezse hak sahiplerinin günahlarından alınıp hak yiyenin günahlarına eklenir. Böylece sevapları elinden gitmiş, günahları ise daha da artmış, dolayısıyla müflis durumuna düşmüş olan bu kişi cehenneme atılır. (Müslim, Birr 59- Buhârî, Mezâlim 10)

Hazreti Muhammed: Kul hakkı bulunan kimsenin hiçbir maddî bedelin geçerli olmayacağı kıyamet gününden önce hak sahibiyle helâlleşmesi gerekir. (Buhârî, Mezâlim, 10; Rikâk 48)

Kur'ân'da onlarca âyette kul hakkına girilmemesi gerektiği bildirilir.

Hicr Sûresi 3:

ذَرُّهُمْ يَأْكُلُوا وَيَتَمَتَّعُوا وَيُلْهِمُ الْأَمَلُ
فَسَوْفَ يَعْلَمُونَ

“Zerhum yekulû ve yetemetteû ve yulhihimul emelu fe sevf yalemûn.”

Zer-hum	: Bırak, terk et, ayrıl, uzak dur, onlar,
Yekulu	: Beslenme, yeme içme, hak yeme, kul hakkı yeme,
Ve yetemetteû	: Metaa, kendi çıkarları peşinde koşanlar,
Ve yulhi-him el emelu	: Oyalanma, boş emeller, arzu, hayaller,
Fe sevf yalemûne	: Artık, yakında, bilirler, bilecekler,

Meâli: “Kendi çıkarları peşinde koşanları, kul hakkı yiyenleri, boş hayallerle avunanları bırak. Belki yakında bilirler. “

Hûd Sûresi 85: “Ve yâ kavmi evfûl mikyâle vel mîzâne bil kıstı ve lâ tebhasûn nâse eşyâehum ve lâ tasev fl ardı mufsidîn.”

Meâli: “Ey kavmim! Ölçüyü ve tartıyı tam olarak yerine getirin ve insanların mallarının karşılığını eksik vermeyin, çalma- yın ve yeryüzünde zarar veren olmayın, fesat çıkaran olmayın.”

Nisâ Sûresi 30: “Ve men yefal zâlike udvânen ve zulmen fe sevf nuslîhi nârâ ve kâne zâlike alâllâhi yesîrâ.”

Meâli: “Kim, birine kin beslerse ve kötülük yaparsa, artık o Bizi anlamaktan uzaklaşıp yakıp yakıcı hallerde kalır.”

Nisâ Sûresi 123: “Men yamel sûen yucze bihî.”

Meâli: “Kim kötülük yaparsa onun karşılığını bulur.”

Nisâ Sûresi 161: “Ve ahzihimur ribâ ve kad nuhû anhu ve eklihim emvâlen nâsi bil bâtl ve atednâ lil kâfirîne minhum azâben elîmâ.”

Meâli: “Onlar şahsi menfaat peşinde oldular ve onlar insanların mallarını gasp ettiler, insanları asılsız boş şeylere sürüklediler. Hakikatlerimizi görmezlikten gelip örtenler için, hâkir bırakıcı sıkıntılar vardır.”

Mâide Sûresi 62: “Ve terâ kesîran minhum yusârîûne fil ismi vel udvâni ve eklihimus suht lebi’sê mâ kânû yamelûn.”

Meâli: “Onların çoğunu görürsün ki; kötülükler ve düşmanlıklar içinde hareket ederler ve onlar çalıp çırparak beslenirler. Yaptıkları şeyler ne kötüdür.”

Enfâl Sûresi 55: “İnne şerred devâbbi indallâhillezîne keferû fe hum lâ yuminun.”

Meâli: “Doğrusu bir kötülük içinde yaşayanlar, Allah’a ait olan hakikatleri görmemezlikten gelen kimselerdir. İşte onlar iman etmeyenlerdir.”

Zilzal Sûresi 7-8: “Fe men yamel miskâle zerretin hayren yereh ve men yamel miskâle zerretin şerren yereh.”

Meâli: “Artık kim, zerre kadar iyilik yaparsa onun karşılığını görür ve kim, zerre kadar kötülük yaparsa onun karşılığını görür.”

Kur’ân’ı incelediğimizde anlıyoruz ki, kimse kimsenin hakkına girmemeli, kimse kimseye kötülük yapmamalıdır.

Kul hakkı: Bir kişinin hakkına girmek, bir kişiye ya da bir varlığa bilerek kötülük yapmak, demektir.

İnsanlara her türlü kötülük yapmak kul hakkına girmektir.

Biri hakkında dedikodu yapıp çekiştirmek, Kur’ân’da “ölü kardeşinin etini yemek gibidir” diye bildirilir. Hucurât Sûresi 12

Her türlü kul hakkı yemek büyük bir vebâl altına girmektir.

Kur’ân, başından sonuna kadar adeta, kul hakkına girmeyin diye onlarca yerde uyarılar sunar.

Birçok âyette belirtildiği gibi; kim, kıl kadar kul hakkına girerse muhakkak ki karşılığını bulur.

Tüm Resûl ve Nebî dediğimiz Kâmil insanlar; yaşamları boyunca kul hakkı yenmesin diye mücadele etmişlerdir.

Toplumda kötülük olmasın, kul hakkı yenmesin diye gece gündüz gayret etmişlerdir.

Kur'ân'a göre kimler kul hakkı yemezler.

Kendini bilenler yani nefsini anlayanlar.

Nisâ Sûresi 49: "E lem tera ilâlezîne yuzekkûne enfusehum belillâhu yuzekkî men yeşâu ve lâ yuzlemûne fetîlâ."

Meâli: "Nefslerini anlayan, fenalardan temizlenen o kimse-leri gördün değil mi? Ancak Allah'ı anlamak isteyen kimseler cehaletten temizlenirler ve onlarda zerre kadar zulüm yoktur."

Mü'minlik makamına erip Sâlih âmelde olanlar.

Nisâ Sûresi 124: "Ve men yamel mines sâlihâti min zekerin ev unsâ ve huve mu'minun fe ulâike yedhulûnel cennete ve lâ yuzlemûne nakîrâ."

Meâli: "Kadın olsun veya erkek olsun, kim iyi çalışmalarda olur ve o müminlerden olursa, işte onlar huzur içindedirler ve onlarda zerre kadar zulüm yoktur.

Kur'ân'ı incelediğimizde anlıyoruz ki, şahitlik makamına erip, mü'min kimse olanlar; erdemli ve dürüst olanlar kul hakkı yemezler.

Kur'ân'a göre kul hakkı yiyenler:

Başkasına ait olan bir şeyi gasp ederler, göz dikerler, çalarlar.

Başkasına iftira atarlar.

Başkası hakkında yalan söylerler.

Kendi menfaati için başkalarına güzel görünürler, süslü konuşurlar, yalan söylerler.

Bir yere menfaat için giderler.

Toplumda bir kişiyi hor gösterirler; küçük düşürürler.

Başkalarının, malına, mülküne, makamına, ırzına göz dikerler.
Başkasının malına zarar verirler, malını kötülerler.
Fitnelik yaparlar, ikilik çıkarırlar.
Kişilerin arasını açarlar.
İnsanların inançlarına hor bakarlar.
İnsanları inançlarına göre ayırırlar.
Yaratılmış bir varlığı kerih görürler, bir varlığa bilerek zarar verirler.
İnsanların dedikodusunu yapıp, arkasından çekiştirirler.
İnsanlara kötü mahlas, lakap takarlar.
Makam, saltanat peşinde olup birilerinin hakkını yerler.
Öfkeyle nefretle yaklaşır, saldırırlar, öldürürler.
Kâlb kırarlar, bağırırlar, toplum içinde birilerine sesini yükseltirler.
Toplum içinde kendini biliyor, başkalarını cahil görürler.
Toplumda ara bozarlar, kargaşalık çıkarırlar.
İnsanların hatalarını eksliğini ararlar.
İnsanların özelini araştırırlar ve bunu orada burada yayarlar.
Birileri ile alay ederler.
Yetimin malına göz dikerler.
Yaptığı görevi kendi çıkarı için yaparlar.
Kur'ân, başından sonuna kadar adeta, kul hakkına girmeyin diye onlarca yerde uyarılar sunar.
Birçok âyette belirtildiği gibi; kim, zerre kadar kul hakkına girse muhakkak ki karşılığını bulur.
Kul hakkına giren:
Muhakkak ki huzur bulamaz.
Hep stres içindedir.
Her an korku içindedir.
Hep bir panik içindedir.

İçsel korkular içindedir.

Dilinde hep dedikodu, çekiştirme vardır.

Hep dünya menfaati peşindedir.

Mal mülk, saltanat, şan şöret peşindedir.

Hep birilerinden yararlanma peşindedir.

Şahsi menfaati olanları yakın olur, onları över.

Menfaat bulamadıklarını kötüler durur.

İnançlarında menfaat peşindedir.

İbadetlerini cennete gitmek, cehennemden korunmak için yapar.

Dünyaya baktığında hep menfaat üzere bakar, toprak boyutunda kalır.

İnsanların giysilerine, namuslarına laf eder durur.

İnsanların özelliklerini konuşur durur, eksiğini gediğini arar durur.

Kendini hep günahsız görür, başkalarını günahkâr görür durur.

Allah'a ârif olan kimse, zerre kadar da olsa kul hakkına girmez, zerre kadar da olsa kimseye kötülük yapmaz.

Hucurât Sûresi:

11: "Ey iman edenler, bir topluluk bir toplulukla alay etmesin, belki de o alay edilenler daha hayırlıdır. Kadınlar da kadınları alaya almasın, belki de o alaya alınanlar daha hayırlıdır. Birbirinizin ayıbını aramayın, kötü isim, lakaplar takıp çağırmayın. İman ettikten sonra bölücü olan, bozucu olan ve pişman olup dönmeyen, işte onlar zalimlerdir."

12: "Ey iman edenler, zanlardan çok kaçın. Muhakkak ki zanların bazıları sizleri fenalara sürükleyip günahkâr yapabilir. Bazınız bazınızın arkasından çekiştirmesin, dedikodusunu yapmasın, gizli yönlerini, hatalarını araştırmasın. Sizlerden biriniz ölü kardeşinizin etini yemek ister mi? İşte tiksindiniz. Allah'a karşı gelmekten, fenalara düşmekten sakının. Muhakkak

ki Allah hatalarını anlayıp pişman olanların tövbelerini kabul edendir, varlığı özünden var edendir.”

13: “Ey insanlar, biz sizi bir erkek ve bir kadından yarattık ve halklar halinde, kabileler halinde çoğalttık, birbirinizi tanımanız, yardım etmeniz için. Muhakkak ki sizden kerem sahibi olan, Allah’a ait olan hakikatleri bilen, fenalara düşmekten sakınandır. Muhakkak ki Allah ilmiyle var edendir, tüm varlıktan hakikatlerini bildirendir.”

BEKLE

Hayır gibi gördüğün, şerre dönüşebilir.

Şer gibi gördüğün, hayra dönüşebilir.

Hoşlandığın bir şey sıkıntılar getirebilir.

Hoşlanmadığın bir şey nice hayırlara kapılar açabilir.

Bakara Sûresi 216: “Asâ en tekrahû şeyen ve huve hayrun lekum ve asâ en tuhibbû şeyen ve huve şerrun lekum.”

Meâli: “Hoşlanmadığınız bir şey belki hayra dönüşebilir, hoşlandığınız bir şey belki şerre dönüşebilir.”

Başına gelen olumlu ya da olumsuz bir şey için hemen hüküm verme.

Bekle, sonunu gör.

Seni üzecek olan bir şey, belki ileride senin hayrın için kapılar açıyordur.

Senin hoşlandığın bir şey, belki ileride senin için sıkıntılar getirebilir.

Her olaya ihtiyatlı yaklaş, sonunu bekle, hemen karar verme.

Yeni tanıştığın birine hemen “ne iyi insan ya da ne kötü insan” deme.

Yeni tanıştığın biri için hemen “ben bunu çok sevdim ya da ben bundan hoşlanmadım” deme.

Bekle, asıl niyetini anlamaya çalış.

Görünen yüzünün ardında, görünmeyen niyeti çözmeye çalış.

Biri sana, senin hoşlanmadığın bir söz ettiğinde hemen kırılma, hemen tavır alma, söylenen söz belki senin hayrın içindir.

Biri sana, senin hoşlandığın bir söz ettiğinde, seni övdüğünde, seni yücelttiğinde hemen şımarma, hemen gevşeme, belki de senin hoşlandığın o sözler seni aldatmak içindir. Belki de sana şer olacaktır.

Başına gelen bir şeye aşırı derece üzülmeme, isyan etmeme, hemen karamsarlığa düşmeme.

Başına gelen, hoşlandığın bir şey için hemen aşırı sevinme, şımarma, kendinden geçme.

Başına üzücü bir şey mi geldi, bekle belki senin için hayırlı olabilir.

Başına hoşlandığın bir şey mi geldi, bekle belki sonu senin için şerre dönüşebilir.

Bekle sonunu gör, acele etme, hemen hüküm verme.

Yaratılmış olan hiçbir varlığa kerih bakma.

Olayların görünen kısmına bak ama görünmeyen kısmını da gör.

Başına olumsuz bir şey mi geldi, bekle belki hayra dönüşecektir.

Hoşlandığın bir şeyle mi karşılaştın, biriyle mi tanıştın, bir olay sana hoşnutluk mu verdi.

Hemen sevinme, hemen hüküm verme.

Bekle, bekle, bekle.

Sonunu bekle, görünenin görünmeyen boyutunu gör.

Tatlı dil belki seni kandırmak için olabilir.

Güler yüz belki seni etkilemek için olabilir.

Gönlündeki samimiyeti görmediğin müddetçe, hemen hüküm verme.

Gönlündeki Allah aşkını hissetmediğin müddetçe, hemen hüküm verme.

Seni Allah diyerek kandırıyor olabilir.

Sakın aldanma, Müslüman gibi görüldüğüne sakın kanma.

Belki gerçek bir Müslüman olabilir, belki de kendi çıkarı için koşan Müslüman gibi görünen biri olabilir.

Her Allah diyene kanma.

Her din, namaz, ibadet diyene kanma.

Yaşantısına bak.

İkili ilişkilerine bak.

Aile ilişkilerine bak.

Komşuluk ilişkilerine bak.

Mesleki dürüstlüğüne bak.

Para ilişkilerine bak.

Asıl amacını anla.

İçi başka dışı başka mı ona bak.

Samimi olup olmadığına bak.

Fâtır Sûresi 5: “Ve lâ yegurrennekum bi Allâh el garûr.”

Meâli: “Sizi Allah diyerek aldatanlar olabilir, sakın onlara kanmayın.”

Allah diyerek kandırıyor da olabilir.

Allah demesi samimi de olabilir.

“Ne güzel insan, beş vakit namaz kılıyor, Allah kitap diyor, oruç tutuyor” diye hemen hüküm verme.

Samimi de olabilir, gurur kibir içinde de olabilir, Dini, Allah'ı kendi çıkarına alet ediyor da olabilir.

Bu namazsız, abdestsiz, şeratsız, örtülü ya da örtüsüz deme.

Kâlbini bilemezsin, kâlbleri ancak Allah bilir.

Birinden hoşlandın diye hemen hüküm verme, hoşlandın diye “hayırlıdır” deme.

Birinden hoşlanmadın diye hemen ona kerih bakma.

Sonunu bekle, asıl niyetini gör.

Âyetteki muhteşem öğüdü hiç unutma; “hayır gibi gördüğün belki şerre dönüşebilir, şer gibi gördüğün belki hayra dönüşebilir.”

Sen gönlünü tertemiz etmeye bak.

Allah'a tam teslim olmaya bak.

İhlâslı olmaya, samimi olmaya bak.

Gönlün Allah'a teslim ise, başına gelen her şeye ihtiyatlı yaklaşır, her olaydan ders çıkarmaya çalışır.

Her şeyde bir hikmet gizlidir, bekle hikmeti mutlaka gelecektir.

Atalarımız boşuna dememiş; "her şeyde bir hayır vardır."

Sakın karamsar olma.

Sakın umutsuz olma

Sakın isyan içinde olma.

Müslüman olana; karamsarlık, umutsuzluk, isyan hiç yakışır mı?

Müslüman olan her şeyden gelen ilâhi mesajı anlamaya çalışır.

TARTIŞMA

Bilmişlik yapma.

İnatlaşma.

Dinle düşün, hemen itiraz etme.

İlle de benim bildiğim doğru, senin bildiğin doğru değil deme.

İnatlaşan insanlar hakikatleri anlamaktan çok, kendi bildiklerinin inadıyla hareket ederler.

Kendi bildiğinin inadında duranlar, başkalarını dinlemezler.

Dinlemedikleri gibi yargılarlar, ötelerler, kâfirlikle suçlarlar.

Tartışan kimseler öğrenme derdinde değildirler, bilmişlik içindedirler.

Kur'ân tartışmalardan, kavgalardan uzak durmamızı ister.

Buradaki hikmet nedir?

Neden ısrarla tartışmalardan uzak durmamızı tavsiye eder?

Neden duyduklarını ya da okuduklarını doğru bilip tartışmaya girenlerden uzak durmamızı tavsiye eder? Hatta adeta emreder.

Tartışma içinde olanın akli ne ile meşguldür, tartışma içinde olmanın amacı ne olabilir?

Topluma konferanslarda, televizyonlarda, kitaplarda, sohbetlerde tartışma halini hissettirmenin tehlikeleri ne olabilir?

Kur'ân'ı incelediğimizde; hep okumayı, araştırmayı, varlığı incelemeyi, tefekkür etmeyi yani eşyaya bakıp fikir üretmeyi, çevremize faydalı olmayı, iyi insan olmayı tavsiye eder.

Ve kavgadan, tartışmadan, kötülük etmekten, kibirden, şan-şöhret içinde olmaktan, makam-mevki derdine düşmekten uzak durmayı tavsiye eder. Adeta emreder.

Peki, Kur'ân bize neden kavgadan, tartışmadan uzak durmamızı emreder?

Ve kavga ortamlarından uzak durun, oradan ayrılın ve ayrılırken de güzellikle ayrılın der.

Ankebût Sûresi 46: “Ve lâ tucâdilû ehlel kitâbi illâ billetf hiye ahsenu illellezîne zalemû minhüm ve kûlû âmennâ billezî unzile ileynâ ve unzile ileykum ve ilâhunâ ve ilâhukum vâhidun ve nahnu lehu muslimûn.”

Meâli: “Aktarılan söylentilerde kalanlarla tartışmayın. Ancak iyiliğe meyledenler başka. Zalimlik hâlinde olan kimselere sadece deyin ki: Biz, bize de verilene ve size de verilene ve bizi de var edene sizi de var edene, bir olana iman ettik ve biz, barış ve huzur üzere olanlarız.”

Nisâ Sûresi 107: “Ve lâ tucâdil anillezîne yahtânûne enfusehum innallâhe lâ yuhıbbu men kâne havvânen esîmâ.”

Meâli: “Kendi hatalarını, eksiklerini görmeyen kimselerle tartışmaya girme. Muhakkak ki kötülüklerde, kendi hevasında olan kimselerde Allah sevgisi yoktur.”

Mümin Sûresi 56: “İnnellezîne yucâdilûne fi âyâtillâhi bi gayri sultânin etâhum in fi sudûrihim illâ kibrun mâ hum bi bâligîh festeiz billâh.”

Meâli: “Bir delil olmaksızın, Allah’ın âyetleri hakkında tartışmaya giren kimseler ise, onların gönüllerinde kibir vardır. Onlar hakikatlere ulaşacak olanlar değildir. Bu hallerden Allah’a sığının.”

En’âm Sûresi 68: “Ve izâ reeytellezîne yahûdûne fi âyâtinâ fe arıd anhum hattâ yahûdû fi hadîsin gayrih ve immâ yunsiyennekeş şeytânü fe lâ takud badez zikrâ meal kavmiz zâlimîn.”

Meâli: “Âyetlerimiz hakkında bir kavga hâlinde olan kimseleri gördüğünde, artık onlardan uzak dur. Hatta o hakikatlerin dışındaki konuşmalardan da. Bir kavga hâlinde olanlardan da uzak dur. Fakat şeytani hâller bunu sana unutturabilir. Artık hakikatleri anmaktan uzak olan kimselerle oturma. Kötülük hâllerinde olan kimselerle birlikte hareket etme.”

Kehf Sûresi 54: “Ve kâne el insânu eksere şeyin cedelâ.”

Meâli: “İnsanlar çoğu cedel-tartışmalar içinde oluyor.”

Kur’ân’ı incelediğimizde görüyoruz ki tartışmalardan uzak durmamız isteniyor.

Tartışma içinde olanların kendi şeytanlarına esir olduğu bildiriliyor.

Bir ortamda tartışma varsa, oradan güzellikle ayrılmanız gerektiği bildiriliyor.

Müzzemmil Sûresi 10: “Söylenen şeylere sabret ve onların yanından ayrılacağıın zaman güzellikle ayrıl.”

Kur’ân bizlere; “tartışmaya girmeyin, tartışmalardan uzak durun” öğütleri sunarak, bir bilmişlik içinde olmamamızı ve herkesi bir saygı ölçüsünde dinlememizi bildiriyor.

Tartışma ortamları gönülleri; kibirle, bilmişlikle, küçük görmekle, öteki görmekle, hor görmekle kirletiyor.

Böylelikle gönüller; ilmi araştırmalardan, ilmi hakikatlere ulaşmaktan, varlığı tanımaktan, ilimsel değerler ortaya koymaktan uzaklaşıyor ve kavga-tartışma haliyle kirletiliyor.

Yani gönüllerde hâl, kavga-tartışma hâli oluyor, böyle olunca hakikati öğrenme gayesi ise derinlerde kalıyor.

Onun için Kur’ân bizlere muhteşem bir ikâz yapıyor.

Gönüllerinizi kavga-tartışma ile değil, hakikatleri anlama gayretiyle meşgul edin diyor.

Gerçek cihat da aslında budur. Kâinatın değerlerini anlamak için bir mücadele içinde olmanın adı cihattır.

Ufacık çocuklar tartışma, kavga ortamında büyüdüğünde, bir bilmişlik, ego, gurur, küçük görme ve dışlama gibi hallerin içine düşüyor.

Ve bilimsel değer üretmeyi amaç edinmiyor, kavga içinde olup bilmişlik hâli sergiliyor.

Beyinleri kavga, tartışma hâli ile kirletirsek, bilimsel düşünceler gelişmez.

Tartışma içine düşen kimselerin içinde, kin, nefret, ayrımcılık olur.

Tartışma ortamları hep kendi bildiğini doğru bilme kavgasının olduğu yerdir.

Ve böyle yerlerde başkasının bildiği, kültürü, inancı hor görülür, orada kişiler kâfir ilan edilir ve hedef gösterilir.

Tartışma içine düşen kimseler; düşünmekten, araştırmaktan uzaklaşır sadece söylenenlerin kavgasını yapar.

Yani tartışma ortamları kişilerle kavga ortamıdır, bilimsel değerleri anlama, sorgulama ortamı değildir.

Onun için Kur'ân'da; egodan, tartışmadan, kavgadan uzak durmamız bildirilir.

Tartışma ortamlarından hakikat çıkmaz sadece kibir halleri oluşur der.

Ve gönlümüzü kesinlikle düşünmeye, araştırmaya, hakikatleri anlamaya açmalıyız der.

Televizyonlarda görüyoruz, bir Dini programda bile konuşmacılar birbirine giriyor.

Ön planda bir hakikat konuşmasından çok kavga hâli oluyor

Tüm topluma, hele hele küçücük beyinlere kavga-tartışma hâli empoze ediliyor.

Ve toplum olarak, bir hakikatin ortaya çıkmasından çok taraf oluyoruz ve konuşmacılardan birini tutuyoruz ve biz de kavga içine düşüyoruz.

Ve beyinlerimiz bir kibir içinde, bilmişlik içinde kalıyor, başkalarını öteki görüyoruz, cahil görüyoruz.

İşte içimizdeki şeytana esir oluyoruz.

Bunun için âyetlerde; tartışmalardan- kavgalardan uzak durun diye bildirilir.

Evet, anlıyoruz ki; ilimsel gönül taşıyan, samimi olarak hakikatlerin arayışında olan kimse:

Tartışmalardan uzak durur.

Bilmişlik içinde olmaz.
Hiçbir fikri küçük görmez.
Ayrımcılık içinde olmaz.
Saygı ve sevgisini hiç kaybetmez.
Kişilerin inançlarına kültürlerine saygı duyar.
Kişilerin sözlerine takılıp kalmaz.
Kimsenin ardından konuşmaz.
Kimseye kötü gözle bakmaz.
İçinde hasetlik, fesatlık, kibir halleri taşımaz.
İşte Kur'ân bizlere ne kadar hikmet dolu mesajlar veriyor.
İnşallah anlayanlardan ve uygulayanlardan oluruz.

GÜZELLİKLE AYRIL-HECREN CEMİLEN

Güzellikle ayrıl- Hecren Cemilen (Müzzemmil Sûresi 10)
Gel kardeşim, şu âyetin muhteşem mesajına kulak verelim.
Gel kardeşim, şu âyeti kâlbem duyalım.
Gel kardeşim, şu âyete uyalım.
Bir yerden ayrılırken, güzellikle ayrıl.
Birinden ayrılırken güzellikle ayrıl.
Biriyle arkadaşlığını bitireceksen güzellikle bitir.
Şartlar gereği eşinden ayrılman mı gerekti, güzellikle ayrıl.
Çalıştığın bir yerden ayrılırken güzellikle ayrıl.
Bil ki her ayrılık çok kıymetlidir.
Bil ki her ayrılık yeni bir yolun açılımıdır.
Bil ki her ayrılık, farklı bir dünyaya açılan kapıdır.
Bir yerden, birinden ayrılırken sabret ve güzellikle ayrıl.
Kâlbini kırsalar da sen kırma.
Seni üzseler de sen üzme.
Sana öfkelenmeler de sen öfkelenme.
Sana kötü sözler etseler de, sen sabret.
Seni aldatsalar da sen aldatma.
Seninle alay etseler de sen etme.
Sen hep bedenlerin ardını görmeye çalış.
Bedenlerin sahibi olan Allah, bedenlerde işleyişiyle, sıfatlarıyla, zâtıyla her an tecelli etmektedir.
Bunu gör ve bu şuurdan sakın ayrılmı.
O zaman senin gönlünde “Hecren Cemilen” âyeti tecelli edecektir.
Ancak o zaman bir yerden, birinden ayrılırken güzellikle ayrılabilirsin.

Zaman gelir insan, arkadaş bildiğinden ayrılması gerekir.

Zaman gelir insan yıllarca evlendiği eşinden şartlar gereği ayrılması gerekir.

Zaman gelir insan, bir ortamdan ayrılması gerekir.

Ayrılık her zaman, güzellikle olmalı.

Şunu bilelim ki, her ortam her kişi bizlere dersler sunuyor.

Dersimizi iyi alalım, ayrılmak gerektiği zaman da güzellikle ayrılalım.

Yıllarca evli olduğun eşinden şartlar gereği ayrılmak mı icabet etti?

Şartlar seni artık o duruma mı getirdi?

Evlenirken nasıl ki mutlu olarak evlendinse, ayrılırken de sabret ve güzellikle ayrıl.

Evliliğinde elbette güzel duygular yaşadın.

Ama gün geldi şartlar seni ayrılığa sürükledi.

İşte mutlu olduğun o anları unutmadan, yaşadığın güzel duyguları unutmadan "Hecren Cemilen" güzellikle ayrıl.

Ayrıldığında eşinin ardından konuşma, onu birine kötüleme, sadece sabret.

Çocukların varsa, sakın onların yanında ayrıldığın eşini kötüleme. Çocuklarının da hayatını etkileme, onları karamsarlığa ümitsizliğe düşürme.

Sadece sabret, sabret.

Bil ki sabır Allah'a secde etmektir.

Bil ki sabır, içindeki öfke ateşini söndürmenin yoludur.

Bil ki sabır, içindeki kırgınlığı bitirmenin yoludur.

Bil ki sabır, Allah'a sığınmaktır, "Allah'ım bu olayda benim almam gereken mesajı bana lütûf et" duasıdır.

Bir arkadaşından, onun yaptıklarından dolayı ayrılman mı gerekiyor?

Bil ki ayrılma vakti gelmiştir, sadece güzellikle ayrıl.

O ayrılıktaki ilâhi mesajı yakalamaya çalış.

Arkadaşın sana kötü davranıyorsa, arkandan konuşuyorsa, seni orada burada kötülüyorsa, sana sert davranmışsa, ilâhi sistem sana “Ayrıлма vaktin geldi, buradan alacağın mesajları aldın, artık sana başka bir yol var” diye mesaj gönderiyor.

Bu mesaj çok kıymetli, bunu duymaya çalış ve hiç kırılmadan güzellikle ayrıl.

Ayrıldığın kişiden ayrılırken içinden şöyle geçir: “O bedende de tecelli eden Allah, bazı duygu ve düşüncelerimiz uyandı, ayrılmam gerekti.”

Bu hisle ayrılırsan, güzellikle ayrılmış olursun.

Çalıştığın yerden ayrılman mı gerekir, güzellikle ayrıl.

Çalıştığın yere samimi bir şekilde teşekkür et.

Bil ki çalıştığın yer sana nice tecrübeler getirdi.

Seni geliştirdi, seni tecrübelendirdi, sana deneyim kazandırdı.

Çalıştığın işten çıkarıldın mı?

Oraya uyum sağlayamadın mı?

Sana, işine son verildi mi denildi?

Sabret ve güzellikle ayrıl.

Bil ki karnımı doyuracağın ailene bakacağın başka bir iş var.

Allah sana eller vermiş, ayaklar vermiş, güç kuvvet vermiş, mutlaka bir yerde çalışır yine rızkını temin edersin.

Yeter ki karamsar olma, yeter ki ümitsiz olma.

Çıkarıldığın işten ayrılırken, kendine şöyle seslen:” Demek ki buraya uyum sağlayamadım, burada verimli olamadım, burada başarılı olamadım, Allah bana başka bir yerde rızkını sunacak.”

Sakın ümitsiz olma, sabret ve bekle.

Bil ki rızkın başka bir yerde.

Bil ki ayrıldığın her kişi, her ortam sonrası, senin için yeni bir yolun kapısı açılıyor demektir.

O açılacak yolda nice ilâhi mesajlar var, bunları düşün ve sabret.

Her ayrılık, yeni yeni mesajlara kapılar açacaktır.

Her ayrılık, eğer sen sabredersen çok kıymet bulacaktır.

Şunu unutmayalım eninde sonunda şu fâni bedenlerimizden ayrılacağız, ulvî âlemlere kapılar açacağız.

Gel kardeşim, bir yerden ayrılık mı gerekti, sabret ve güzellikle ayrıl.

Sakin hiç öfkelenme.

Sakin hiç karamsar umutsuz olma.

Karamsarlık, umutsuzluk, öfkelenmek, Allah'tan gelen mesajı gönlünü kapatmaktır.

Her ayrılık senin için ilâhi bir hikmet taşıyor.

Gel sabret, güzellikle ayrıl ve o ilâhi hikmetin zamanını bekle.

Ayrılırken, bedenlerde Allah'ın olduğunu bilerek ayrıl.

Ayrılırken sessizce, bedenlerdeki selamın sahibi olan Allah'a selam vererek "Selamün Aleyküm" diyerek ayrıl.

Hiç merak etme bunu kul duymasa bile Allah duydu.

Ve mutlaka selamına karşılık verilecek.

Sabret ilâhi lütfun gelmesini bekle.

Gel kardeşim! Birinden bir ortamdan ayrılırken "Hecren Cemilen" güzellikle ayrıl.

Sakin unutma, her ayrılık yeni kapıların açılmasıdır.

Yeni lütûfların başlangıcıdır.

Sadece, sabret sabret sabret.

Müzzemmil Sûresi 10: "Vasbir alâ mâ yekûlûne vehcurhum hecren cemilâ."

Ve isbir : Sabret, bekle,

Alâ mâ yekulune : Dedikleri şeylere, söylüyorlar, yapıyorlar,

Ve uhcur hum : Hariç, uzaklaş, çık, git, onlar,

Hecren cemilen : Hicran, ayrılık, güzel, iyi, hoş,

Meâli:” Söylenen şeylere sabret ve onların yanından ayrılacağı zaman güzellikle ayrıl.”

Ne olursa olsun, mutlaka söylenen her şeye sabret.

Söylenenlere asla öfkelenme.

Söylenenleri iyi analiz et.

Söyleyenin, amaç ve maksadını analiz et.

Söyleyenin, aklını, gönlünü analiz et.

Söyleyenin, samimi olup olmadığını iyi gör.

Bunların hepsinin öncelikle sabırla olacağını iyi bil.

Ve onun için, sabret, sabret, sabret.

KENDİNE İHANET ETME

Kendine kötülük etme.

Bedenine ihanet etme.

Onu üzme.

Ona zarar verme.

Ona zarar verecek her şeyden uzak dur.

Başına gelen şeylerden, sana sunulan mesajı anlamayı bekle.

Dengeli beslen, karamsarlığa düşme.

Düşün bir:

Hangi duyguna, düşüncene sarılıyorsun?

Seni mutsuzluğa düşüren duygu ve düşüncelere mi, yoksa seni mutlu edecek, heyecan verecek duygu ve düşüncelere mi?

Sabir etmeye mi sarılıyorsun, isyan etmeye mi?

Öfkene, nefretine mi sarılıyorsun, yoksa bağışlama duyguna mı sarılıyorsun?

Öfkeni, nefretini yut.

Bil ki öfke ve nefret bedeninde tüm hücrelerini, dokularını, organlarını yakar, onları doğal çalışmasını bozar, kaygıya sokar.

Organlarını üzme, onları strese sokma.

İsyanını karamsarlığı terk et.

Umutsuzluğu bırak.

Seni mutsuz edecek olan her şeyden uzak dur.

Hep heyecan dolu ve mutlu olmaya bak.

Yaşamın mutluluğunu heyecanını yakala.

Seni mutlu eden şeylere sarıl.

Sakin seni mutsuz eden şeylere sarılma.

Sakin unutma, her duygunun organlarının üzerinde etkisi var.

Her beslenmenin organlarının üzerinde etkisi var.

Mutsuzluk, karamsarlık, öfke, hiddet, hastalıkların temelidir.

Dengesiz beslenme hasta olmanın yolunu açar.

Kaygı ve karamsarlık; karaciğer, dalak, beyni yakar.

Üzüntü, keder, kaygı, karamsarlık; akciğeri, tiroit, mesane, bağırsakları etkiler.

Öfke, hiddet, nefret, sinirlilik; kâlb ve karaciğeri ve tüm organları yakar ve strese sokar.

Üzüntü, stres, bunalım; mide, safra kesesi, ayak ve kol kaslarını, boyun ve omuz kaslarını yakar.

Korku, panik, stres; beyni kilitler, mideyi mahveder, kâlb ritmini bozar, böbreklerin çalışmasını bozar.

Dehşet, şiddetli korku, şiddetli kaygı; böbrekleri, mideyi, kâlb mahveder.

Her olumsuz duygunun, bedeninde oluşturacağı yıpratıcı şeyler var.

Sakin kimseye zarar verme, aldatma, kimseyle alay etme.

Sana yapılan haksızlıklarla oyalanma, her gün onları hatırlayıp, kendini oraya kilitleme.

Bağışla geç, kızgınlığını söndür.

Mutlaka hayatın içinde ol.

Asla yaşamdan kopma.

Yaşama gelme amacını bul ve o amaçta koştur.

Mutlaka çalış, bir şekilde kendine çalışacak bir şeyler ayarla.

Hayatta emeklilik diye bir şey yoktur.

Bak beden her an çalışıyor, son nefesine kadar bedenin bir faaliyet içinde.

Sen de hayatın içinde çalış, çabala, üret, hizmet et.

Yardım et, paylaş, ihtiyacı olana koş.

Birini mutlu etmek, bedenini mutlu etmektir.

Birini mutsuz etmek, bedenini mutsuz etmektir.

Başına gelen her şeyden mesaj gelir.

O mesajı alıncaya kadar sabret.

Şu âyeti hiç unutma:

Bakara Sûresi 216: “Ve huve kurhun lekum ve asâ en tek-rahû şeyen ve huve hayrun lekum ve asâ en tuhibbû şeyen ve huve şerrun lekum.”

Meâli: “O başınıza gelen şeyler size kerih-kötü-fena-çirkin gelebilir. O başınıza gelen kötü dediğiniz şeyler belki de size hayra kapı açacaktır, o hoşlandığınız şeyler belki de size kötü şeylere kapı açacaktır.”

Başına kötü bir şey mi geldi, sabret belki de o nice hayra kapılar açacaktır.

Hemen isyan edip şiddetli bir şekilde nefrete dönme.

Hemen şiddetli bir şekilde karamsarlığa umutsuzluğa düşme.

Sabret ve bekle, sabrın mutlaka hayra kapılar açacaktır.

Biri sana kötü mü davrandı? Oradan gelen mesajı oku.

Belki de oradan uzak durman, o ortamın sana uygun olma-
dığının işareti olabilir.

Biri sana bağırdı mı? Ondan gelen mesajı iyi oku.

Belki de sana bağırın kişiden uzak durman, onunla dostluk kurmaman, ondan ilmi şeyler alamayacağının işareti olabilir.

Ailenden bir sana kötü mü davrandı, bağırdı mı?

Onunla bile arana mesafe koyman, her konuda dostluk kur-
maman gerektiğinin işareti olabilir.

Başına ne gelirse gelsin, oradan gelen mesajı iyi okumak
gerekir.

Bir şeyden hoşlandın, birini çok sevgi dolu gördün, sana
çok yakın hissettin.

Âyeti sakın unutma, ihtiyatlı yaklaş, bekle gerçek yüzünü
görene kadar, gerçek niyetini anlayana kadar.

Âyet ne diyordu: “O hoşlandığınız şeyler belki de size kötü
şeylere kapı açacaktır.”

Evet kardeşim!

Sakın kendine ihanet etme.

Sakın bedenini üzme.

Öfkeye, isyana kapılıp, gerekli mesajı okumaktan uzaklaşma.

Dengeli beslen, ölçülü beslen.
Sakın acıkmadan yeme.
Sakın canının çekmediği şeyi yeme.
Arkadaşının hatırı için yiyip içme, bedenine ihanet etme.
Canının çektiğini ye ve dengeli ye, sakın ölçüyü kaçıрма.
İdrarını, büyük abdestini sakın tutma, geldiğinde git ve me-
saneni ve bağırsaklarını rahatlat.
Bedeninden gelen seslenişi çok iyi duy.
Bedenin sana ne yapıp yapmayacağını çok iyi sesleniyor,
onu duymaya bak.
Bedenin senin nerede olup olmayacağını sesleniyor, onu
duymaya bak.
Bir yere gittin, sıkıldın mı? İşte bak ne güzel bedenin orada
olmanı istemiyor, sessizce “hoşça kalın” diyerek ayrıl.
Bedenin sana “burası bana uygun değil” diye sesleniyor, bu
sesi çok iyi duy.
Sakın bedenine ihanet etme, ondan gelen seslenişi çok iyi duy.
Evet kardeşim!
Bedenini üzme.
Ona ihanet etme.
Duygularına ve beslenmene dikkat et.
Her şeyden gelen mesajı duymaya çalış.
Allah’a tevekkül ve teslimiyet içinde ol.
Bil ki Allah’a teslimiyet içinde olmak, sabır, tevekkül kapı-
sını açar.
Senin bedenini seni senden daha iyi biliyor.
Sen kim misin?
Sen beyninde taşıdığın olumlu ya da olumsuz duygularsın.
Gel bedenindeki akışa yönel ve bedeninden gelen sesle-
nişi duy.
Gel kardeşim!
Kendine kötülük etme.
Bedenine ihanet etme.

NE EKERSEK ONU BİÇERİZ

Ne yaparsak yapalım, elbet karşılığı vardır.

Atalarımız ne güzel sözler miras bırakmışlar:

“Ne ekersen onu biçersin”

“Keskin sirke küpüne zarar verir”

“Hiddetle kalkan, nedâmetle oturur”

“Kişi, başkası için kazdığı kuyuya, kendi düşer”

“Aklında ne varsa hâlinde o vardır”

“Gönlü kirli olanın, hâli kirli olur”

“Gönlünde kibir olan, şeytanla arkadaş olur”

“Komşunun tavuğuna göz dikenin, elinden kazı gider”

“Sofraya ne korsan, onu yersin”

“Tekeri eğri olanın, izi eğri olur”

“Aşksız kişinin kâlbi ölü olur”

Böyle onlarca mesaj göndermişler.

Tarlamıza ne ekersek onu biçeriz değil mi?

Buğday tohumu diksek buğday, karpuz tohumu diksek karpuz, nohut tohumu diksek nohut alırız.

Tarlana karpuz diktin, elma almazsın.

Tarlana bamya diktin, armut almazsın.

Tarlana ne diktiysen onu alırsın.

İşte, insanın tarlası olan aklına ve gönlüne ne ekiliyorsa, zamanı gelince o ortaya çıkacaktır, hâli o olacaktır.

Aklımızı ve gönlümüzü, neyle meşgul ettiğimize dikkat etmeliyiz.

İnsan, ne yaparsa yapsın, muhakkak ki karşılığını görür.

Zilzal Sûresi 7-8: “Fe men yamel miskâle zerretin hayren yereh ve men yamel miskâle zerretin şerren yereh.”

Meâli: “Kim, zerre kadar iyilik yaparsa onun karşılığını görür ve kim, zerre kadar kötülük yaparsa onun karşılığını görür.”

Adalet üzere, iyilik üzere davranan, karşılığını bulur

Kötülük, zulüm üzere davranan da, karşılığını bulur.

Kimse kimseyi kandıramaz, kandıran kendini kandırır.

Kötülük yapan, kendine kötülük yapar.

İyilik yapan kendine yapar.

Kim ne yaparsa karşılığını bulur.

Kim birine zulüm ederse, muhakkak ki karşılığını bulur.

Kim birine haksızlık ederse, o kişi kendi azabının içine düşer.

Allah şaşmaz adaletini, insanın vücûduna gizlemiştir.

İyilik içinde olan kişinin beyni farklı çalışır, hormonları farklı salgılanır.

Kötülük içinde olan kişinin beyni de farklı çalışır, hormonları da farklı salgılanır.

İyi insanın alacağı karşılık; sevgi, huzur, mutluluktur.

Kötülük yapan insanın alacağı karşılık; panik, huzursuzluk, sevgisizlik, geçimsizlik, öfke, hiddet, kavga durumudur.

Kötülük yapan kişi, asla içsel huzura ulaşamaz.

Unutma kardeşim, ne yaparsan yap, karşılığı mutlaka sunulur.

Unutma kardeşim, cennet de cehennem de vardır.

Her ikisi de, senin yaptıklarına karşılık, senin vücûdunda oluşur.

Ve sen, yaptıklarının karşılığı ile oluşan, o yapının içine girer ya huzurlu olursun ya da kendi kendini yakar bitirir, huzursuz olursun.

Gel kardeşim, cenneti de cehennemi de sen oluşturuyorsun.

Gel kardeşim, yaptıklarını muhasebe et ve kendini sigaya çek.

Bil ki din adına anlatılanların hepsinin karşılığı vardır.

Ama senin anladığın gibi mi, yoksa hakikati bambaşka mı bir düşün.

Kur'ân baştan sona iyi insan olmamızın yolunu sunar.

Kur'ân:

Edindiğiniz bilgilere dikkat edin,

Bâtil bilgilerle oyalanmayın, hurafelerle oyalanmayın,

Kötülük yapmayın, kötü sözler söylemeyin, kötülük düşünmeyin,

Kimseye zulüm etmeyin,

Birbirinizin arkasından konuşmayın, çekiştirmeyin,

Kimseyle alay etmeyin, kimseyi hor görmeyin,

Adalet üzere olun,

Kul hakkı yemeyin,

Birbirinize yardım edin,

Sevgi ve merhamet üzere hareket edin,

Gibi onlarca âyet sunar.

Hep bunlar, bizlerin iyi insan olması içindir.

İyi insanın alacağı karşılık, sevgi, huzur, mutluluktur.

Birine kötülük yapan kimse, öncelikle kendi vücûdunda karşılığını bulur.

Birine kötülük yapanın yaptığı asla yanına kalmaz, çünkü o yaptığı vücûduna yazmıştır ve vücûd karşılığını ona sunar.

“Ne ekersen onu biçersin” atasözümüz bunun için söylenmiştir.

Bir kulun hakkını yiyen, tüm kulların hakkını yemiş gibi olur.

Kim, biri hakkında bir kötülük düşünse, anında karşılığını bulur.

Zaten kötülük düşünen, Allah sevgisinden uzaklaşır, bu bile en büyük ceza değil midir?

Vücûdumuz, yapılan iyiliklere ve kötülöklere, hormonlarıyla, enerji salınımıyla, beynin çalışmasının durumuna göre anında karşılık verir.

Gel kardeşim! Çok iyi düşünelim.

Huzursuzluğun ve huzurun kaynağı nedir diye?

Bu dünyada huzur mu önemli, huzursuzluk mu diye?

Hepimiz kuluz, hatalar yapabiliriz.

Ama bir bak bakalım, hatalarımda kasıt var mı diye?

Dünyada yaşam amacımız nedir, gel düşünelim?

Cennet nedir, cehennem nedir düşünelim?

Cennet denilen, yapılan iyiliklere karşı sunulan içsel huzur olabilir mi?

Cehennem denilen, yaptığımız kötülöklere karşı sunulan huzursuzluk olabilir mi?

Gel kardeşim, beynimize ne ekıyoruz dikkat edelim.

Gönlümüzü ne ile kirletiyoruz dikkat edelim.

Ve bilelim ki, Hazreti Mûsâ'nın kutsal Tuva vadisinde, ayığından çıkardığı nalınları ve bıraktığı asası, gönlün ve aklın temizlenme mesajıydı.

Dünyaya olan esaretin, hırsların, benliğin, makam, saltanat beklentisinin, gönlü nasıl kirlettiğinin mesajıydı.

Akıldaki bâtil bilgilerin, aslı olmayan şeylerin, aklı nasıl esir aldığı ve kötülüklerin nasıl ortaya çıktığı mesajıydı.

Gel kardeşim, beynimize ne ekıyoruz dikkat edelim.

Gel kardeşim şuurlu olalım.

Söylediğimiz olumlu ya da olumsuz bir söz bile, nelere kapı açıyor ya da hangi kapıları kapatıyor ince ince düşünelim.

Ve unutmayalım ki "ne ekersek onu biçeriz."

LÂ İKRÂH FİD DİN

Gel kardeşim?

Bu âyeti de tüm kâlbimizle duyalım.

Her bir âyetin anlamına erelim.

Her bir âyeti önemseyelim.

Âyetten sunulan ilmi, edebi mesajları yakalayalım.

Âyeti yaşantımıza geçirelim.

Bakara Sûresi 256: "Lâ ikrâhe fîd dîn."

Meâli: 1- Dinde kerih görmek yoktur."

2- "Dini inanç hakkında zorlayıcılık yoktur."

3- "Kimsenin inancına karşı zorbalık yapma."

4- "Kimsenin inancından iğrenme."

5- "Kimsenin inancına, ibadetlerine hor bakma."

6- "Hangi inançta olursa olsun, hiç kimseye kötü bakma."

7- "Kimsenin inancını küçük görme."

Bu âyeti birçok anlamda çevirmek mümkündür.

Şimdi âyette sunulan mesajı anlamaya çalışalım.

"İkrâh, kerih, mekruh"; kerh kelime kökünden gelir.

Kerh; kerih görmek, küçük görmek, hor bakmak, tiksinmek, iğrenmek, zorbalık yapmak, gereksiz görmek, zorlayıcı olmak, çirkin bulmak, kötü görmek, pis demek gibi anlamlara gelir.

"Fi el din": Din yolunda olmak, belli bir inanç içinde olmak, inandığı şekilde hareket etmek, dini inançlarına sarılmak gibi anlamlara gelir.

Anladığımız kadarıyla âyetten sunulan muhteşem mesaj şudur:

Hiç kimsenin din inancını kerih görmemeliyiz.

Hiç kimsenin yaptığı ibadetleri küçük görmemeliyiz, yok saymamalıyız.

Kendi inancımızı başkasının inancından yüce görmemeliyiz, başkasının inancına kötü bakmamalıyız.

Kimsenin inancına karşı zorbalık yapmamalıyız.

Herkes annesinden babasında öğrendiği inanç yolunda olur.

Annesinden babasından öğrendiği ibadetleri yapar, ibadethanesine gider.

Anneden babadan öğrendiği inanca göre giyiner, hareket eder.

Herkes inancına göre Allah'a yönelir, ona dua eder, ona sığınır.

Bir kimsenin inancı, diğer bir kimsenin inancından üstün değildir.

Bir kimsenin ibadeti, diğer bir kimsenin ibadetine üstün değildir.

Allah ona uzanan elleri tutar, ona sığınan gönülleri kabul eder.

Her inanç sahibi, belli bir samimiyetle Allah'a yönelir.

Kendi dilinde Allah'a dualar eder, ibadetini yapar.

Allah samimi olanlara, tevekkül içinde olanlara, kendine teslimiyet içinde olanlara nice lütûflar sunar.

Allah'ın lütûfları herkese açıktır.

Yeter ki insan gönlünü temiz eylesin, samimi, tevekkül, teslimiyet içinde olsun.

Âyetten sunulan muhteşem öğüdü yakalamalıyız ve onu yaşıntımıza geçirmeliyiz.

Hiç kimsenin inancına, ibadetine, ibadethanesine, inancına dayalı giydiği giysisine asla ve asla hor bakmamalıyız.

Başkasının inancına hor bakmak, onu küçük görmek en büyük kibirdir.

Kendi inancımızı yüce görmekle, başkasının inancına hor bakmakla, nasıl bir kibire düştüğümüzü mutlaka yakalayabilmeliyiz.

Hucurât Sûresi 12. âyette de “kerih” kelimesi geçer.

Hucurât Sûresi 12: “Ve lâ tecessesû ve lâ yagteb ba’dukum ba’dâ e yuhıbbu ehadukum en yekule lahme ahîhi meyten fe kerih tumûh.”

Meâli: “Bazınız bazınızın arkasından çekiştirmesin, dedikodusunu yapmasın, gizli yönlerini, hatalarını araştırmasın. Sizlerden biriniz ölü kardeşinizin etini yemek ister mi? İşte tik-sindiniz.”

Âyetten sunulan mesajdan şu anlamı çıkarabiliriz.

Birinin inancına kerih bakan yâni hor bakan, inancıyla ilgili hatasını arayan, arkasından çekiştiren, ölü kardeşinin etini yemiş gibi olur.

Evet, “Lâ ikrâhe fîd dîn” bu âyeti asla unutmayalım.

Kimsenin inancına kerih bakmayalım.

Kimsenin ibadetine, giysisine laf etmeyelim.

Âyeti iyi anlayalım ve ona uyalım.

Her çocuk, bir anne babadan doğar ve anne babanın inancına göre büyür.

Her çocuk anne babanın inancı neyse ona uyar.

Evet, anlıyoruz ki:

Hiç kimsenin, hiçbir topluluğun ibadetine, inancına laf etme hakkımız yoktur.

Hiç kimsenin inancını ibadetini küçük görme hakkımız yoktur.

Bir inanç yolunda olan kimselerle alay etmeye hakkımız yoktur.

Hiç kimsenin inancına karşı zorbalık etme hakkımız yoktur.

Tam tersi onların kültürlerini, inançlarını, ibadetlerini anladıkça birbirimizi daha iyi anlarız ve âyete de uymuş oluruz.

İnançların farklılığı kültürleri oluşturur.

Kültürler de birbirini anlamakla ve birbirine yardım etmekle emrolunmuştur.

Hucurât Sûresi 13: “Ey insanlar! Biz sizi, bir erkek ve bir kadından yarattık ve halklar halinde, kabileler halinde çoğalttık, birbirinizi tanımanız ve yardım etmeniz için.”

Gel kardeşim?

Hiç kimseyi senin gibi inanmaya zorlama.

Hiç kimsenin inancını hor görme.

Herkes ille de senin gibi inanmak zorunda değil?

Herkes ille de senin gibi ibadet etmek mecburiyetinde değil?

Kendi inancını yüce görüp başkasını kâfir görme.

Kimseyi kendi inancına çekmek için zorlama, zorbalık yapma.

Kendi ibadetini makbul görüp, başkasının ibadetini kabul olmaz diye bakma.

Şunu hiç unutma, sen hangi anne babadan doğmuşsan, onların inancına göre yaşarsın.

Başka bir ülkede doğan bir çocuk da, kendi anne babasının inancına göre yaşar.

Eğer sen küçükken, başka bir inançta olan bir anne babaya evlatlık verilseydin, bil ki onların inançlarını, ibadetlerini doğru bilecektin.

Onun için, kendi inancını yüce görüp, başka inançta olanlara kâfir olarak bakma.

Hiç kimseyi, kendi inancına uyması, ibadetlerine uyması için zorlama, zorbalık yapma.

Gel âyeti iyi anlayalım.

İlle de böyle inanacak diye kimseyi zorlamayalım.

İlle de böyle giyinecek diye zorbalık yapmayalım.

İlle de böyle ibadet edecek diye zorbalık yapmayalım.

Bizim gibi inanmadı diye, kimseyi cehennemlik görmeyelim.

Kişinin, anne babadan öğrendiği inanç onun gönlüne uymuyorsa, zaten yeni bir arayışa girer.

O da mutlaka gönlüne uygun olan bir yeri bulur.

Hiç unutma, kâlbleri ancak Allah bilir.

Gel kardeşim!

İnsanların sûretlerine, inançlarına, ibadetlerine bakmayalım.

Onların özlerine bakalım.

Hiç unutmayalım ki hepimizin özü, bedenlerimizi tutan, hareket ettiren güç ve kuvvet Allah'a aittir.

Allah hepimize şah damarımızdan yakındır.

Bedenlerimizin sahibi, bedenlerimizde her an tecelli etmektedir.

Gel bu nazarla birbirimize bakalım.

Gel kardeşim!

Âyeti iyi anlayalım.

Hakk nazarıyla bakalım.

Sâlih kimse olalım.

KURDUN KUŞUN HAKKI

Kurdun kuşun hakkını yeme.

Karıncayı, böceği, nice mahlukâtı yakma.

Ağaca, ota, yeşillığe zulüm etme.

Öten kuşun sesini kesme.

Ormanda yaşayan nice canlının canını yakma.

Ateşte yanan nice mahlukâtın acı sesini içinde hisset.

Cayır cayır yanan bir ağacın feryadını duy.

Ormanda yanan nice canlının haykırışını duy.

Yeme hiçbir kulun hakkını.

Ot da, karınca da, böcek te, kuş da, Allah'ın bir kulu, hiçbir kulu ateşe salma.

Ağaç da, yeşil bir ot da, bir çiçek de, nice bitki de Allah'ın bir kulu, girme hiçbir kulun hakkına.

Kötülük yapma hiçbir varlığa.

Yakma ormanı, ormandaki nice mahlukâtı.

Bil ki yaptığın her kötülük sana geri dönecektir.

Kötülük yaparak şeytanlaşma.

Yaptığın her kötülük senin kendinedir.

Tevbe Sûresi 36: "Fe lâ tazlimû fihinne enfusekum."

Meâli: "Nerede olursanız olun kendi çıkarınız için kötülük yapmayın."

Her mahlukât senin gibi bir kuldur, bir topluluktur.

Her hayvan senin gibi bir canlıdır, senin gibi yaratılmış bir mahlukâttır.

En'âm Sûresi 38: "Ve mâ min dâbbetin fil ardı ve lâ tâirin yatîru bi cenâhayhi illâ umemun emsâlukum."

Meâli: “Yeryüzünde hiçbir varlık olmasın ki ve gökyüzünde kanatları ile uçan bir kuş yoktur ki, sizin gibi bir topluluk olmasın.”

Yakma kurdu, kuşu, ağacı, böceği.

Yakma ormanı, çiçeği, yeşilliği.

Sayelerinde nefes alıyorsun.

Onlardan gelen havayı soluyorsun.

Onlar varsa sen varsın.

Onlar yoksa senin hayatın yok.

Bir kuşun ötüşünde, bedeninin nice hazlar alıyor biliyor musun?

Çeşit çeşit böceğin ötüşünde, beyninde nice salınımlar oluyor biliyor musun?

Bir ağacı seyrettiğinde, beyninde nice huzur verici kimyasallar salınıyor biliyor musun?

Bir ormana girdiğinde, bedeninin duyduğu hazzı hissedebiliyor musun?

Bir su sesi, bir kuş sesi, bir böcek sesi, sana ne kapılar açıyor farkında mısın?

Nice mahlukâtın kendisi ve yavrusu, sana ne lütûflar sunuyor biliyor musun?

Ormanı değil, canları yakıyorsun.

Ormanı değil, geleceğini yakıyorsun.

Ormanı değil, kendini yakıyorsun.

Girme hiçbir kulun hakkına.

Bir ağacın yaprağına bile zarar verme.

Bir karıncayı ezme.

Bu kuşu vurma.

Bir ağacı yakma.

Yaşam onların da hakkıdır.

Yaşam onlarla güzeldir.

Bir kuşun sesini gönlünde dinle.

Akan bir suyun sesini tüm vücûdunla dinle.
Git bir ağaca sarıl, "Seni seviyorum" de, ondan gelen rahmeti hisset.
Sula nice bitkiyi, sula nice kurdu kuşu.
Vücûdunda her bir canlının boyutunu hisset.
Yakma kardeşim yakma, zulüm etme hiçbir varlığa.
Her bir varlığın sendeki karşılığını anla.
Rahmetle bak varlığa.
Rahmetle davran her mahlukâta.
O rahmetin huzur olduğunu, aşk olduğunu hisset.
Vücûdundaki rahmân boyutuna odakla kendini.
Rahmân boyutundaki rahmeti hisset.
Vücûdundaki rahmân enerjini sal etrafına.
Mahlukâtan gelen rahmân enerjisini hisset tüm vücûdunda.
Gel kardeşim, mahlukâta zarar verme.
Her varlığın senin gibi bir kul olduğunu unutma.
Gel kardeşim kul hakkına girme.
Ağaca, kuşa, böceğe, çiçeğe derin bir sevgi içinde ol.
Sev kardeşim, sev sev sev.
Çevrendeki her varlığa merhamet içinde ol.
Her varlığa şefkat içinde ol.
Hadi durma, bir fidan dik.
Kuşa kurda suyunu ver, yemini ver.
Git bir ağaca sarıl, sevgisini hisset, sevgini hissettir.
Sevgi ve merhamet senin cennetindir.
Cennetini cehenneme çevirme.
Sevgini merhametini hiç eksik etme.

KOŞMADIN

Açtı yan komşun, koşmadın.

Hastaydı yan komşun, koşmadın.

Sıkıntısı vardı, görmemezlikten geldin.

İhtiyacı vardı, arayıp sormadın.

Çocukları açtı, bir şeyler götürmedin.

Buz gibi havada üşüyorlardı, giyecek götürmedin.

Okula gidemiyorlardı, ilgilenmedin.

Kendi sıcacık evinde, yatağında yattın, onları görmedin.

Gönüller buruktu, hüznünlüydü, hissetmedin.

Gözler dolu doluydu, ne oluyor diye sormadın.

Boyunlar eğikti, dönüp bakmadın bile.

Sokakta görsen, yan yan kaçtın, ona yaklaştımadın.

İşsizdi, iş için yardım etmedin.

İstedığı bir işti, kendinin, eşinin, çocuklarının karnını doyurmak, bir evde barınmak için koştun, görmedin, umursamadın.

Açtı, işi yoktu, bir parça ekmeğe muhtaçtı, hiç ilgilenmedin.

Çevrende bazı kimselerin gerçekten ihtiyaçları vardı.

İşleri yoktu, aşları yoktu, sıkıntıları çoktu.

Koşmadın, ilgilenmedin, önemsemedin.

Sadece kendi çıkarın için koştun.

Sadece kendine koştun, ihtiyacı olana koşmadın.

Oysa” Yan komşun aç iken tok yatma” dedi Hazreti Muhammed.

Duymadın bile, anlamadın bile, duymamazlıktan geldin.

Çünkü işine gelmedi

“Komşusu aç iken tok yatan, mümin değildir.” dedi Hazreti Muhammed.

Mü’min nedir düşünmedin, bilmedin bile.

“Sizin en hayırlınız birbirinize yardım edendir” dedi Hazreti Muhammed.

“Birbirinizi tanımanız ve yardım etmeniz için sizi yarattık” diye âyet sundu Allah (Hucurât Sûresi 13).

Ama görmedin, görmemezlikten geldin,

Çünkü işine gelmedi.

Bir de ben müslümanım dedin.

Kendini mü’min saydın.

Allah demekle, kitap demekle, din demekle,

Kelime-i Şehâdet getirmekle,

İki rekât namaz kılmakla,

Hacca gitmekle,

Oruç tutmakla,

İki satır Kur’ân okumakla, kendini mü’min sandın, kendini müslüman sandın.

Kendi nefsin için namaza koştun.

Kendi nefsin için Hacc’a koştun, milyarlar döktün.

Kendi nefsin için oruç tuttun.

Cehennemden korktun, cennet telaşına düştün, ibadetlerini hep kendi nefsin için yaptın.

Ölünce de yerin cennet olmalıydı, cennette de huriler, gılmanlar, sayısız dullar bakireler, memeleri yeni çıkmış sayısız kızlar olmalıydı.

Cehennem de kim yanarsa yansın sana ne idi.

Oysa yan komşun, sıkıntılarının ateşi içindeydi, gidip de onu söndürmedin.

Yavruları için, eşi için kâlbî duracak gibi çarpıyordu, görmedin.

Yan komşun üzüntüler içindeydi, görmemezlikten geldin.
Umursamadın, önemsemedin, ilgilenmedin.
Bana ne diyerek kaçtın.
Kendi kapını kapadın, bana ne dedin.
Kendi evine girmeden önce;
Yan komşunun kapısını çalmadın.
Hâl hatır sormadın.
İhtiyacını sormadın.
Bana ne dedin, bana ne.
Çünkü sen;
Kendi derdine düşmüştün.
Zenginlik derdine düşmüştün.
Lüks yaşantı derdine düşmüştün.
Lüks evler derdine düşmüştün.
Havuzlu villalar derdine düşmüştün.
Lüks giysiler derdine düşmüştün.
Bir makama geleyim, köşe döneyim derdine düşmüştün.
Dini bile kendi çıkarına alet ettin.
Dinden kazandığın parayla, kendine servetler edindin.
Oysa Kur'ân'da onlarca yerde; "dinden para kazanma, kar-
şılık bekleme âyeti" vardı.
Gördün ama işine gelmedi.
Gördün ama, sakladın, anlatmadın.
Çünkü para, mal, mülk, şöhret, lüks aklını esir almıştı.
Kendi egon seni esir almıştı.
Kendi şeytanın seni esir almıştı.
Senin için din para kazanma aracıydı, karnını doyurma ara-
cıydı, çıkarın için araçtı.
Yâ Sîn Sûresi 21: "Siz, hiçbir ücret istemeyen kimselere uyun."

Hûd Sûresi 51: “Ey kavmim! Bu anlattıklarına karşı sizden bir karşılık istemiyorum.”

Sebe Sûresi 47: “De ki: Ben sizden bir ücret de istemiyorum. O karşılık sizin olsun. Bana karşılık ancak her an her yerde hâzır olan Allah’tandır.”

Übey Bin Ka’b; Mescidi nebeviye gelenlere sohbet eder, Kur’an öğretirdi, yani o günün öğretmenlerinden biriydi.

O anlatıyor: “Muhacirlerden birine Kur’ân öğretmiştim. Bu zat bana bir yay hediye etti. Ben bunu Resûlullah’a anlattım.”

O da dedi ki: “Onu alırsan boynuna ateşten bir yay koymuş olursun. Ben de yayı sahibine geri verdim”

Kur’ân’da onlarca âyeti görmek istemedin.

Hazreti Muhammed’in hayatını, amacını, gayretini görmek istemedin.

Çünkü sana uymuyordu.

Ama dini de çıkarına alet etmen gerekiyordu.

Dini çıkarına alet ettin.

Dini para kazanma aracı yaptın.

İnsanın geçimi dinden değil, edindiği bir meslekten olmalıydı.

Ama bunu yapmadın.

Sakal bırakıp, başına takke koydun müslüman göründün.

Biraz Kur’ân okuyup, kendini hoca yerine koydun.

Uzun bir giysi giydin, örtülere büründün, kendini âlim yerine koydun.

Oysa Allah şekle, şemâle bakmaz, insanın kâlbine niyetine bakardı, aslında bunu çok iyi biliyordun.

Ama işine gelmezdi.

İnsanlar senin dışını görmeliydi.

Dıştan bakıp, seni müslüman sanmalıydı.

Sanmalıydı ki, amaçların yerine gelsin.

Dini alet edip para kazanmalıydın, çıkarlar elde etmeliydin.

Dinden paralar kazandın.

Dini kendi çıkarına alet ettin.

Alnının teriyle para kazanmadın.

Kur'ân'ın "Mânevi alanda karşılık olmaz" âyetlerini görmezlikten geldin.

Küçük bir evi kendine uygun görmedin, havuzlu lüks villalar aldın.

Kendine, eşlerine milyonluk pırlantalar, arabalar aldın.

Hep bunları dinden edindiğin parayla aldın.

Oysa sana gelen bazı masum insanlar açtı, sıkıntıları vardı, evleri bile yoktu, işleri bile yoktu, okul için paraları bile yoktu.

Himmet dedin, bağış dedin insanların paralarını çaldın.

Kendi cemaatinle gruplar halinde defalarca umre, hacc yaptın.

Her gidişinizde milyonlar döktünüz.

Oysa o paralarla, köylerde evi olmayan yüzlerce insana küçükte olsa yaşayabilecekleri evler yapıldı, iş imkânları oluşturuldu.

Eğer o ihtiyacı olanlara ev için koşsaydın, onların ihtiyaçlarını giderseydin, gece yattığında rüyânda, umrenin haccın derin mânâsı sana hissettirilecekti.

Oysa yapmadın.

İşine gelmedi, sen tok yatmalıydın, senin yatağın güzel olmalıydı.

Senin lüks evin olmalıydı, lüks arabaların olmalıydı.

Giysilerin, takıların lüks olmalıydı.

Yan komşunun kapısını çalmadın,

Hâl hatır sormadın,

İhtiyacını sormadın.

Koşmadın ilgilenmedin bile.

Bana ne dedin, bana ne.

Oysa Allah;

Sana her an nefesin için havayı sunarken, bana ne demedi.
İçeceğin suyu gönderirken, bana ne demedi.
Her an kâlbini attırırken, bana ne demedi.
Toprağın için yağmuru sunarken, bana ne demedi.
Topraktan gıdanı sunarken, bana ne demedi.
Ama sen komşun için, ihtiyacı olan için, bana ne dedin
Ona koşmadın, ilgilenmedin, bana ne dedin.
Sadece ben, sadece ben dedin, bana ne dedin.
Oysa bilmeliydin ki;
Çevrende birinin sıkıntısı varsa, sen mutlu olamazsın.
Mutlu olduğunu sandığın şey, senin hevândan gelen bir
kandırma dır.

Mânevi huzur, sadece İnsan olmakta gizlidir.
İslâm, İnsan olmakta gizlidir.
Müslüman, İnsan makamında yaşayanın hâlidir.
Hazreti Muhammed'e sormuşlar:
Ya Muhammed! Müslüman kimdir?
O da demiş ki: Sâlih âmelde olan kimsedir.
Ya Muhammed! Sâlih âmelde olmak nedir?
O da demiş ki: Çevresine faydalı olan, kimseye zerre kadar
zarar vermeyendir?
Ey kendini İnsan sanan, Müslüman sanan kimse!
Şimdi sen kendine sor:
Ben gerçekten Müslüman mıyım, ben İnsan makamında
mıyım?
Ey Devleti yöneten kardeşler!
Sizin sorumluluğunuz çok daha büyük ve kutsal.
Lütfen kendinize sizde sorun:
Ben, Devlet için, Halk için sorumluluğumu yerine getiri-
yor muyum?

Evet!

Yan komşumuzun kapısını çalmadık,

Hâlini hatırını sormadık,

İhtiyacını sormadık,

Koşmadık, ilgilenmedik bile.

Bana ne dedik, bana ne.

Başkasına değildir sözümüz,

Kendimizedir seslenişimiz

Başkasına değildir sitemimiz,

Kendimizedir uyarımız.

KORUYOR MU

Kıldığın namaz seni, gururdan, kibirden, benlikten korudu mu?

Kıldığın namaz seni, kötülük yapmaktan korudu mu?

Kıldığın namaz, seni iyi bir kişi mi yaptı?

Yoksa hâlâ öfke hiddet kavga içinde misin?

Yâni sen, Kur'ân'ın işaret ettiği namazla tanıştın mı?

Yâni sende; Kur'ân'ın işaret ettiği hususlar var mı?

Kıldığın namaz seni "faşâ vel munker" faşâdan ve münkerattan koruyor mu?

Yâni:

Namazın seni, benlikten, gururdan, kibirden, kötülük yapmaktan koruyor mu?

Namazın seni, birilerini çekiştirmekten, onları kötölemekten koruyor mu?

Namazın seni, kul hakkı yemekten koruyor mu?

Kıldığın namaz seni iyi biri mi yaptı?

Yoksa hâlâ gurur, kibir, kötülük içinde yaşamaya devam mı ediyorsun?

Hâlâ kul hakkı yiyorsan, benlik, gurur kibir içindeysen, kötülük yapıyorsan;

Ya kıldığınız namaz namaz değil.

Ya de sen Kur'ân'ın ol dediği Sâlih kimse değilsin.

Ya kıldığın namazını gözden geçir.

Ya kendini gözden geçir.

Gel sen ikisini de gözden geçir.

Gerçekte namaz nedir bir düşün?

Ankebût Sûresi 45: "İnnes salâte tenhâ anil faşâi vel munker" şöyle çevirdin "Namaz insanı, benlikten, kibirden, gururdan, kötülük yapmaktan korur."

Peki, kıldığın namaz seni gerçekten korudu mu?

Kıldığın namaz:

Seni, gururdan kibirden korudu mu?

Seni, çevrene kötülük yapmaktan korudu mu?

Seni, insanları aldatmaktan korudu mu?

Seni, dedikodu yapıp, arkadan çekiştirmekten korudu mu?

Seni, çalıp çırpmaktan korudu mu?

Seni, birilerine bağırp çağırmaktan korudu mu?

Seni, kinden, öfkeden, hiddetten, kavgadan korudu mu?

Seni, kul hakkı yemekten korudu mu?

Kıldığın namaz;

Seni, ilim öğrenmeye, varlığı okumaya ulaştırdı mı?

Seni, sabra ulaştırdı mı?

Seni, Allah hakikatine ulaştırdı mı?

Senin miracın oldu mu?

Seni, kıyâm'ın, rükû'nun, secde'nin mânâsına ulaştırdı mı?

Seni, "Semme Vechullah" boyutuna ulaştırdı mı?

Seni, tevâzü, tenezzül, edep içinde yaşamaya ulaştırdı mı?

Seni, hizmete, yardıma, paylaşmaya ulaştırdı mı?

Seni, kulluk boyutuna ulaştırdı mı?

Seni, Sâlih kimse yaptı mı?

Lütfen düşün, samimi bir gönülle düşün:

Namaz seni iyi bir kişi mi yaptı?

Yoksa, kötülüklerin, dünyaya bağlılığın, mala mülke düşkünlüğün, öfke hiddetin, sabırsızlığın daha da mı arttı?

Seni iyi bir kişi yapmadıysa, kıldığın namaz namaz değil mi acaba?

Namazın mânâsına erdin mi, yoksa şeklinde mi kaldın?

Namazını gözden geçir

Ve kendini gözden geçir, kendini muhasebeden geçir.

Sor bunları kendine kardeşim.
Kıldığın namaz seni iyi biri yaptı mı?
Hep tartıştın, namazsız olmaz dedin.
Namaz kılmayanları tekfir ettin durdun.
Namaz kılan, kılmayan diye ayırdın durdun.
Namaz kılmayanları cehennemlik ilan ettin durdun.
Namaz kaç rekât diye tartıştın durdun.
Hiç, edep, ahlak kaç rekât demedin.
İlim, irfan kaç makam demedin.
Sâlih kimse olmanın yolu nedir demedin.
Yaratılış hikmeti nedir demedin.
Sâlih kimse nasıl olunur demedin?
Lütfen düşün, namazın seni temizledi mi?
Yoksa seni daha da mı kirletti?
Yani içindeki ayrımcılık, öteleme, hor görme arttı mı, azaldı mı?
İçindeki, şefkat, merhamet arttı mı azaldı mı?
Kendini yüce görmeyen bitti mi, yani kibirden temizlendin mi?
Gel kardeşim bunları bir düşün.
Samimi bir kâlle düşün.
Ya namazını gözden geçir, ya da kendini gözden geçir.
Ya da ikisini de gözden geçir.
Belki de kıldığın namaz namaz değil?
Belki de namaz diye çevirdiğin "Sâlat" yaptığın namaz değil?
Belki de "Sâlat" daha derin mânâlar içeren bir derya?
Lütfen Sâlat nedir bir araştırmaya bir düşün?
Ve lütfen düşün.
Kıldığın namaz seni iyi biri mi yaptı?
Yoksa hâlâ, gurur, kibir, kötülük içinde yaşamaya devam mı ediyorsun?

Namaz seni; insanlara, varlığa şefkatle davranan biri mi yaptı?

Yoksa hâlâ, o öfke, hiddet, kavgacı hallerin devam mı ediyor?

Hâlâ namaz kaç rekât diye mi tartışıyorsun?

Hâlâ vakit kavgası mı yapıyorsun?

Edep, ahlak kaç rekât diye de bir araştı.

İlim, irfan kaç makam diye de bir araştı.

Şefkat, yardım, merhamet, hizmet kaç vakit diye de bir araştı.

Mevlana ne güzel demiş:

“Halbuki âşıklar, daima namazdadırlar. O gönüllerindeki aşk, başlarındaki ilahî sevgi ne beş vakitle yatıştır, ne de beş yüz bin vakitle geçer gider”

“Mihrabı dost cemali olan kimse için, yüz çeşit namaz, yüz çeşit rükû ve secde vardır”

Yunus Emre'm ne güzel demiş:

Bir kez gönül yıktın ise

Bu kıldığın namaz değil

Yetmiş iki millet dahi

Elin yüzün yumaz değil

KORKMA

Sen;

Hakikati öğrenmek için sorup araştırdığında...

Gönlüne uymayanı sorduğunda...

Mantiğine uymayan şeyi reddettiğinde...

Bunun sebebi ne olabilir dediğinde...

Bu neden emredilmiş dediğinde...

İnançları, ibadetleri, din adına giyilen giysileri sorduğunda...

Sana Allah'ın emri diye sunulan şeyleri yapmadığında...

Atalardan gelen inançları sorguladığında, ya da onlara uymadığında...

Allah var mı, Allah nedir, ahiret var mı, cennet cehennem var mı diye sorguladığında ya da ben bunlara inanmıyorum dediğinde...

Hemen seni şeytanla korkuturlar.

Çarpılırsın diye korkuturlar.

Dinden çıkmakla korkuturlar.

Kâfir olmakla korkuturlar.

Cehennemde yanmakla korkuturlar..

Çünkü senin sorduğun kişi, kendisi korkular içinde de ondan seni korkutuyor.

Kendisi, sorduklarının cevabını bilmiyor ve kendi korkularını sana bulaştırmak istiyor.

Zaten cevabını bilse, heyecanla, şevkle, samimiyetle sana anlatır.

Kendisi şahit olmadığı için, yalnızca inanç boyutunda kaldığı için senin de öyle olmanı istiyor.

Korkma kardeşim korkma.

Sen doğruyu yapıyorsun.

Sen hakikati öğrenmek, hakikate şahit olmak istiyorsun.
Sen delillerle sana ispat edilmesini istiyorsun.
Sen ilme dayalı şahit olmak istiyorsun.
Sen aklını kullanmak istiyorsun, gönlüne uymayanı reddediyorsun....

Ve sen, doğrusunu yapıyorsun.

Ve sen, Kur'ân'ın tavsiyesine uyuyorsun.

Korkma.

Sor araştır, sor araştır, sor araştır.

Korkma, korkma, korkma.

Düşün, düşün, düşün.

Bize verilen beyin, akıl; sormak, düşünmek, aramak, araştırmak, hakikate ulaşmak için sunuldu.

Kur'ân duyduğumuz her sözün aslını aramamızı bize tavsiye eder.

“E fe lâ takılûn- akletmez misiniz?”

“Leallekum tuselûn- sorup araştırmaz mısınız?”

“Leallekum tefekkerûn- derin düşünmez misiniz?”

“Leallekum tezekkerûn- hakikatlere dayalı bakmaz mısınız?”

Kur'ân'da böyle onlarca âyetler vardır.

Kur'ân'ın yarıya yakını, düşünmek, araştırmak, akıl etmek üzeredir.

Kur'ân'da; duyduğu sözlerde kalanları, hiç düşünmeden olduğu gibi kabul edenleri, hiç araştırmadan, hakikatine hiç ulaşmadan atalarından öğrendikleri şekilde kabul edenleri “Atalarının yolu üzere olanlar” diye bildirilir.

“Atalarından öğrendiklerini hiç düşünmezler mi? diye bildirilir.

Âl-i İmrân Sûresi 175. âyette; korkutanın, korkulara sürükleyenin şeytan olduğu belirtilir.

Âyette “şeytani hallerde olanlar ancak kendi dostlarını korkuturlar” uyarısı vardır.

Şeytan; kelime olarak uzak olan, Hakk'tan hakikatten uzak olan, varlığın eşya boyutunda kalan, kibre düşen, zalimleşen demektir.

Dini anlamak için "bu doğru olabilir mi?" diye sorguladığında...

Hemen sana: "Dinden çıkarsın, çarpılırsın, kâfir olursun, cehennemde yanarsın" diyenlerden korkma.

Atalarından öğrendiğin din inancını anlamak için sorgulamadan, dinin hakikatini bilemezsin.

İnancı, ibadetleri, ibadethaneleri anlamak için sorguladığın zaman...

Hemen sana: "İnanmıyor musun, inkâr mı ediyorsun?" şeytan seni kandırıyor, şeytana uyuyorsun" dediklerinde korkma.

İnançları, her inanca göre farklı olan ibadetleri incelemekten, hakikatine ulaşamazsın.

"Allah nedir, nerededir, var mıdır, yok mudur?" diye hakikati öğrenmek için sorduğunda...

Hemen sana: "Cehennemde yanarsın, kâfir olursun" diyenlerden korkma.

"Allah nedir?" diye sorup, sorunun cevabına ilmi olarak şahit olmadan, gönlün mütmain olmadan, gerçeği bilemezsin.

Şeytan, senin hakikatleri öğrenmemen için, doğru yola gitmemen için, seni kendisiyle korkutur, Allah diyerek korkutur.

Çünkü şeytan; senin Allah'ı anlamayı istemez.

Çünkü şeytan; atalarından miras kalan, onların söylediği ama şahit olmadıkları, zanlarına göre inandığı bir Allah'a inanmanı ister, seni var eden Allah'ı senin bilmeni istemez.

Çünkü şeytan; "Allah nedir?" sorunun cevabının, hakikate ulaşmanı istemez

Allah'ı anlama yoluna girdiğin zaman, hakikate giden o dos-doğru yolda durur ve seni kendisiyle korkutur.

Ve sen, onun istediği ibadetleri, emirleri, yapmadığında, onun sözlerini kullanmadığında, ona uymadığında, seni kâfir olmakla, çarpılmakla, şeytana uymakla, cehennemde yanmakla korkutur.

Yani seni kendisiyle korkutur.

Seni kendi korkularıyla korkutur.

Korkma:

Seni şeytanla ancak şeytan korkutur.

Bil ki seni; şeytanla, çarpılmakla, cehennemlik olmakla, kâfir olmakla suçlayan biri varsa o şeytandır ve ona hizmet edenlerdir.

İşte kardeşim;

Bil ki seni korkutan, kendisi korkular içinde olandır.

Bil ki kendisi; bilmemenin korkularına, şeytani hallerde olan kimselere teslim olmuştur.

Çünkü şeytan hakikatlerin açığa çıkmasını istemez, çünkü saltanatı yıkılır.

Sen kardeşim:

Korkma, korkma, korkma,

Sor araştı, sor araştı, sor araştı.

Düşün, düşün, düşün.

Aşkla, ilme dayalı, samimi olarak, tevâzûyla, teslimiyetle hakikati anlamak, şahit olmak için gayret göster.

Sana verilen; beynin, aklın, zekânın, düşünmenin, tefekkürün, tercih etme kabiliyetinin, neyi yapıp yapmama kararını uygulamanın kıymetini bil.

Bil ki "Cihâd" hakikati anlamamanın gayretidir.

Hakikati anlamak için gayret içinde olan da "Mücâhid"dir.

Korkma cihâd et, korkma mücâhid ol.

Korkma, korkmadan düşün ve her şeyi düşün.

Bil ki düşünmek, seni hakikatlere ulaştıran bir köprüdür.

Korkma, korkutanın korkusuna da aldanma.

KİBRE DÜŞTÜĞÜNDE

Kibre düştüğün an seni vücûdlandırana hatırla.

Başka birini ya da bir varlığı küçük mü gördün?

Bil ki seni vücûdlandırıran onu da vücûdlandırırdı.

Bil ki seni var eden onu da var etti.

Bil ki senin de onun da kâlbini attıran, vücûdunu çalıştıran aynı yaratıcı.

Bil ki sen nasıl biz özden var oldunsa, o da aynı özden var oldu.

Bil ki sen ondan o senden yüce değil.

Bil ki senin vücûdunun içinde olmakta olan işleyiş, sıfatlar, vücûdunu tutmakta olan Zât, aynıısıyla küçük gördüğünde de var.

Bil ki sen soluduğun havadan, içtiğin sudan, beslendiğin topraktan ve ateşten üstün değilsin.

Bil ki sen, havaya, suya, toprağa, ateşe muhtaçsın, onlar ise sana muhtaç değil.

Fussilet Sûresi 38: “Fe in istekberû fellezîne inde rabbi ke yusebbihûne lehu bil leyli ven nehâri ve hum lâ yesemûn.”

Meâli: “Eğer küçük görmek gibi bir hâle düşersen; hemen seni vücûdlandırana ait olan o hakikatleri hatırla. Gece ve gündüz O’nun efâl, sıfat, Zâtının tecellilerini idrak et ve onları hiç yorulmadan anlamaya çalış.”

İnsan kendinin ve varlığın sahibini bilmeli ve O’na teslimiyet içinde olmalıdır.

Her varlıktaki tesbihatı duyabilmeli ve o tesbihatın; Allah’a ait olan fiil, sıfat, zâtına mahsus tecelliler olduğuna şahit olabilmelidir.

İnsan gece gündüz hakikati anlamaya çalışmalıdır.

İlimden ayrılmadan, kendine ârif olmaya çalışmalıdır.

Yunus Emre:

İlim ilim bilmektir
İlim kendin bilmektir
Sen kendini bilmezsin
Ya nice okumaktır
Okumaktan murat ne
Kişi Hak'kı bilmektir
Çün okudun bilmezsin
Ha bir kuru emektir

Kişi kendini okuduğunda ve sonuçta kendini bildiğinde, kendini de varlığı da var edeni yani Hakk'ı bilecektir.

Kişinin kibirden kurtulması için kendini bilmesi ve her varlığı tutan Zâta şahit olması gerekir.

Eğer kişi kendini ve varlığı ayrı görürse, kendine benlik isnat edecektir.

Bu benlik onu kibre yani kendini yüce görmeye götürecektir.

Kibri incelediğimizde anlıyoruz ki kibir, kişinin kendini bağımsız bir birey olarak görme düşüncesinden ortaya çıkıyor.

Kendini bağımsız gören yani varlıkla olan bağına göremeyip kendini varlıktan ayrı gören bir düşünceyle kibir oluşuyor.

Kibir halini meydana getiren bu düşünce ise, daha çok aile ve toplum öğretileriyle şekilleniyor ve geliyor ve varlıkla olan bağlar tamamen kopup "ben benim, sen sensin" düşüncesi ortaya çıkıyor.

Ve sonuçta; kendini, kendi yolunu, inancını, milletini, ailesini, mesleğini, makamını, konumunu, diğerlerinden bağımsız düşünüp bir egonun içinde düşülüyor.

Ve sonuçta kibir zarar vermeye dönüşüyor.

Kibir; kendini üstün-yüce görüp, başkalarını küçük görme hastalığıdır.

Kibir, her varlıkta “Ekber” olanı göremeyip, kendine “Ekberiyet” isnat etmektir.

Kibir kendini yüce görmeye başlayan bir esarettir.

Kişinin kendindeki şeytani alanlar olan; hasetlik, fesatlık, gurur, küçük görme, zalimlik, dedikodu, kıskançlık, riya, inat, bilmişlik, kendini büyük görme, gibi tüm duyguların asıl kaynağı kibirdir.

Kişi, kibre düştüğü an, karşısındaki kişiyi ya da varlığı küçük görmeye, gereksiz görmeye başlıyor.

Ve kendince hep onun eksik yanlarını görmeye başlıyor.

Ve onunla ilgili hor görmeler, dedikodu yapıp çekiştirmeler birbirini takip ediyor.

Kibirli olan kişi, muhakkak ki karşısında ki kişide kendince mutlaka bir eksiklik buluyor ve onu kötülemeye başlıyor ve toplumu zehirliyor.

İşte kibirden kurtulmanın yolu, hepimizi var eden Allah hakikatini layıkıyla anlamamızdır.

Hepimizde ve her varlıkta olan Allah’a ait olan işleyişi, sıfatları vücûdları tutan zât tecellilerini idrak etmektir.

Kibre düştüğümüz an, hemen kendimize; “senin ve karşıdaki kişinin vücûdunu var eden aynı Allah’tır” şuurunu hatırlatmamız gerekir.

Bu şuura ulaşmamız için ise “Tesbih etmek” hakikatine ulaşmalıyız.

Allah’ı tesbih etmek demek; Allah’ı Allah’a ait olan niteliklerle anlamak ve anmak demektir.

Tesbih; sebh kökünden gelir.

Sebh: Suda yüzmek, su içinde olmak, dolaşmak, kendi varlığından uzaklaşmak, yani kendine varlık isnat etmek gafletinden uzaklaşmak, gibi anlamlara gelir.

Yüzmek den maksat, kâinatta her varlığın Allah’a ait olan bir deryanın içinde bulunması demektir.

Cümle varlık, her an Allah'a ait olan bir sistemin içinde yüz-
mektedir, bulunmaktadır.

Her varlığı her an Allah tutmakta, o varlıkta her an tecelli
etmektedir.

Her varlıkta olan; işleyiş yani fiil, nitelikler yani sıfatlar, vü-
cûdları tutan ilâhî güç yani Zât, bizzat Allah'ın kendisidir.

İşte Hâce Bayramı Veli:

Kim bildi efâlini,

O bildi sıfâtını,

Anda gördü Zâtını,

Sen seni bil, sen seni, ilâhisini yazmıştır.

Kişi kendindeki efâli yani işleyişi, kendindeki sıfatları ve
kendi vücûdunu tutan Zâtı idrak ederse, kendi varlığının sahi-
bini bilir ve teslim olur.

Kendini bildiğinde, cümle varlığında kendi gibi bir varlık
olduğunu ve kendisinin hiçbir varlıktan üstün olmadığını an-
lar ve kibirden kurtulur.

Yunus Emre sultanın dediği gibi; ilimden murad kendini
bilmektir.

Çünkü kendini bilen Hakk'ı bilir.

Kendini bilen bilir ki, her an kendi vücûdunda olan ve var-
lıkta olan işleyişi bizzat yapan Allah'tır.

Bilir ki; kişi kendi kâlbini attıramaz, nefes alıp veremez, ka-
nını dolaştıramaz, beynini, gözlerini çalıştıramaz vs.

İşte kişi, bunların hepsini yapanı anladığında, ekber olanın
Allah olduğunu anlar ve kibirden kurtulur.

Kendini bilen her kişi Allah hakikatini bilir.

Kendi aslını bilen kişi, halleri ve yaşamıyla çevresine hep
 faydalı olur, asla zarar içinde olmaz.

Çevresine zararlı olan kişi kendi aslını ve varlığın aslını bil-
mekten uzaktır.

Enfâl Sûresi 42: “Sizler dünya çıkarlarına meylederseniz, Hakk’a olan yakınlık idrakinden uzaklaşsınız ve o yolculukta sizler fenalarda kalırsınız. Eğer siz sözlerinize uymazsanız, elbette belli bir süre içinde ikiliğe düşersiniz. Ortaya çıkan her şey Allah’ın işleyişidir, O fâil olandır. Apaçık deliller üzere olan kimse, kendi varlığından geçerek O’nun varlığında yokluğunu bilir ve apaçık deliller üzere olan kimse, diriliğin O’nun diriliği olduğunu bilir. Muhakkak ki Allah elbette işittirendir, ilmin sahibidir.”

KAN DÖKMEYİN

“Lâ tesfikûne dimâekum- Kan dökmeyin.” Bakara Sûresi 84

“Lâ taktulûn nefselletî harremallâhu- Bir cana kıymayın ki onu Allah yasakladı.” En’âm Sûresi 151

“El fitnetu eşeddu minel katli- Fitne öldürmekten daha tehlikelidir.” Bakara Sûresi 191

Kur’ân’da bildirildi:

Kan dökmeyin, bir cana kıymayın.

Fitnelik yapmayın, fâsıklık, bozgunculuk, arabozuculuk yapmayın.

Dedikodu, çekiştirme yapmayın.

Alay etmeyin, hor bakmayın, küçük görmeyin.

Kur’ân’da nice edebi öğütler sunuldu.

Ama insanoğlu bunu can kulağıyla duymadı.

İnsanoğlu bunu yaşamına geçirmedi.

İnsanoğlu tam tersini yaptı.

Kan döktü, cana kıydı, fitnelik içinde oldu, fâsıklık içinde oldu. Dedikodu yaptı, çekiştirdi, hor baktı, küçümsedi.

İnsanoğlu zalimlik yaptı.

İnsanoğlu bu kadar zulmün içindeyken kendini iman sahibi saydı.

Allah’a iman ettiğini sandı.

Allah’a ibadet ettiğini sandı.

Oysa ibadet zalim olmamaktı.

Oysa ibadet Sâlih kimse olmaktı.

Oysa ibadet Allah’ı tanımak ona kul olmaktı.

Ama insanoğlu Allah’ı tanımadı, zannına göre var ettiği Allah’a inandı, ona kulluk etti.

Zannına göre inandığı Allah ile kendisi gibi olmayana saldırdı, onu küçümsedi, onun kanını döktü, onu cehennemlik gördü ve bunu inancının gereği saydı.

Kan neydi?

Kan, cân idi.

Kan, yaşam idi, yaşamın sahibi idi.

Kan, hayat, hayatın sahibi idi.

Kan, diri olanın işareti idi.

Kan dökmek neydi?

Cânı, yaşamın sahibini, diri olanı, hayy sahibini yok saymak idi, görmezden gelmek idi.

Bir dedikodu bile kan dökmek idi.

Fitnelik, kan dökmek idi.

Hor görmek, kan dökmek idi.

Hor bakmak, kan dökmek idi.

Kan dökmek zulüm idi.

Kan dökmek cânı kıymak idi.

Kan dökmek Allah'ı baş kaldırmak idi.

Kur'ân'da fitnelik kan dökmekten daha tehlikeli olarak bildirilmiş.

Hangimiz fitnelik içinde olmadık ki?

Fitnelik nedir bilebildik mi?

Neden Kur'ân'da fitnelik bu kadar tehlikeli olarak bildirilmiş?

Kan dökmenin, zulmün geldiği yer fitnelik olarak bildirilmiş.

Bakara Sûresi 191: "Vel fitnetu eşeddu minel katli."

Meâli: "Fitne öldürmekten daha tehlikelidir"

Fitnelik, gerçek olanın, ekber olanın Allah olduğunu anlamamak, kendine yücelik nispet etmektir.

Fitnelik, insanların arasını açmak için söylenen her sözdür.

Fitnelik, ayrımcılık ifade eden her sözdür.

Fitnelik, kargaşa çıkarmak için söylenen her sözdür.

Fitnelik, hor bakmaktır, birini küçük görmektir, kendini büyük görmektir.

Fitnelik, insanların ayıbını aramaktır, insanlarla alay etmektir.

Fitnelik, insanların inancını ibadetini hor görmek, kendi inancını ibadetini makbul saymaktır.

Fitnelik, Allah'ı unutmak dünyaya meyletmektir.

Fitnelik, insanları hurafelere, yalanlara boğmaktır.

Fitnelik, insanların hakkına girmektir.

Fitnelik yapan kişi, yaptığı dedikodularla, birilerini hedef gösteren, onlara zulüm edilmesinin önünü açan kişidir.

Fitnelik kan dökücü olmaktır.

Fitnelik zalim olmaktır.

Hangimiz fitnelik içinde olmadık ki?

Hangimiz dedikodu yapmadı?

Hangimiz hor bakmadı, küçük görmedi?

Hangimiz alay etmedi, alaysı bakmadı?

Hangimiz kan dökücü olmadı?

Fitnelik bir toplumun:

İlimden, adaletten, haktan, hukuktan uzaklaşmasına...

Dedikodu, çekiştirme hastalığının artmasına...

Hor bakma, küçük görme, görmezden gelme duygularının artmasına...

Şefkatin, saygının, sevginin yok olmasına...

Merhametin, yardımın, koruyuculuğunun azalmasına...

Benliğin, gururun, kibrin artmasına yol açan bir hastalıktır.

Onun için Kur'ân'da fitneliğin tehlikesi belirtilir.

Evet, Kur'ân'da kan dökmeyin, fitnelik içinde olmayın diye bildirildi.

Bunu cân kulağıyla duyabildik mi?

Bunu hayatımıza geçirebildik mi?

Kan dökmek zalim olmaktır.

Kan dökmek karşımdaki kişide hayy olanı diri olanı görmemektir.

Kan dökmek, bedenleri tutan Zâtı yok saymaktır.

Kan dökmek, Allah'ı inkâr etmektir.

Kan dökmek, Allah'a baş kaldırmak, O'na asi olmak, O'na savaş açmaktır.

Gel kardeşim, kan dökmeyelim.

Gel kardeşim, fitnelik, fâsıklık, fesatlık, hasetlik içinde olmayalım.

Gel kardeşim, kimsenin ardından dedikodu edip çekiştir-meyelim.

Gel kardeşim, yaratılan hiçbir varlığı küçük görmeyelim.

Gel kardeşim, kimseyle alay etmeyelim, kimseye hor bak-mayalım, kimseyi küçümsemeyelim.

Gel kardeşim, bedenlerin sahibini bedenlerde görelim.

Gel kardeşim, Allah hakikatine erelim, Allah'a teslimiyet içinde yaşayalım.

Gel kardeşim, kimseye haksızlık etmeyelim, kimseye zulüm etmeyelim, kan dökmeyelim.

Gel kardeşim Kur'ân'ın öğütlerini cân kulağıyla duyalım.

İFTİRA ATMA

Hiçbir kimseye iftira atma.

Vebalini ödeyemezsin.

Hiçbir kimse hakkında yalan söyleme.

Düştüğün günahı silemezsin.

Hiçbir kula zulüm etme.

Ettiğin zalimlikten, düştüğün ateşten kurtulamazsın.

Hiçbir kulun hakkına girme.

Kirlettiğin o gönlünü temizleyemezsin.

Birine attığın iftira, senin kendine dönecektir.

Biri hakkında söylediğin her yalan, eninde sonunda seni vuracaktır.

Yaptığın her iftira, söylediğin her yalan, kendi nesline yazılacaktır.

Biri hakkında attığın her iftira, ateş olacaktır ve seni yakacaktır.

Unutma ki her masumun ahı, yerleri gökleri titretir.

O titreyiş Allah'a ulaşır.

Allah adaletini muhakkak ki tecelli ettirir

Birinin fikrini beğenmedin diye, onun inancı sana uymadı diye, ona niye iftira atarsın?

Niye kendini yakarsın, niye kendini ateşe atarsın?

Sen, Allah'ın indinde bir kulun durumunu bilebilir misin?

Sen bir insanın kâlbini görebilir misin?

Attığın her iftira, senin kendi hayatını mahvedecektir.

Her gününü heba edecektir.

Bak, Allah Kur'ân'dan nasıl uyarılmış.

Tâ-Hâ Sûresi 61: "Ve kad hâbe men ifterâ."

Meâli: "İftira atan kimse, kendini mahvetmiştir."

İyi oku Kur'ân'ı.

İyi anla Kur'ân'ı.

Sakın birine iftira atma, sakın biri hakkında yalan söyleme.

Birine attığın her iftira, seni bir ömür huzursuz edecektir.

Söylediğin her yalan, dönüp seni vuracaktır.

Asla gönlüne ilahi sevgi düşmeyecektir.

İftira yalan içinde olana, asla hakikatlerin kapısı açılmayacaktır.

Allah "Kul hakkıyla gelmeyin" diye uyarmıştır.

Biri hakkında iftira atmak, onun hakkında yalan söylemek, arkasından dedikodu yapıp çekiştirmek, bir bilsen ne büyük bir vebaldir.

Hucurât Sûresi 12: "Ve lâ yagteb ba'dukum ba'dâ e yuhıbbu ehadukum en yekule lahme ahîhi meyten fe kerihumûh."

Meâli: "Bazınız bazınızın arkasından çekiştirmesin, dedikodusunu yapmasın, gizli yönlerini, hatalarını araştırmamasın. Sizlerden biriniz ölü kardeşinizin etini yemek ister mi? İşte tiksindiniz."

Âyette, nasıl bir uyarı sunulmuş?

Hiç okumaz mısınız?

Hiç düşünmez misin?

Hiç ibret almaz mısınız?

Âyette, insanlar hakkında gıybet etmek, onları aşağılamak, onlar hakkında yalan söylemek, arkasından dedikodu yapıp çekiştirmek, "ölü kardeşinizin etini yemek gibidir" der.

Ölü kardeşinin etini yemek mi istersin?

Okurken bile tiksindin değil mi?

Yalan ve dedikodu yapmaktan niye tiksınmezsin o zaman?

Gıybet etmekten niye tiksınmezsin o zaman?

Fitnelik etmekten niye utanmazsın?

Kur'ân'da "Fitnelik etmek öldürmekten daha kötüdür" uyarısı vardır. (Bakara Sûresi 191)

Kur'ân'da "İftira atmak en büyük zalimlikdir" uyarısı vardır.

Yûnus Sûresi 17: “Fe men azlemu mimmen ifterâ”

Meâli: “İftira atan kimseden daha zalim kim vardır?”

Hiç mi Kur’ân okumazsın?

Hiç mi güzel insan Hazreti Muhammed’i anlamaya çalışmazsın?

Hiç mi Allah’ın uyarılarına kulak vermezsin?

Birinin, din hakkında yorumları sana uymadı diye niye iftira atarsın?

Niye hemen ona kâfir dersin?

Niye hemen fitnelik edersin, onun hakkında gıybet edersin?

Niye hemen onu, başkalarına sapık ilan edersin?

Hiç mi düştüğün vebali düşünmezsin?

Hiç mi, senin neslinden gelecek olana ne ektiğini düşünmezsin?

Kul hakkına girme kardeşim.

Vebalini ödeyemezsin.

Günahını temizleyemezsin.

Düştüğün ateşi söndüremezsin.

Kul hakkına girme kardeşim.

Düştüğün azaptan kurtulamazsın.

İçine düştüğün panikten sıyrılamazsın.

Düştüğün öfkeden, hiddetten, kaygıdan arınamazsın.

Kul hakkına girme kardeşim

İlâhi huzura erişemezsin.

Asla huzur bulamazsın.

Allah sevgisini içinde hissedemezsin.

HÂBİL GİBİ SÖYLEMEK

Hâbil gibi söyleyebiliyor musun?

Hâbil'in makamına erebiliyor musun?

Hâbil neden öyle söyledi, anlayabiliyor musun?

Hâbil olmak kolay değildir.

Muhabbetullah makamına ermek kolay değildir.

Hâbil'in gibi söylemek hiç kolay değildir.

Kâbil Hâbil'i öldürmek için geldiğinde, öyle söyledi:

“Eğer sen beni öldürmek için gelirsen, ben tüm varlığı vücûdlandırarak Allah'a saygımdan dolayı seni öldürmek için gelmem.” Mâide Sûresi 28

Evet, şimdi düşün ben de Hâbil gibi söyleyebilir miyim diye?

Hâbil'in makamına erebilir miyim diye?

Gel şimdi bunu daha geniş düşün.

Sana biri gelse dese ki:

“Şu kişi senin hakkında şöyle şöyle dedikodu yapıyor”

Ne yaparsın, ne düşünürsün, bir düşün?

Şöyle söyleyebilir misin?

“O benim hakkımda dedikodu yapsa da, ben onun hakkında dedikodu yapmam”

“O beni kötülese de, ben onun kötülemem”

“O beni hor görse de, ben onu hor görmem”

Evet, bir düşün böyle olabilir miyim diye?

Hâbil ve Kâbil senin hangi boyutların bir düşün?

Hâbîl- Hbl- Hbl- Hab el- Hub el: Sevgi içinde olan, bağıllık içinde olan, bağ,

Hablullah; Allah'ın ipi, kişinin kendi vücûdu, vücûdundaki tüm sıfatlar, Allah'ın ipidir.

Habbe; kabarcık, tane, tohum, öz, damla,

“Habl-i verid’ şahdamarı anlamına gelir.

Allah size şah damarınızdan yakındır.

Kâf Sûresi 16: “Ve nahnu akrebu ileyhi min hablil verîd.”

Meâli: “Ve Biz ona şahdamarından daha yakınız.”

Kâbîl- Kâb- Kâb el- Kbl- Kabul- Kabîle: Kadar, miktar, nispet, kesmek, ayrılmak, ikilikte kalmak,

Kendine varlık nispet eden, yalnızca kendi varlığını kabul eden, kendindeki Hakk’tan kesilen.

Kâbe kavseyn; bir yayın iki kabı, kişi kendindeki yakınlığa eremezse, ikilik içinde kalır.

Anlıyoruz ki Hâbîl; Sevgi boyutu, muhabbet boyutu, teklik şuur boyutu.

Kâbîl ise; zulüm boyutu, ikilikte kalma boyutu, katletme boyutu, kibir boyutu, kıskançlık boyutu.

Unutma ki Hâbil Kâbil kıssasında her ikisi de aynı Allah’a inanıyorlardı.

Lâkin birinde tevâzû vardı, diğesinde kibir ve kıskançlık.

Birinde teslimiyet vardı, diğesinde öfke ve kin.

Birinde sîretsel bakış vardı, diğesinde sûretsel bakış.

Her ikisi de aynı Allah’a inanıyorlardı.

Peki, yeterli miydi inanmak?

Neydi inanmak, neydi iman etmek?

Neydi sözde kalmak, neydi şahit olmak?

İnanmak değildi maksat, şahit olmaktı, hissetmekti, her an muhabbetullah teslimiyetiyle yaşamaktı.

Birinin inancı kendi çıkarı içindi.

Diğesinin inancı sadece Allah içindi.

Hâbil; teslimiyet boyutu idi, kulluk boyutu idi, nafil boyutu idi, nefes boyutu idi, sevgi boyutu idi.

Hâbil, bir gün gelip yok olup gideceğini biliyordu, ama Allah'ın her dâim var olacağını biliyordu.

Onun için Hâbil'e aynı zamanda; boş ve telef olan şey de denilmiştir.

Hâbil olan; her varlıkta varlığın sahibini görendi.

Hâbil olan; Allah hakikatine erendi.

Hâbil olan; varlığa varlık olarak değil, bir elbise olarak bakandı, elbisenin içindeki sahibini görendi.

Hâbil gibi söyleyebilmenin sırrı, her varlığın ardında varlığın sahibini görmek vardı.

Varlığın birbiriyle olan birlik bağını görmek vardı.

Kulluk şuuru vardı.

Kardeşlik şuuru vardı.

Evet, Hâbil olmak elbet kolay değildir.

Arınmak, temizlenmek, şahit olmak elbet kolay değildir.

Hakk üzere bakmak, her baktığında Hakk'a nazar etmek elbet kolay değildir.

Akıllar değişmeden, bakışlar değişir miydi hiç?

Hakikate ermeden, davranışlar değişir miydi hiç?

Hâbil olmak kolay mıydı hiç?

Hâbil gibi söylemek için; teslimiyet şarttı, tevekkül şarttı, Tevhîd şuuru şarttı.

Hâbil olan, zerre kadar zarar vermeyi düşünür mü hiç?

Hâbil olan, rahmet duygusundan uzak olur mu hiç?

Hâbil olan, Hakk nazarıyla bakmaktan düşer mi hiç?

Onun için Hâbil Kâbil'e öyle söyledi:

“Eğer sen beni öldürmek için gelsen de, ben seni öldürmek için gelmem.”

Yâni “Sen bana zarar vermeyi düşünsen de, ben sana ve hiçbir varlığa zarar vermeyi düşünemem.”

Kolay mıydı böyle söylemek?

Hâbil olan söyleyebilirdi ancak.

Her vücûdda vücûdun sahibini gören söyleyebilirdi ancak.

İşte Hâbil olan söylerdi ancak.

Çünkü Hâbil her vücûdu tutanı biliyordu.

Vücûdun sahibini görüyordu.

Hakk ile Hakk'a nazar ediyordu.

Hâbil olan öyle söylerdi ve Hâbil öyle söyledi.

Peki sen, Hâbil gibi söyleyebilir misin?

Hâbil makamını hissedebilir misin?

Gel, Hâbil gibi söyle.

Hâbil gibi söylemenin sırrına er.

Gel, Hâbil gibi bak.

Hâbil gibi bakmanın ulvîyetine er.

Gel Hâbil gibi davran.

Hâbil gibi davranmanın hikmetine er.

Hâbil gibi hisset, Hâbil gibi düşün, Hâbil gibi karar ver.

Biri sana iftira atsa da Allah'a havale et, hiç karşılık verme.

Gel Hâbil gibi söyle.

"O benim hakkımda dedikodu yapsa da, ben onun hakkında dedikodu yapmam" de.

"O beni kötülese de, ben onun kötülemem" de.

"O beni hor görse de, ben onu hor görmem" de.

"O bana zarar verse de, ben ona zarar vermem" de.

"O benim arkamdan konuşsa da, ben onun ardından konuşmam" de.

"Onun içinde kıskançlık olsa da, benim içimde olmasın" de.

"O bana kötülük için gelse de ben ona kötülük için gitmem" de.

"O bana aldatmak için gelse de ben onu aldatmam" de.

Evet, Hâbil gibi ol ve Hâbil gibi söyle.

Bil ki Hâbil olmanın sırrı:

Tüm bedenleri tutan Hakk'a nazar etmekte gizlidir.
"Elhamdullillâhi rabbil âlemin" makamına ermekte gizlidir.
İslâm şuuruna ulaşmakta gizlidir.
Merhamet makamına ermekte gizlidir.
İlâhî sevgiye ulaşmakta gizlidir.
Gel, içindeki Kâbil'i bitir.
Gel, içindeki Hâbil'i ortaya çıkar ve Hâbil gibi yaşa.
Bil ki Kâbil sendeki tüm şeytani duygulardır.
Bil ki Hâbil sendeki tüm rahmânî duygulardır.

GÖNÜL ŞEHİRİ

Gönlünün açılmasını istiyor musun?

Gönül şehrine girmek istiyor musun?

İlâhî huzura ermek istiyor musun?

Kendini bilmek istiyor musun?

Görünen varlığın kaynağını ve var oluşunu anlamak istiyor musun?

Allah hakikatine ermek istiyor musun?

Allah'ın hakikatlerinin gönlüne akmasını istiyor musun?

Âdem'den Muhammed'e nice boyutların sınırlarına ermek istiyor musun?

Her cihetten vechîni gösteren, Allah'ın vechîni görmek istiyor musun?

Nice sınırların, nice lütûfların, nice hikmetlerin, o derin mânâlarına ermek istiyor musun?

Dilinin gönlüne bağlanmasını istiyor musun?

Ağız çeşmenden akan kelimelerin, gönül şehrinde gelmesini istiyor musun?

Ölmeden önce ölümün sırrına ermek, ölümsüzlerden olmak istiyor musun?

Görünen bu varlığın ardındaki âleme adım atmak istiyor musun?

O âlemin nice mucizevi boyutlarını görmek istiyor musun?

İstiyorsan gel kardeşim.

İstemiyorsan, kendi ilgi duyduğun alanla ilgilen, orada hizmet et kardeşim.

Gönül şehrine ermek istersen, öncelikle edep bulmak, aşka ermek gerek kardeşim.

Edep bulmak için öncelikle şunları yapacaksın.

Evvela dilini tutacaksın.

Dışsal sesini de içsel sesini de susturacaksın.
Kimseye bağıırıp çağırılmayacaksın.
İçindeki o öfke dolu sesi susturacaksın.
Kesinlikle kâlb kırmayacaksın.
Kırılсан da kırmayacaksın.
Kötü düşüncelerde olmayacaksın.
Asla kötü sözler etmeyeceksin.
Kâlbinde dahi kimse için kötü düşünmeyeceksin.
Asla dedikodu yapıp, kimseyi çekiştirmeyeceksin.
Gönlünü tüm bâtil şeylerden ve zarar verme hallerinden
temizleyeceksin
Yani; hâdesten necâsetten kendini paklayacaksın.
Daima pak gezeceksin.
Daima Hakk'ın huzurundaymış gibi hareket edeceksin.
Yalan söylemeyeceksin.
Haram yemeyeceksin.
Kimsenin hakkını yemeyeceksin.
Kimseyi kandırmayacaksın.
Zem, haset, fesat, gurur, kibir, inat ve buna benzer fena hal-
leri terk edeceksin.
Kimse hakkında fena söz söylemeyeceksin.
Öfke, hiddet, intikam gibi duygulardan sıyrılacaksın.
Kendi kulluğunla meşgul olacaksın.
Kimsenin ibadetine, inancına karışmayacaksın,
Kimsenin inancını hor görmeyeceksin.
İnsanları namazlı, namazsız, örtülü örtüsüz diye ayırma-
yacaksın.
İnsanların ibadethanelerine hor bakmayacaksın.
Ve bileceksin ki herkes gönlündeki sevgiyle, istidadı kadar
Allah'a yönelir.
Toplumda birilerini övüp, birlerini aşağılamayacaksın. .
İnsanları cemaat, tarikat, mezhep olarak ayırmayacaksın.

Kimseyi yargılamayacaksın.
Asla siyasi alanla ilgilenmeyeceksin.
Herhangi bir siyasiyi övmeyeceksin, yermeyeceksin.
Siyaseti siyasi alana bırakacaksın.
Kesinlikle tartışmalara girmeyeceksin.
Kesinlikle bilmişlik iddiasında olmayacaksın.
Kimsenin bilgisiyle alay etmeyeceksin.
Biri sana bir soru sorarsa derslerin bitinceye kadar “bilmiyorum” diyeceksin.
Kimseyi tartmak için soru sormayacaksın.
Seni tartmak için, soru soranın sormasına da cevap vermeyeceksin.
Kışkırtılmana izin vermeyeceksin.
Başına gelen şeylere sabredeceksin.
Asla isyan etmeyeceksin.
Başa gelen şeylerden dersler çıkaracaksın.
Hakkında yalan bile söyleseler, karşılık vermeyeceksin, kendini savunma derdine düşmeyeceksin.
Bileceksin ki adalet eninde sonunda tecelli edecektir.
Kimseye ve hiçbir varlığa hor bakmayacaksın.
Kimseye ve hiçbir varlığa asla zarar vermeyeceksin.
Kimsenin eksikliğini, hatasını aramayacaksın, kimseyle alay etmeyeceksin.
Kadın erkek ayrımcılığı yapmayacaksın, insan olarak bakacaksın.
Varlığı canlı kitâb bileceksin.
Varlığı inceleyecek, gözlemleyeceksin.
Varlıkta olan işleyişi, nitelikleri düşüneceksin.
Kişilerin yazdığı kitapları öncelikle kaynak almayacaksın, varlığı kaynak alacaksın.
Okuman, öğrenmen, eğitimin varlık kitâbından olacak.
Varlığı ve kendi vücûdunu canlı kitâb bileceksin

Kişilerin yazdığı kitaplar yardımcı kaynaktır, ana kaynak varlığın kendisi ve senin vücûdundur.

Duyduğun her sözü düşüneceksin, hemen kabul etmeyeceksin, hemen red de etmeyeceksin.

Olumlu düşüneceksin.

Karamsar olmayacaksın.

Sabredip bekleyeceksin.

Hep gözlemleyeceksin, düşüneceksin, var oluşun hikmetini anlamaya çalışacaksın.

Ve kesinlikle dilini tutacak, birine hemen cevap verme telaşına düşmeyeceksin.

Dışsal sesini de içsel sesini de susturacaksın

Bil ki Hakk'ın kapısına, dilini tutmakla gelirsin.

Bil ki Hakk'ın kapısı, yukarıda yazılanları yaptığında açılır.

Kardeşim!

Eğer gönül şehrine adım atmak,

Nice sorunun cevabına ermek,

Nice hikmetleri görmek,

İlâhî huzura ermek istersen, bunları yapmaya gayret göstereceksin.

İnşAllah, bunları yapabiliriz.

İnşAllah, gönül şehrine adım atabiliriz.

İnşAllah, nice lütûflara erenlerden olabiliriz.

İnşAllah, güzel insan Hazreti Muhammed'in yolunda olanlardan olabiliriz.

İnşAllah;

İnsan makamına erenlerden,

İslam elbisesi giyenlerden,

Müslüman olarak yaşayanlardan oluruz.

DİL İBADETİ

Kişi dilinin altında gizlidir.

Kişinin ağzından ne söz çıkıyorsa kişi o'dur.

Özür dilemek erdemlilik değildir.

Özür dilemeyi gerektirecek şeyi yapmamak erdemliliktir.

Hazreti Muhammed: "Özür dilemeni gerektiren bir sözü söyleme" der. (İbn-i Mâce, Zühd, 15)

Beled Sûresi 9: "Ve lisânen ve şefeteyn- Dil ve dudaklar verdik."

Dudaklarını açtığından dilinden hangi sözler dökülecek?

Ağzından hangi sözler akacak?

Ağzından akan sözler senin Sâlih insan mı, zalim biri mi olduğunu belirleyecek.

Ağzından çıkan sözler hayırlara mı vesile oluyor?

Ağzından çıkan sözler; fitneliğe, fesatlığa, fâsıklığa, ayrımcılığa, kibre, yani kötülüğe mi vesile oluyor?

Müslüman diliyle ve yaşantısıyla belli olur, yaptığı ibadetlerle değil.

Müslümanın dilinde; dedikodu, çekiştirme olmaz. Hucurât Sûresi

Müslümanın dilinde; alay etme, hor görme olmaz. Hucurât Sûresi

Müslümanın dilinde; ayrımcılık, yargılama, fitnelik, fesatlık olmaz. Bakara Sûresi 191

Müslümanın dilinde; cana kıymak ile ilgili algılar olmaz. En'âm Sûresi 151

Müslümanın dilinde; insanların eksiğini aramak, hatalarından bahsetmek, gizli yönlerini araştırmak olmaz. Hucurât Sûresi

Müslümanın dilinde; övünmek, büyüklenmek olmaz. Lokman Sûresi

Müslümanın dilinde; gösteriş, caka satmak, şan, şöhret, dünya süsü, para, mal, mülk sözü olmaz. Hûd Sûresi

Müslümanın dilinde, bölücülük, ayrımcılık, öteki görmek olmaz. Rûm Sûresi.

Müslümanın dilinde; hep hayra dayalı, iyilik getiren, sevgiye kapı açan sözler olur. Rûm Sûresi

Müslümanın dilinde; ıslah edici, ara bulucu, barıştırmacı, sözler olur.

Â'râf Sûresi

Bir gün Muâz bin Cebel, Hazreti Muhammed'e sordu.

"Ya Muhammed! Sen bizden önce vefât edersen, Sen'den sonra hangi ibâdetleri yapalım?"

Hazreti Muhammed sustu cevap vermedi.

Muâz bin Cebel: "Allah yolunda cihâd mı edelim?" diye sordu.

Hazreti Muhammed: "Allah yolunda cihâd güzel şeydir; ama insanlar için bundan daha hayırlısı vardır" buyurdu.

Muâz Bin Cebel: "Yani oruç tutmak, zekât vermek mi?"

Hazreti Muhammed: "Oruç tutmak, zekât vermek de güzeldir."

Muâz bin Cebel insanın yaptığı tüm ibadetleri sayıp döktü.

Hazreti Muhammed her seferinde: "İnsanlar için bundan daha hayırlısı vardır" buyuruyordu.

Muâz bin Cebel: "Anam-babam Sana kurban olsun, insanlar için bunlardan daha hayırlı olan nedir?" diye sorunca.

Hazreti Muhammed: "Hayır konuşmayacaksa susmak" buyurdu. (Hâkim, IV, 319/7774)

Dil ve gönül birbirine bağlıdır.

Kişinin gönlünde ne varsa dilinden o akar.

Dil âdeta gönlün çeşmesidir.

Dil âdeta gönüle secde eder.

Dil gönülde olanı söyler.
Gönül hakikate erişmişse, dil hakikati söyler
Hakikat; bedenlerin geldiği yer ve bedenlerde olan işle-
yiş, niteliklerdir.

Kişinin ve varlığın vücûdu, hakikatin kendisidir.

Hakikat, vücûdun sahibidir.

Kendini bilen hakikate erecektir.

Gönül buna şahit olandır.

Dil gönül dili olmalıdır.

Dil hakikati söylemelidir.

Hakikate erişmeyen dil susmalıdır.

İyilik getirmeyecek dil tutulmalıdır.

Dilin tutulması kişinin gönlüyle alakalıdır.

Kişinin gönlü arınmış tertemiz ise, dil de hayra kapı açan
sözler olacaktır.

Aklına hâkim olan kişi diline de hâkimdir.

Dilin ibadeti ya susmak, ya da hakikati söylemektir.

Bilmişlik içinde olan kişinin dilinden hakikat akmayacaktır.

Kişinin gönlü; kibir, bilmişlik, öfke, kin, nefret gibi duygu-
lar içindeyse, onun dili yargılama içinde olacaktır.

Kişinin gönlü; ilim, irfan, sevgi, şefkat, merhamet içindeyse,
onun dili birlik içinde olacaktır.

Dil sensin, sen dilinsin.

Dilinde ne varsa, sen o'sun.

Dilin ibadeti; gönüle eğilmektir, gönülde olanı almaktır, gö-
nülde olanı söylemektir.

Gönlünde ne varsa dilin onu alıp söyleyecektir.

KALEM SIRRI

Kalem ki içten dışa doğru yazar.
Kalem ki dıştan içe doğru yazar.
Kalem ki kaderi yazar.
Kalem ki kazayı yazar.
Kalem ki hiç durmadan yazar.
Kalem ki evvelden âhire yazar.
Kalem ki zâhirden bâtına yazar.
Kalem ki görünmeyeni açığa çıkarır.
Kalem ki açıkta olanı gizler.
Kalem ki üflenen rûhun sırrıdır.
Kalem ki rûhta olanı adım adım şekle dönüştürür.
Kalem ki gördüğün her varlığın görünümünü yazar.
Kalem ki tüm hakikatleri ortaya koyar.
Kalem ki tohumda olanı ağaca yazar.
Ağacı tohuma yazar.
Kalem ki görünen bu âlemi yeni bir âleme yazar.
Kalem sırrına ermek istersen!
Kalem makamına erişmek istersen!
Kalemin her an nasıl yazdığını görmek istersen!
Şunları yapma, şunları yapma, şunları yapma.
Kalem Sûresi 4: "Ve inneke le alâ hulukın azîm."
Meâli: "Yaratılışı anlamak için azimli ol."
Kâlem Sûresi 5: "Fe se tubsıru ve yubsırûn."
Meâli: "Gözlemlerle, derinlemesine bak."
Kalem Sûresi 6: "Bi eyyikumul meftûn."
Meâli: "Meftun ol, gönül ehli ol."
Kalem Sûresi 7: "Alemu bil muhtedîn."

Meâli: “İlim yolun olsun.”

Kalem Sûresi 8: “Lâ tutıl mukezzibîn.”

Meâli: “Asla yalan şeylere itaat etme.”

Kalem Sûresi 9: “Veddû lev tudhinu fe yudhinûn.”

Meâli: “Asla kimseyi aldatma ve aldanana da olma.”

Kalem Sûresi 9: “Ve lâ tutı kulle hallâfin mehîn.”

Meâli: “Asla kimseyi basit, önemsiz, küçük görme, çıkarın için yalan söyleme.”

Kalem Sûresi 11: “Hemmâzin meşşâin bi nemîm.”

Meâli: “Kimsenin kusurunu arama, kötüyü dedikodu yapma, laf taşıma.”

Kalem Sûresi 12: “Mennân lil hayri mutedin esîm.”

Meâli: “Asla hayrı, iyiliği engelleme, kötülüğü, günahı teşvik etme.”

Kalem Sûresi 13: “Utullin bade zâlike zenîm.”

Meâli: “Asla, kaba, zorba olma, fırsatçılık yapma, hak yeme.”

Kalem Sûresi 14: “En kâne zâ mâlin ve benîn.”

Meâli: “Malın ve evlatların için, başkasının malına ve evlatlarına zarar verme.”

Evet kardeşim, aklını ve gönlünü temiz eyle.

Temiz eyle ki yaratılış sırlarına eriş.

Kalem sırrına ere isen, “Allah nedir?” sorusunun cevabına erişirsin.

Kalem sırrına ere isen, “kul nedir?” sorusunun cevabına erişirsin.

Nice nice sırların hakikatine erişirsin.

Gel kardeşim âyette belirtildiği gibi “Meftûn” olalım.

Derin bir tutkuyla hakikatlere bağlanalım.

Gönül ehli olalım.

Derin bir samimiyetle davranalım.

Kimsenin hakkını yemeyelim, kimseye kötülük etmeyelim.
Her an tefekkür içinde olalım, ilimden irfandan ayrılmayalım.
Gönlümüzü tertemiz edelim, gönlümüzü Allah'a ev edelim.
Yerlere göklere sığmayan, sonsuz olan Allah'ın gönlümüze
nasıl sığdığını zevk edelim.

Gel kardeşim!

Kalem'in yazışına şahit olalım.

Kalem'i tutan eli görelim.

Şahitlik makamına erelim.

İslâm makamına erelim.

Müslüman olarak yaşayalım.

Gel kardeşim!

Kalem makamına erelim.

Biz de kalem olalım.

Gönüllere nice rahmet yazalım.

Allah aşkı her dâim gönlünüzde olsun...

EMROLUNDUĞUN GİBİ DOSDOĞRU OL

Bak bedenine, her hücren, her doku, her organın emrolunduğu gibi dosdoğru çalışıyor.

Onlara ne vazife yüklenmişse onlar vazifesini yapıyor.

Göz görüyor, ben görmeyeceğim demiyor.

Kulak duyuyor, artık ben duymayacağım demiyor.

Ayaklar yürüyor, artık ben yürümek istemiyorum demiyor.

Her organın, üzerine yüklenen yaratılış tabiatına göre vazife yapıyor.

Peki, sen yaratılış tabiatını bulabildin mi?

Yeteneğin ne, yeteneğin nereye akıyor görebildin mi?

Bedenin niçin yaratıldı anlayabildin mi?

İlgini, alakanı, heyecan duyduğun alanı görebildin mi?

Nasıl ki her organın üzerine yüklenen görevi, hiç aksatmadan emrolunduğu gibi yerine getiriyorsa, peki sen de yaratışın tabiatını bulabildin mi?

Emrolunduğun gibi vazifeni yapabildin mi?

Hûd Sûresi 112: "Festekim kemâ umirte."

Meâli: "Emrolunduğun gibi dosdoğru ol."

Ne yaparsan yap, dosdoğru, dürüstçe yap.

Esnaf mısın, çiftçi misin, doktor musun, avukat, hâkim misin?

Siyasetçi misin, vali, kaymakam, muhtar mısın?

Anne baba mısın, evlat mısın?

Hangi alanda olursan ol, dosdoğru ol, dürüst ol, ahlaklı ol.

Siyasetçiyisen; dosdoğru, dürüstçe mesleğini yap.

Siyaset, Devlet için, Halkın huzuru için yapılan en kutsal görevlerden biridir.

Siyaset yapıyorsan, gönlünde Devlet aşkı, Halk aşkı olsun, öyle siyaset yap.

Çalma, rüşvet alma, ihale takip etme, lüks yaşama, yüksek maaş alma, çocuklarını akrabalarını zengin etme derdine düşme, halkın sıkıntı çekerken sen refah içinde yaşama.

Sen ne yiyip içiyorsan halkın da onu yiyip içsin.

Sen ne giyiyorsan, nasıl barınıyorsan halkında öyle olsun.

Siyasetten başka şeyle meşgul olma.

Siyasette dosdoğru ol, ahlaklı ol, erdemli ol.

Üzerine düşen vazifeyi tastamam, dürüstçe yap.

Ve emrolunduğun gibi dosdoğru ol.

Siyasetçi değilsen, kendi mesleğinle ilgilen.

Hiçbir siyasetçiyi övme ya da, sövme.

Toplumda insanları kıskırtma.

Gönüllere ikilik sokma.

Bırak siyaseti siyasetçi yapsın.

Bil ki, birini aşırı sevmek, ya da birinden nefret etmek, erdemli insanın duygu ve düşüncesi değildir.

Bırak herkes vazifesini yapsın.

Senin gönlün ne üzere ise öyle ol.

Ve emrolunduğun gibi dosdoğru ol.

Esnaf mısın; yaptığımı sağlam yap, insan için yap, insanın huzuru için yap.

Kimseyi kandırma, eksik ölçme, varlığa zarar verme,

Bozuk bir şeyi insanlara satma.

Üç kuruşa kişiliğini satma.

Birinden para aldın ise, zamanında ver.

Diğer esnaf kardeşlerini de gözet.

Ve emrolunduğun gibi dosdoğru ol.

Avukat mısın, Hâkim misin?

Yalnızca adâlet üzere ol, kimseden korkma, unutma ki adâlet Allah'ın "Adl" isminden gelir.

Unutma ki Hukuk, Allah'ın "Hakk" isminin çoğuludur.

Senin yüklendiğin mesuliyet, Allah'ın "Adl" ve Hakk" isminin tecellileridir.

Ne yaparsan yap adâlet için, hukuk için yap.

Ne yaparsan yap, halkın adâleti için, iyiliği için yap.

Kendi kişiliğini; çıkara, makama, paraya satma, yoksa bir ömür o leke ile yaşarsın.

Adâletten, hukuktan ayrılacaksan ölmeyi dile daha erdemli olur.

İşte; âdil ol, dosdoğru ol, ahlaklı ol, erdemli ol.

Ve emrolunduğun gibi dosdoğru ol.

Çiftçi misin?

Tarlanı, toprağını sev.

Toprağında çok çalış.

Ürününü en güzel üret, tarlana iyi bak, hayvanına iyi bak, süte su koyma, hasta hayvanı sağlam gibi satma.

Çiçeği sev, ağacı sev, onlara Hakk nazarıyla bak.

Kuzuyu, koyunu, ineği, keçiyi hepsini sev.

Dosdoğru ol, ahlaklı ol, erdemli ol.

Ve emrolunduğun gibi dosdoğru ol.

Dini alanla mı gönlün meşgul oluyor?

Sen de "emrolunduğun gibi dosdoğru ol"

Gönlünü mânevi alandan başka şeylerle meşgul etme.

Gece gündüz, hakikatleri düşün.

Sakin dilinde, Allah'ın kelâmından başka sözler olmasın.

Dilinde siyaset olmasın, dilinde dedikodu olmasın, dilinde dünyalık oldular-bittiler olmasın.

Dini iyi anla, dini kendi çıkarına alet etme, dini para kazanma aracı yapma, makam mevki aracı yapma.

Kimsenin inancını ibadetini yargılama.

Allah'a şahit olma makamına ermeye çalış.

Asla, Allah kelimesini kendi çıkarına alet etme.

Bâtıl şeylerle meşgul olma.

İnsanlara aslı olmayan şeyler anlatma.

Ne zaman ve neyi konuşacağını iyi bil.

Sabırlı ol, isyan etme, olumsuz konuşma, ümitsizlik verme.

Gönlünü de, dilini de hep mânevi alanla meşgul et.

Gönlünü de, dilini de hep Allah ile meşgul et.

İlimden edebten asla ayrılma.

Yani "emrolunduğun gibi dosdoğru ol"

Mâide Sûresi:

Asla çalıp çırpmayın, verdiğiniz sözü yerine getirin.

Zerre kadar da olsa zarar vermeyin, hep iyi haller içinde olun.

Fedakârlıktan vazgeçmeyin, gösteriş peşinde olmayın.

Kan dökmeyin, kötülük için yardımlaşmayın, iyilik üzere yardımlaşın, düşmanlık. İçinde olmayın, öfkeyle hareket etmeyin, vurup zarar vermeyin, bozup dağıtmayın. Fakir bırakmayın, adâlet üzere hareket edin, hiç adaletten ayrılmayın.

Lokman Sûresi:

Kibirlenmeyin, bilginiz olmadığı şeyler hakkında konuşmayın,

Kimseyi ve hiçbir varlığı küçük görmeyin, anne babanıza iyi davranın.

İnsanlara suratınızı asmayın, böbürlenerek yürümeyin, övünmeyin, büyülenmeyin, hep tevâzûlu olun.

Asla kendi çıkarınız için riyâkârlık yapmayın, insanları aldatmayın.

Müslümanlık; yalnızca ben Müslümanım demekle, namaz kılmakla, hacca gitmekle, oruç tutmakla, başını örtmekle olmaz.

Müslüman, yaşantısında kendini belli edendir.

Müslüman:

Yalan söylemez, kimsenin hakkını yemez, rüşvet almaz, çalmaz, zarar vermez. Dedikodu yapıp kimsenin ardından çekiştirmez, kin, nefret gibi duygular taşımaz. İsyân etmez, sabırlıdır, bilmediği şeyi konuşmaz, hep yardım için koşar.

Hâli, davranışları hep huzur verir, hâli çevresine cennet olur.

Müslüman; mesleğinde, toplumda, aile yaşantısında, kendini belli eder.

Unutma ki yaptığın her şey, muhakkak ki sana geri dönecektir.

Unutma ki yaptığın her şey, senden sonra çocuklarına miras kalacaktır.

Unutma ki yaptığın her şey, çocuklarına, topluma ya gurur ya da utanç olarak kalacaktır.

Unutma ki en büyük servet, kişinin kazandığı itibardır.

Dünya çıkarı için itibarını satma.

Dini alanı asla süistimal etme, kişiliğini kaybetme, kendi çıkarın için başkalarına zarar verme.

İşte ne yaparsan yap, hangi meslekte, hangi mevkide olursan ol, her zaman insanlara ve varlığa hizmet içinde ol.

Ailede olsun, sokakta olsun, işte olsun, arkadaşlarının yanında olsun, sevgi içinde ol, saygı içinde ol.

Hangi konumda olursan ol, hangi inançta olursan ol, hangi yaşta olursan ol.

Her zaman dürüst ol, ahlaklı ol, erdemli ol.

Emrolunduğun gibi dosdoğru ol.

ZALİM OLMA

Nedir bu öfke?

Bu hiddet, bu kin, bu nefret nedir?

Bu kadar gaddarlık nereden geliyor?

Hiç acımadan yapılan zalimlikler nedir?

Neden zalimleştik?

Neden gaddarlaştık?

Nedir bu acımasızlık?

Nedir bu nefret?

Her gün televizyonlarda onlarca zalimlik olayını duyar olduk.

Kucağında çocuğu olan kadın eşi tarafından sokak ortasında başından vurularak öldürülüyor.

Çocuklarının gözü önünde dövülen, öldürülen anneler.

Sokak ortasında nice kadın eşleri tarafından dövülüyor, vuruluyor.

Eşi babasına geri döndü diye, ev basılıyor, ev de kim varsa öldürülüyor.

Ufacık çocuklar anne ya da baba tarafından neden dövülür?

Ufacık çocuklar neden azarlanır, neden tokatlanır?

Sokak ortasında ufacık çocuklara neden bağırlılır, neden o çocuklar tokatlanır?

Neden zalimleştik?

Neden acımasız olduk?

Neden birbirimizin sözüne tahammül edemez olduk?

Neden birbirimizi dinlemez olduk?

Neden birbirimizi anlamak için davranmadık?

Neden birbirimizin eksliğini arar durumuna düştük?

İnsanoğlu neyi unuttu?

İnsanoğlu neden bencilleşti?
Eşlerine zulüm edenler.
Çocuklarına zulüm edenler.
Hayvanlara işkence edenler, acımasızca öldürenler.
Neden bu öfke?
Bu kadar nefret nereden geliyor?
Neden zalimleştik?
Neden gaddarlaştık?
Gözleri önünde annesi dövülen, öldürülen o çocuklar nasıl kendine gelecek?
Bir ömür o çocukların psikolojik durumu ne olacak?
Sokak ortasında dövülen kadının psikoloji bir ömür nasıl olacak?
Sokak ortasında azarlanan, tokatlanan bir çocuğun kâlbî nasıl tamir edilecek?
Kırılan onur nasıl düzeltilecek?
Bir yerde sevgi içindeymiş gibi görünürken, diğer yerde zalimleşmek niye?
Zulüm etmek niye, kâlb kırmak niye, gözyaşı döktürmek niye, acı çektirmek niye, için için ağlatmak niye?
Niye içimiz başka dışımız başka olduk?
Neden birbirimizi ötekileştirdik?
Neden birbirimizin eksikliğini arar olduk?
Neden kendimizi üstün sandık, başkasına hor baktık?
Neden fesatlıklar, hasetlikler, fitnelikler içinde olduk?
Neden çevremize fitnelikler eker olduk?
Neden birbirimizle alay eder olduk?
Birbirimizin yüzüne güldük, ama arkasından alay ettik.
Neden iki kişi bir araya gelsek, birileri hakkında onları kötüleyerek alay ederek konuşur olduk?

Sabır niye unutuldu?

Yoksa sabır denen erdemle hiç tanışmadık mı?

Sevgi niye unutuldu?

Yoksa sevgi denen o ulvî duyguyla hiç tanışmadık mı?

Hevâları, bedensel çıkarları, dünya çıkarını sevgi mi sandık?

Allah'a tevekkül etmeyi, O'na teslim olmayı niye unuttuk?

Yoksa tevekkül denen, teslimiyet denen o hakikatle hiç tanışmadık mı?

Yoksa Allah denilen o ulviyete hiç şahit olmadık mı?

Yoksa Allah inancımız, sadece anne babadan öğrendiğimiz, kendi çıkarımıza göre yöneldiğimiz bir inançtan mı oluşuyor?

Allah inancımız niye imana dönmedi?

Yoksa mü'minlik nedir, bilemedik mi?

Allah inancımız zandan mı ibaretti?

Sadece O'na inandık, O'na sadece çıkarlarımız için mi yöneldik?

Allah'a inandık ama onu layıkıyla bilemedik mi?

Topluma nasıl bir Allah inancı anlattık?

Din adına, Allah adına topluma nasıl bilgiler aktardık?

Atalarımızın "insanın kâlbini kıran Allah'ın kâlbini kırar" sözünü niye unuttuk.

Kur'ân'da "sesini yükseltme, insanlarla tartışma, kimseye zulüm etme" uyarılarını neden duyamıyoruz?

Kur'ân'da "dedikodu yapma, kimsenin arkasından çekiştirme, kimseyle alay etme, kimseyi hor görme" uyarılarını neden duyamıyoruz?

Kur'ân'da "kul hakkı yeme, kimseyi aldatma, kimseye öf bile deme" uyarılarını neden duyamıyoruz?

Kur'ân'da "oku, düşün, tefekkür et, anla, şahit ol" uyarılarını niye duyamıyoruz?

Din adına insanlara neler anlatıyoruz?

Allah adına insanlara neler anlatıyoruz?

Neden, zalimlik, kötülük Allah'tan diye öğretiyoruz?

Oysa, Kur'ân'da onlarca âyette bambaşka hakikat sunuluyor:

"Allah zerre kadar zalimlik, kötülük vermez." Nisâ Sûresi 40

"Kötülük, zalimlik asla Allah'tan değildir" Nisâ Sûresi 79

"Allah kulları için kötülüğü, zalimliği irade eden değildir."

Mü'min Sûresi 31

Böyle onlarca âyet sunuluyorken neden bunları cân kulağıyla duymuyoruz?

Neden birbirimize hor bakıyoruz?

Neden kendimizi diğerinden hayırlı görüyoruz?

Neden kendimizi doğru sanıyor, başkasını hatada olarak görüyoruz?

Neden vücûdların sahibinin Allah olduğunu unutuyoruz?

Neden Allah'ın hepimize şah damarımızdan yakın olduğunu unutuyoruz?

Neden birbirimizin vücûdlarında Allah'ı göremiyoruz?

Yoksa bizleri zalimleştiren, başkasına hor baktıran, din adına anlatılan doğru olmayan bilgiler mi?

Yoksa bizi gaddarlaştıran, içimize kin ve nefret duyguları sokan, Allah adına anlatılan doğru olmayan bilgiler mi?

Yoksa biz aşk denen o ulvi hisle hiç tanışmadık mı?

Varlığa ve birbirimize Allah aşkıyla bakmayı hiç öğrenmedik mi?

Gönlünde Allah aşkı olan:

Hiç zulüm edebilir mi?

Sokakta ya da evde hiçbirine kötülük edebilir mi?

Sokakta ya da evde bir anne çocuğunu azarlayabilir mi, tokatlayabilir mi?

Bir eş, eşini hiç dövebilir mi, hiç öldürebilir mi?

Hiç kâlb kırabilir mi?

Hiçbirini kandırabilir mi?
Hiçbiriyle alay edebilir mi?
Bir kimseye ya da bir varlığa hor bakabilir mi?
Evet, lütfen çok düşünelim.
Neden zalimleştik?
Neden hiç acımadan kâlb kırar olduk?
Neden gaddarlaştık?
Neden tahammülsüz olduk?
Neden bu kadar dünya çıkarına esir olduk?
Neden bu kadar bencilleştik?
Kimse kimseye zulüm etmesin.
Kimse kimseyi aldatmasın.
Çocuklar tokatlanmasın, azarlanmasın.
Kadınlar dövülmesin, öldürülmesin.
Kimse kimseyle alay etmesin.
Bir kimse diğer bir kimseye asla hor bakmasın.
Kimse kimsenin hakkına girmesin.
Hayvanlar zulüm görmesin.
İnşAllah, sevgi, aşk, iyilik, yardımlaşmak, merhamet, tenez-
zül, tevâzû, tevekkül, teslimiyet, hepimizde tecelli eder.
İnşAllah, Kur'ân'da insan için "biz seni âlemlere rahmet ol-
maktan başka bir şey için göndermedik? âyetini cân kulağıyla
duyarız. Enbiyâ Sûresi 107
Âl-i İmrân Sûresi 57: "Ve emmellezîne âmenû ve amilûs sâ-
lihâti fe yuveffihim ucûrehum."
Meâli: "İman edenler ve sâlih amellerde olanların karşılığı
ise; sevginin, dostluğun davranışlarında olmaktır."
Âl-i İmrân Sûresi 57: "Vallâhu lâ yuhibbuz zâlimîn."
Meâli: "Zalim olanlarda Allah sevgisi yoktur."

Nahl Sûresi 90: “İnnallâhe yemuru bil adli vel ihsâni ve îtâi zîl kurbâ ve yenhâ anil fahşâi vel munkeri vel bagy yeizukum leallekum tezekkerûn.”

Meâli: “Muhakkak ki Allah; adil olmayı ve iyiliklerde olmayı ve sahip olduklarınızı yakınlarınızla paylaşmayı emreder. Kendini üstün görmeyi ve fenalarda kalmayı, inkâr etmeyi ve hasetlik yapmayı, haksızlık yapmayı, zulümlerde olmayı ise yasaklar. İşte size böylece öğüt verir. Umulur ki hakikatlere ulaşır o hâl ile davranırsınız.”

KADIN ERKEK EŞİTTİR

“Kadın, erkek eşittir.” Hazreti Muhammed

Hazreti Muhammed “kadın erkek eşittir” dedi, herkes güldü, alay etti, küçümsedi.

O gün “Hiç kadın erkek hiç eşit olabilir mi, satın alırsız kadınları, yedirir, giydirir, kullanır, sonra da başımızdan atarız” dediler ve kakhahalarla güldüler, alay ettiler.

O gün böyle dediler, böyle düşündüler, böyle inandılar.

Hazreti Muhammed:

“Kadın erkek eşittir.”

“Kadın bir insandır.”

“Erkek ondan üstün değildir.”

“Kadınlar erkeklerle aynı haklara sahiptir.”

“Kadın cennetin üstündedir.”

“Eşlerinize yediğinizden yedirin, giydiğinizden giydirin, sakın onları dövmeğin ve onları incitecek çirkin sözler söylemeğin.”

“Kadınlar da erkekler gibi eğitim hakkına sahiptir.”

Hazreti Muhammed, o gün böyle onlarca güzel söz ettiğinde, bu sözleri küçümsediler, alay ettiler, güldüler.

Peki ne değişti?

Bugün, kadın erkek eşit olarak görülüyor mu?

Kadın insan yerine koyuluyor mu?

Kadınlar, erkekler gibi aynı haklara sahip mi?

Kadın, erkek aynı meclislerde bulunup dini sohbetler dinleyebiliyor mu?

Evet, ne değişti?

İnanç topluluklarında kadın nasıl anlatılıyor?

Kadın erkek eşit değildir, erkek kadından üstündür, kadın dövülebilir, kadın şeytandır, kadınların çoğu cehennemliktir diye anlatılmıyor mu?

Kadından resûl nebî gelmemiştir, kadından imam olmaz, mürşit olmaz, kadın erkek aynı meclisde sohbet dinleyemez diye anlatılmıyor mu?

Kadın okula gitmesin, evinde otursun çocuk yapsın, sokağa çıkmasın, çıkarsa da eşiyile, kardeşiyle, annesi babası ile çıksın diye anlatılmıyor mu?

Kadın başını örtsün, saçının teli görünse cehennemde kızgın levhaların üstünde yürür diye anlatılmıyor mu?

Hep böyle onlarca sözlerle kadını aşağıladılar, insan yerine koymadılar.

Hazreti Muhammed'e karşı çıkanlar da aynı sözleri etmiyor muydu?

Hazreti Muhammed o güzel sözleri söyledi diye, ona saldırmadılar mı, onunla alay etmediler mi?

Peki ne değişti?

Neden, hâlâ bugün kendileri İslam sayan ülkelerde kadını insan yerine koymazlar?

Neden, bazı ülkelerde onlara nüfus kağıdı vermezler, ehliyet alma izni vermezler?

Neden, erkeğe çok eşliliği normal sayarlar?

Neden, erkeğe çok kadın almayı normal sayarlar?

Neden, küçük yaşta kızların evlenmesini caiz sayarlar?

Neden, kızın rızasını almazlar?

Neden, Hazreti Muhammedin "Kızlarınızı zorla evlendirmeyin, onlara rızalarını sorun" demesini görmemezlikten gelirler?

Neden, kadını adeta kullanılacak bir eşya imiş gibi görürler?

Neden, kadın erkek eşit değildir, kadının ruhu yoktur, onların çoğu cehennemliktir, derler?

Neden cehennemın çoğu kadından oluşacak derler ve neden cennette erkeğe istediği kadar dullar, bakireler, memeleri yeni çıkmış sayısız kız çocukları verilecek derler?

Mekkeli müşriklerin inançlarını bugün aynısı ile devam etmiyor mu?

Mekkeli müşrikler, kadınların çoğu cehennemlik derken, onlar şeytandır derken, bugün aynı sözler edilmiyor mu?

Oysa Hazreti Muhammed; cennet kadınların ayağı altındadır, derken, bugün bile tam tersi anlatılmıyor mu?

Kadınların çoğu cehennemlik, onlar şeytandır diye öğretilmiyor mu?

Ne değiştirdi?

Hazreti Muhammed'in sözlerini anlayabildik mi?

Onu anlayabildik mi?

Bugün de Mekkeli müşriklerin inancı devam etmiyor mu?

Hatta, Mekkeli müşriklerin inançlarını Kur'an meâllerine yansıtmadık mı?

Kur'an'ın onların inançlarına göre çevirmedik mi?

Bazı örnekler verelim.

Kadından, resûl nebî gelmedi dediler.

Peki, bu doğru mudur?

Kadını insan yerine koymayan zihniyetler, kadından resûl, nebî gelmedi diyenler olabilir mi?

Nahl Sûresi 43: "Ve mâ erselnâ min kablike illâ ricâlen nûhî ileyhim."

Diyanet İşleri: "Senden önce de ancak, kendilerine vahyettiğimiz birtakım erkekleri peygamber olarak gönderdik."

Tevhîd-i Kur'an Meâli: "Senden öncede vahyimizi anlayan kâmil insanlar, Bizi bildirmekten başka bir şey için açığa çıkmadı."

Görüldüğü gibi, rical kelimesini erkek diye çevirdiler.

Oysa rical kelimesi; kâmil kimse, er kimse, konusuna vakıf olan kimse, ihtisas sahibi kimse, Devleti yöneten kimse, makam sahibi olan kimse, aslına rücu etmiş kimse, Hakk ile Hakk olmuş kimse, demektir.

124.000 peygamber geldi, hepsi erkekti dediler.

Oysa hepsi er kişiydi, kâmil kişiydi.

Erlik; er kişi olmak, kâmil kişi olmak idi, erkek olmak demek değildi.

Er kişi, kâmil kişi, kadından da erkekten de olur.

Hazreti Havva, Hazreti Hâcer, Hazreti Asiye, Hazreti Mer-yem, bir resûl, bir nebî değil midir?

Erkek kadından üstündür dediler ve bunu meâllere yansıtılar. Nisâ Sûresi 34. âyeti, “erkek kadından üstündür” diye meâllediler.

Oysa orada da “rical” kelimesi vardır.

Orada da rical kelimesini “erkek” diye çevirdiler.

Fadıl kelimesini üstünlük diye çevirdiler.

Oysa fadıl kelimesi; fazilet, değer, lütûf, anlamlarına geliyordu.

Nisâ Sûresi 34: Tevhîd-i Kur’ân Meâli: “Ehil kimseler; nefsini bilme yolunda olanları hakikatleri anlamaları için yetiştirirler.”

Yine, Nisâ Sûresi 34. âyette, kadınları dövün diye çevrim yaptılar.

Oysa “darabe” kelimesi, dövmek demek değildi.

Darabe, vadribû; vurgulamak, isabet, darbe, sarsmak, kendine getirmek, örneklerle, delillerle hakikati göstermek, anlamındadır.

Bakara Sûresi 26: “Darbı mesel” misallerle hakikati vurgulamak.

Nisâ 34: Er ricâlu kavvâmûne alân nisâi bi mâ faddalal-lâhu badahum alâ badın ve bi mâ enfekû min emvâlihîm. Fes sâlihâtu kânîtâtun hâfîzâtun lil gaybi bi mâ hafızallâh Vellâtî

tehâfûne nuşûzehunne fe ızûhunne vahcurûhunn fil medâcu
vadrıbûhunne fe in ata'nekum fe lâ tebgû aleyhinne sebîlâ in-
nallâhe kâne aliyyen kebîrâ

Diyanet: Allah'ın kimini kimine üstün kılmasından ötürü ve erkeklerin, mallarından sarfetmelerinden dolayı erkekler kadınlar üzerine hâkimdirler. İyi kadınlar, gönülden boyun eğenler ve Allah'ın korunmasını emrettiğini, kocasının bulunmadığı zaman da koruyanlardır. Serkeşlik etmelerinden endişelendiğiniz kadınlara öğüt verin, yataklarında onları yalnız bırakın, nihâyet dövün. Size itaat ediyorlarsa aleyhlerine yol aramayın. Doğrusu Allah Yüce'dir, Büyük'tür.

Abdübâki Gölpınarlı: Erkekler, kadınlardan üstündür, çünkü Allah onları bir çok şeylerde kadınlardan üstün etmiştir, çünkü onlar, kadınları, mallarıyla geçindirirler, doyururlar; iyi kadınlar da itaatli olurlar ve Allah, onların hakkını nasıl korumuşsa onlar da, kocaları yanlarında olmasa bile, iffetlerini korurlar. Kadınlarınızın serkeşliğinden korkunca onlara öğüt verin, onları yatakta yalnız bırakın, dövün onları. Fakat itaat ettikleri takdirde de aleyhlerine bir sebep araştırmayın, şüphe yok ki Allah çok yüce ve büyüktür.

Tevhîd-i Kur'ân Meâli: Ehil kimseler; nefsini bilme yolunda olanları hakikatleri anlamaları için yetiştirirler. Onlar birbirlerine Allah'ın lütûflarını anlamak istediklerinden dolayı yardımcı olurlar ve onlar kendi varlıklarının sahibini bilip infak ederler. Sonra da onlar sâlihlerden olma yolunda teslim olurlar. Allah'ın bilinmeyen görünmeyen âlemi muhafaza ettiği gibi, onlarda hakikatlerin bilgilerini muhafaza ederler. Ki onlar itaatsizlik etmekten çekinirler ve onlar öğütlere uyarlar. Artık buldukları makamlardan hakikatlerin dışına çıkanlar olursa, onlara buldukları yerde hakikatleri vurgulayın. Bundan sonra onlar, sizin söylediğiniz şekilde hakikatlere uyarlarsa, artık onlara başka bir yol göstermeyin. Muhakkak ki Allah tüm varlıkta ilmiyle yüce olandır.

Evet, kadını insan yerine koymayan zihniyetler, kadını eşya yerine koyanlar, Hazreti Muhammed'i anlayamadılar.

Maalesef bugün de aynı zihniyet devam etmektedir.

Bugün de günümüzde hâlâ; cennette dullar bakireler verilecek, memeleri yeni çıkmış kızlar verilecek, istediğiniz kadar kadın verilecek, zihniyeti devam etmektedir ve bu inancı Kur'ân meâllerine çevrim olarak yansıtmışlardır.

Hazreti Muhammed o gün "kadın erkek eşittir" dedi.

Peki, bugün aynı şeyi diyebiliyoruz mu?

Aynı şeyi düşünebiliyoruz mu?

Hazreti Muhammed'i anlayabiliyoruz mu?

O güzel insan gece gündüz insanlık için, hak ve adalet için koştı.

Peki, biz ne için koşuyoruz?

O güzel insan gece gündüz, birlik, beraberlik, eşitlik için koştı.

Peki, biz ne için koşuyoruz?

O güzel insan gece gündüz, rahmet, sevgi, saygı, yardımlaşmak için koştı.

Peki, biz ne için koşuyoruz?

O güzel insan gece gündüz, ilim, irfan, çok çalışmak, üretmek için koştı.

Peki, biz ne için koşuyoruz?

İYİLİK İÇİN YARDIMLAŞ

İyilik için yardımlaş.

Asla kötülük için yardımlaşma.

Allah, tüm tabiattan sana yardım ediyor.

Allah, senin rızkını her yerden sunuyor.

Bir bak çevrene, her yerden yaşaman için sana yardım ediliyor.

Aldığın nefesi bir düşün!

Hava, senin nefes alman için sana yardım ediyor.

Ağaçlar sana oksijen sunuyor.

Ağaçlar sana meyve sunuyor, bitkiler senin için gıda sunuyor.

Su, senin bedeninin dörtte üçünü oluşturuyor.

Su, senin yaşaman için sana akıyor.

Gökten yağın yağmur, toprak için rahmet oluyor, toprak sana çeşit çeşit gıda sunuyor.

Güneşe bak, ışıyla sana yaşam sunuyor.

Aya bak, yıldızlara bak, hepsi beden için ne etkiler sunuyor.

Yaşadığın Dünyayı düşün, seni besliyor, büyütüyor, sana analık yapıyor, sana babalık yapıyor.

Hayvanları düşün, sana nice hizmetler ediyorlar.

Çiçekleri düşün, renk renk çiçekleriyle sana nice güzellikler, ilaçlar, sunuyor.

Arıyı düşün, çiçek çiçek dolaşarak meyvenin oluşumunda, bal yapmasında sana nice yardım ediyor.

Başını kaldır şöyle doğaya bir bak, her şey sana yardım ediyor.

Şimdi düşün, hava, toprak, su, ateş sana yardım ediyorken...

Doğa, sana yardım ediyorken...

Güneş, Ay, yıldızlar sana yardım ediyorken...

Sen çevren için, insanlar için ne yapıyorsun?

İnsanlara iyilikler için mi yardım ediyorsun, kötülükler için mi yardım ediyorsun?

Allah bizleri, birbirimize yardım edelim diye halk etti.

“Asla kötülükler için yardımlaşmayın” diye bildirdi.

“Yardımanız iyilikler için olmalı” diye bildirdi.

Mâide Sûresi 2: “Ve teâvenû alel birri vet takva ve lâ teâvenû alel ismi vel udvâni.”

Meâli: “İyilikler üzere yardımlaşın, takva üzere olun, asla kötülükler üzere yardımlaşmayın.”

Şimdi düşünelim!

Birbirimize yardım ediyor muyuz?

Ediyorsak, iyilik için mi, kötülük için mi?

Bir dedikoduya ortak olmak, nasıl bir yardımdır?

Biri hakkında gıybet etmek, çevremizde olan insanlara nasıl bir yardımdır?

Gıybet, dedikodu, kötülüğün yayılmasına yardımcı olmaktır.

Bir kimsenin inancını aşağılamak, onu hor görmek, onu kâfir ilan etmek, fitneliğin yayılmasına yardım olmaktır.

Kur’ân; “fitnelik öldürmekten daha tehlikelidir” diye bildiriyor. Bakara Sûresi 191

Toplumda kargaşalık, kaos çıkarmak fitnelik değil midir?

Dedikodu, gıybet, hasetlik, fesatlık, fitnelik değil midir?

Birinin, birine kötülük yapması için yardım etmek zalimlik değil midir?

Yardım, iyiliklere kapı açmalıdır.

Gönlü temiz olanlar, iman sahibi olanlar, iyilikler üzere yardımlaşırlar.

Kötülükler üzere yardımlaşanlar, iman sahibi değildirler, onlar sadece kendi çıkarları için yaşarlar.

Hazreti Muhammed; “komşun aç iken tok yatma, birbirinize yardım edin” diyerek, yardımın önemini bildirmiştir.

İhtiyacı, sıkıntısı, karamsarlığı, umutsuzluğu olan bir insana, hiçbir şey beklemeden yardım etmek, Allah’ın rızasına uymaktır.

Bir kimseye yardım edenin gönlünde muhteşem huzur, huşu hissi olur.

İşte bu, Allah'ın cennetinin gönüldeki karşılığıdır.

İşte bu, birine yardım eden kimseye Allah'ın lütfüdür.

İşte bu, Allah'ın yardımıdır.

Hacc Sûresi 40: "Elbette Allah, bir kimseye yardım edene, yardım eder."

Allah'ın yardımını sonsuzdur, bunlardan biri de kulunun gönlüne hissettirdiği huzur ve huşu hissidir.

Huzur, hazerat kelimesi ile bağlantılıdır, hazerat halk demektir.

Huzur, halk boyutunda Allah'ın sıfatlarına olan hayranlık hissidir.

Huşu, haşyet kelimesinden gelir.

Haşyet, Allah'ın zâtının ulviyeti karşısında kulun kendi yokluğunu hissetme duygusudur.

Bu makama erenler, çevresinde yardıma ihtiyacı olanlara yardım için koşarlar.

Yardım etmek, insan olmaktır.

"Nas" makamına erenler, insan olurlar.

İnsan olanlar "Nasr" makamına ererler.

Nasr makamına erenler, yardım etmenin ulviyetine ererler.

İnsan, niçin yaratıldığını bilmelidir.

İnsanlar birbirine yardım etmeli, birbirlerinin sıkıntılarını çözmelidir.

İnsan olarak yaratılmanın hikmetlerinden biri de budur.

Hucurât Sûresi 12: "Ey insanlar! Biz sizi, bir erkek ve bir kadından yarattık ve halklar halinde, kabileler halinde çoğalttık, birbirinizi tanımanız ve yardım etmeniz için."

Sıkıntılar içinde olan insanlar her zaman vardır.

Karnı aç olanlar, işsiz olanlar, umutsuz olanlar her zaman olacaktır.

Hasta olanlar, çaresiz kalanlar, umutsuzluğa, karamsarlığa düşünler her zaman olacaktır.

Gelin, birbirimize umut olalım.

Gelin, birbirimize iyilikler üzere yardım edelim.

Gelin, çevrimizde ihtiyaç sahiplerine yardım edelim.

Bilelim ki yardım edersek yardım buluruz.

Kimseye, fakir, muhtaç, kimsesiz, diye bakmadan yardım edelim.

Kimseye hor bakmadan, onları utandırmadan yardım edelim.

Hepimiz çaresizliğe düşeriz, o anda o çaresizlikten kurtulmak isteriz.

Çaresize yardım etmek, ona elini uzatmak, ona moral olmak, Allah'ın rızası üzere hareket etmektir.

Hazreti Muhammed; "bir tebessüm bile ibadettir, yardımdır" diye bildirmiş.

Ve şunu asla unutmayalım, gönlünde Allah sevgisi, şuuru olan insan zengin insandır.

Gönlünde Allah sevgisi, şuuru olmayan insan, paralar içinde olsa da, fakir insandır.

Asıl yardım, Allah'ın ne olduğunu hissettirmek, ona şahit ettirmektir.

Gelin, birbirimize yardımcı olalım.

Çaresize çare olalım.

Umutsuza umut olalım.

Karanlıkta olana güneş olalım.

Allah sevgisini hissettirelim, birbirimizi güçlü kılalım.

ENE HAYRUN MÎNHU

Kendini üstün gördü.

“Ene hayrun minhu- Ben ondan hayırlıyım” dedi.

Kendini hayırlı, başkasını hayırsız gördü.

İblisi iblis yapan şey, kendini yüce görmesiydi.

İnsanı iblis yapan, şeytanlaştıran şey, düştüğü kibri idi.

İnsanı şeytanlaştıran, zalimleştiren, kendini daha hayırlı sanması idi.

İblis şöyle söyledi: “Ene hayrun minhu.” Sâd Sûresi 76

“Ben ondan hayırlıyım.”

“Ben ondan üstünüm.”

“Ben ondan yüceyim.”

Her kim kendini yaratılan herhangi bir varlıktan üstün görürse, onun düştüğü durum iblislik durumudur.

Her kim; “benim inancım, benim ibadetim, benim ibadethanem onlardan daha üstün” derse.

Hem kim; “ben erkeğim üstünüm, kadın yarım, kadın şeytan, kadınların çoğu cehennemlik” derse.

Her kim; mesleğini, milletini, konumunu, diğer insanlardan yüce görürse...

Her kim; kendini yaratılmış herhangi bir varlıktan yüce görürse...

Onun düştüğü durum kibirdir, iblisliktir.

İblis kendini böyle gördü, hep böyle zannetti, böyle düştü, böyle söyledi.

İblisi iblis yapan şey “Ene hayrun minhu- Ben ondan hayırlıyım” demesi ve kendini üstün görmesiydi.

İblis “Ben ondan hayırlıyım” dedi.

“Halakte hu min tîn-O bir toprak” dedi. Sâd Sûresi 76

Bu âyeti çok iyi tefekkür etmeliyiz.

Her kim, kendini yaratılan herhangi bir varlıktan ya da bir insandan daha hayırlı görüyorsa, o kişi büyük bir kibrin içine düşmüştür.

Kendini diğer bir kimseden daha hayırlı görmek, daha değerli görmek, daha yüce görmek kibirdir.

Kibir kişiyi şeytanlaştırır.

Kibir kişiyi Hakk şuurundan uzaklaştırır.

Varlığın toprak boyutunda kalan iblisleşir.

İblis olan Hakk şuurundan uzaklaşır ve şeytanlaşır.

Şeytanlaşan kişi zalimleşir, kendine ve çevresine zulüm eder.

Kur'ân'da hem iblis hem şeytan kelimeleri vardır.

Toplumda iblis ve şeytan aynı olarak kabul edilir.

Şeytanın geldiği yer iblis boyutudur.

İblis, libas boyutunda kalan, özü göremeyen demektir.

Libas, dış elbise demektir.

Varlığın dış elbisesi topraktır.

Her kim toprak gördü, toprağın özünü görmedi, o iblis durumuna düştü.

İblis durumuna düşen varlığın eşya boyutunda kalır ve git gide şeytanlaşır.

Şeytan “şa-ta-na” kelimesinden gelir.

Şa-ta-na yani şeytan; uzaklaşan yani Hakk'tan uzak olan demektir.

Şeytanlaşan kişi, hep kibir içindedir, kendini üstün görür, kendi otoritesi için her şeyi yapar.

İblisin oğlu şeytandır diyebiliriz.

İblislik hâli şeytanlığı doğurur.

Kur'ân'da belirtildiği gibi, Âdem'e secde etmeyen iblistir.

Âdem'den maksat, üflenen rûh boyutudur.

Kişi, varlığın sûretinde kalır, varlığın özünü yani Hakk boyutunu göremezse, iblis durumuna düşer.

İblis, varlığın toprak boyutunda kaldı, üflenen rûh hakikatine eremedi.

İblis, kendini yaratılan herhangi bir varlıktan hayırlı gördü, kibirlendi ve iblis durumuna düştü.

Bakara Sûresi 34: “İllâ iblîs ebâ vestekbere ve kâne minel kâfirîn.”

Meâli: “Kibirlenen iblistir ve onun kibri onu kâfir eder.”

Kişi yaratılan her bir varlığın Hakk ile bağıını göremezse, çokluk boyutunda kalır, çokluğu tutan tekliği göremez.

İşte iblislik hâline düşen, toprak boyutunda kalır, toprağın hakikatini göremez.

Yaratılan her varlık, Allah'ın kendi özünden süzülüp gelmiştir.

Allah, her varlığı kendi zâtıyla kuşatır.

Varlık Allah'tan, Allah varlıktan ayrı değildir.

“Allah her insana şah damarından yakındır.” Kâf Sûresi 16

Birimize az yakın, diğerine çok yakın değildir.

Herkese aynı derecede yakındır, hatta yakından daha yakındır.

İnsan, bu şuurla bakmalı, varlığın toprak boyutunda kalmamalıdır.

Her kim, kendini yaratılan bir varlıktan hayırlı görüyorsa, büyük bir kibrin içine düşmüştür.

İblis “Ene hayrun minhu-Ben ondan hayırlıyım” dedi.

Onun kendini hayırlı görmesi, onu kibre düşürdü, onun kibri onu şeytanlaştırdı.

Her kim kendini yaratılan herhangi bir varlıktan; hayırlı, üstün, daha değerli görüyorsa, o iblistir, o şeytanlaşır.

Kibir, tenezzülü unutturur, tevâzûyu unutturur.

Tenezzül, inzal kelimesinden gelir.

İnzal, inmek demektir.

Menzil de aynı kökten gelir.

Menzile inmek, tenezzüldür.

Menzil, inilen yer demektir.

Menzil, yeryüzüdür, varlık boyutudur.

Tenezzül; varlığın seviyesine inmek, kendini yaratılan varlıktan ayrı görmemek, kendini yüce görmemek demektir.

Tenezzül sahibi yaratılan her varlığa, Allah'ın kulu olarak bakar ve kendini asla yaratılan herhangi bir varlıktan üstün görmez.

Tevâzû, paralel, aynılık, eşitlik, demektir.

Yani, kendini yaratılan diğer varlıkla aynı görmek demektir.

Mütevâzi kişi, tenezzül sahibidir.

Tenezzül sahibi, baktığı her varlığa, kendisi gibi Allah tarafından yaratılan bir varlık olarak bakar.

Tenezzül sahibi, asla kendini yaratılan bir varlıktan daha hayırlı, daha değerli görmez.

Kur'ân'da belirtildiği gibi, yaratılan her varlık Allah'ın yarattığı bir topluluktur.

Tenezzül sahibi her varlığa Hakk nazarıyla bakar.

“Yeryüzünde hiçbir varlık olmasın ki ve gökyüzünde kanatları ile uçan bir kuş yoktur ki, sizin gibi bir topluluk olmasın.” En'âm Sûresi 38

“Muhakkak ki siz de o varlıktaki topluluklar gibi bir topluluksunuz.” Mü'minun Sûresi 52

İşte her insan, varlığın hakikatini görebilmeli ve varlığı Hakk'tan ayrı görmemelidir.

Her kim varlığın hakikatini göremezse, varlığın sûret boyutunda kalırsa, kendini varlıktan ayrı görür ve iblisleşir.

Bir karınca, bir böcek, bir kuş, bir çiçek, bir ağaç, bir taş, bir damla su, hepsi bizler gibi yaratılmış bir varlıktır ve asla bizden aşağı ya da üstün değildir.

İnsan olan kendini üstün görmez.
İnsan olan hiçbir varlığa hor bakmaz.
İnsan olan kendini daha değerli görerek kibre düşmez.
İnsan olan hiç kimseye zerre kadar zulüm etmez.
İnsan olan iyilik için, yardım için koşar.
İnsan olan karamsarlık ekmez, ümit eker.
İnsan olan korkutmaz, sevindirir.
Ama kendini daha hayırlı gören, yüce gören; korkutur, umutsuzluk verir, karamsarlık verir.
İnsan olan Halk'ta Hakk'a nazar edendir.
İnsan olan kesrette vahdeti görendir.
İnsan olan, tenezzül sahibidir, tevâzû sahibidir.
İnsan olan şefkat ehlidir, aşk ehlidir, sevgi ehlidir.
Hepimiz, Allah'ın rahîmiyet boyutundan süzülüp geldik.
Bizi var eden bizi asla bırakmadı, her an vücûdumuzda tecelli etmekte ve vücûdumuzun sahibidir.
Allah, her vücûdun zâtıdır, sahibidir, orada kendini gösterir.
Gel kardeşim! Kendimizi yaratılan diğer varlıktan asla üstün görmeyelim.
Gel kardeşim! Bizleri yaratanın Allah olduğunu hiç unutmayalım.
Gel kardeşim! Hiç kimseye hor bakmayalım, küçümsemeyelim, dışlamayalım.

CORONA VİRÜSÜ

2020-2022 yılları arasında ortaya çıkan bir virüs, tüm dünyayı salladı.

Bir virüs tüm dünyaya ölümü hatırlattı.

Ölümlüsünüz hakikatini hatırlattı.

Unuttuğumuz ölüm hakikatini, çok iyi hatırlattı.

En önemli olan, beden sağlığıdır, hakikatini hatırlattı.

Bankadaki paralarınız önemli değildir.

Lüks evleriniz, arabalarınız, yatlarınız önemli değildir.

Mesleğiniz, şanınız, şöhretiniz önemli değildir.

Milliyetiniz, cinsiyetiniz, soyunuz, sopyunuz önemli değildir.

Makamınız, maaşınız, gelirleriniz önemli değildir.

Sağlığınız olmadığı müddetçe, hiçbir şeyiniz önemli değildir.

Vücûdunuz hastalandığında, gözünüz dünyayı görmez.

Hastalıktan iyileşmek ne kadar kıymetliymiş.

Unutmuştuk.

Ölümü unutmuştuk.

Yozlaşmıştık.

Maddeleşmiştik.

Zalimleşmiştik.

Kardeş olduğumuzu unutmuştuk.

Doğanın bir parçası olduğumuzu unutmuştuk.

Mal, mülk, makam, şöhret için nice haklara girmiştik.

Çevremize, varlığa nice zararlar vermiştik.

İnsanoğlu ölümü unutmuştu.

Ölmeyecek gibi hırslı yaşıyordu.

Ölmeyecek gibi, bir gurur, bir kibir, bir büyüklük içinde yaşıyordu.

Çalıyordu, çırpıyordu, nice kimselerin haklarına giriyordu.
Yakıyordu, yıkıyordu, saltanat peşinde, zenginlik peşinde koşuyordu.

İlle de ben, ille de ben diyordu.

Ölmeyecekmiş gibi hırsla, öfkeyle, gaddarlıkla yaşıyordu.

Para, mal, mülk, lüks peşinde koşuyordu.

Makam, saltanat, şöhret, otorite peşinde koşuyordu.

İnsanları kendine köle ediyordu.

Bir virüs bizlere neleri hatırlattı:

Ölümü hatırlattı.

Toplu ölümleri gösterdi.

İnsanlığın ve varlığın, birbiriyle kardeş olduğunu hatırlattı.

Bir bütüne ait olan damlalar olduğumuzu hatırlattı.

Ama biz unutmuştuk.

Ölümü unutmuştuk.

Kardeş olduğumuzu unutmuştuk.

Şimdi bir ölüm telaşı içine düştük.

Hani nerede kaldı, gururlar kibirler.

Hani nerede kaldı, üstünlük taslamalar.

Hani nerede kaldı, inanç ayrımcılıkları.

Hani nerede kaldı, millet, soy, sop ayrımcılığı.

Hadi! Hâlâ iddia et, bizim dinimiz, bizim ibadetimiz üstün,
biz cennete gideceğiz diye.

Hadi! Hâlâ iddia et, bunlar kâfir, bunlar cehennemlik diye.

Hadi! Hâlâ iddia et, kadın erkek eşit değil diye, başörtülü,
başı açık diye.

Hadi! Hâlâ iddia et, bu lâik bu değil, bu Müslüman bu kâfir
diye.

Ne oldu?

Niye kavgaları kesiverdin

Niye ayrımcılık yapmayı kesiverdin.
Niye ahkâm kesmeyi, yakıp yıkmayı kesiverdin.
Niye marketlere koşuverdin, niye stoklar yapı verdin.
Çünkü, sağlığını kaybetme korkusu sardı değil mi?
Çünkü, ölüm korkusu sardı değil mi?
Çünkü bir virüs, unuttuğun şeyi hatırlattı değil mi?
Ölümü hatırlattı.
Ölümü değil mi?
Ölümlüsün sen ölümlü, unutmuştun değil mi?
En'âm Sûresi 31: "Onlara ansızın ölüm vakti geldiğinde."
Ölüm gelmeyecek sandın.
Oysa ölüm her an, her saniye ansızın geliverirdi.
Ama unuttun, ölmeyeceksin sandın.
Ölümü unuttun, ölmeyecekmiş gibi yaşadın.
Ve hiç acımadan birilerine zarar verdin.
Çaldın, çırptın, nice haklar yedin, nice ocaklar söndürdün.
Birilerini kullandın.
Arkasından konuştuğun, çekiştirdin.
Nicesinin malına, mülküne, ırzına namusuna göz diktin.
Hırsın ve tamahın aklını aldı.
Gururlandın, kibirlendin, övündün, küçük gördün.
Ölümü unuttun, ölmeyecekmiş gibi yaşadın.
Birilerini, varlığı küçük gördün, hakaret ettin
Kişiler hakkında iftira ettin, yalanlar söyledin.
Öldürdün, yaraladın, kavgalar çıkardın.
Öfkeyle, hiddetle, kinle, nefretle yaşadın
Çıkar için ne zulümler ettin.
Ne haklar yedin, ne gözyaşları döktürdün.
Allah ile din ile kandırdın, kendi çıkarın için gözün hiçbir şeyi görmedi.
Bak, gözle göremediğin bir virüs ölümü hatırlatıverdi..

Dedi ki:
Sağlığından başka hiçbir şeyin önemi yoktur.
Ölümü unutma, muhakkak ki öleceksin.
Ölümü unutmadan yaşa ve iyi bir kişi olarak yaşa.
İnsanlara ve varlığa yardım ederek yaşa.
Bak sana doğa; havasıyla, suyuyla, taşıyla, toprağıyla, hay-
vanıyla, bitkileriyle yardım ediyor.
Sen de bunu unutmadan yaşa.
Doğaya zarar verme, doğaya iyi davran.
Çevrene iyi davran.
Soluduğun havayı kirletme.
Yaşadığın atmosferi kirletme.
İçtiğin suyu kirletme.
Birlikte yaşadığın hayvanlara zulüm etme.
Toprağınla oynama.
Tohumunla, ağacınla, çiçeğinle, kurdunla kuşunla oynama.
Bir virüs ne mesajlar sundu.
Ölümü unuttunuz.
Yozlaştınız.
Dünya hayatına aldandınız.
Kendi vücûdunuzu okumadınız.
Varlığı okumadınız.
Allah hakikatini anlamadınız.
Kendinize ve gelecek nesillere zarar verdiniz.
Çevrenizi, suyunuzu, havanızı, kirlettiniz.
Şahsi çıkarlar içine düştünüz, diyerek ne mesajlar sundu.
A'râf Sûresi 51: "Onlar, dünya hayatına aldandılar. Böylece onlar vakitlerini Bizi unutarak geçirdiler. Bizi anlamayı unuttukları gibi, onlara gelecek olan o ölüm vaktini de unuttular ve âyetlerimizi anlayanlardan olmadılar, inkâr ettiler."

Eğer Allah'ı layıkıyla anlasaydık, ölümü unutmuyduk hiç?

Eğer Allah'ı layıkıyla anlasaydık; çevremize, birbirimize, yaşadığımız doğaya, zarar verebilir miydik hiç?

Allah'ı layıkıyla anlayan insan, zerre kadar kötülük içinde olamaz.

Allah'ı layıkıyla anlayan insan, hiçbir varlığa zerre kadar zarar veremez.

Allah insana; akıl, kâlb, şuur, firaset, tercih etme, anlama, idrak etme, tanıma, önlem alma kabiliyetleri vermiştir.

İnsan bu kabiliyetleri görmemezlikten gelemesin.

Bu kabiliyetler, insanın kendini ve varlığı tanıması için önemlidir.

Bu kabiliyetler, Sâlih kimse olmak içindir.

Bu kabiliyetler; korumak, yaşatmak, yardım etmek, huzur vermek, hizmet etmek, tedbir almak, gelecek nesillere iyi zeminler hazırlamak içindir.

Peki, öylemi yaptık?

İnsan niçin yaratıldığını unutmamalıdır.

Hucurât Sûresi 13: "Ey insanlar! Biz sizi, bir erkek ve bir kadından yarattık ve halklar halinde, kabileler halinde çoğalttık, birbirinizi tanımanız ve yardım etmeniz için."

Bir virüs, neye kul olduğumuzu bizlere hatırlattı.

Bizler; paraya, mala, mülke, şana, şöhrete, öfkeye, hiddete, hırsa, gurura, kibre, benliğe kul olduk.

Allah'a olan kulluğu bilemedik.

Hicr Sûresi 99: "Ölüm sana gelinceye kadar yalnız seni vücûdlandırana kul ol."

Kul olduklarımız bizi Hakk'tan etti.

Ölümü unuttuk ve zalimliğe düştük.

Hacc Sûresi 7: "Muhakkak ki ölüm vakti başa gelecektir, onda şüphe yoktur."

Ey insanoğlu!

Gel bu virüsten gerekli dersi al.

Ve sakın ölümü unutma ve ona göre yaşa.

Sakın kimsenin hakkını yeme.

Sakın gurur, kibir içinde yaşama.

Tevâzû içinde, tenezzül içinde yaşa.

Her varlığa, saygını sevgini eksik etme.

Kimseye düşmanlık etme.

Doğaya asla zarar verme.

Düşün! Her gün binlerce arabanın eksozundan çıkan zararlı gazlar, çevredeki her varlığa ve insanlara, ne zararlar veriyor?

Ve düşün! Yaptıklarımla, atıklarımla, çevreme ve insanlara ne zararlar veriyorum?

Ve düşün! : “Ben doğaya ne kötülük yaptım ki doğa bana bu virüsü gönderdi” de.

Gerekli dersi al.

Ve bu dersi hayatına geçir ve evlatlarına aktar.

Ve asla ölümü unutma ve ona göre yaşa.

Ve asla unutma, sen doğanın bir parçasısın ve asla yaşadığın doğaya zarar verme.

Ve hiç unutma ki, doğa sana ait değil, sen doğaya aitsin.

Ve hiç unutma ki, doğa sana muhtaç değil, sen doğaya muhtaçsın.

Ve her zaman, doğaya teşekkür içinde ol.

Ve her zaman, gördüğün her varlığa selam ver.

Ve asla unutma, her varlığın ardında varlığın sahibi var.

Ve asla unutma, her zaman ne ekersen onu biçersin.

Gel, gerekli dersi al ve artık asla zalimlik yapma.

Gel, gerekli dersi al ve artık tüm varlığın birbiriyle kardeş olduğunu unutma.

Unutma kardeşim sakın unutma biz ölümlüyüz.

Bir gün gelip öleceğimizi hiç unutmamalıyız.

Ölüm hakikatini hiç unutmamalıyız.

Ölüm hakikatini hiç unutmadan yaşamalıyız.

Ölüm bize gelmeden kendimizi bilmeliyiz.

Zümer Sûresi 30: "Muhakkak ki sen ölümlüsün ve muhakkak ki onlarda ölümlü."

31: "Muhakkak ki sizin ölüm vaktiniz gelecektir. O ölüm vakti gelmeden, sizi vücûdlandırana ait olan hakikatler hakkında kendinizi sorgulayın."

Ey insanoğlu unutma ki;

Bizler ölümlüyüz...

En sevdiklerimiz de ölümlü...

Yaşamımız gün gelecek bitecek...

Gün gelecek bedenimiz toprak olacak...

Bu dünyada asla baki değiliz...

Edindiğimiz mal, mülk, şan, şöret, makam gün gelecek olmayacak...

Ey insanoğlu;

Ölümü unutmadan yaşa,

Kâlb kırma,

Kimsenin hakkına girme,

Kimseye iftira atma,

Kimse hakkında yalan söyleme,

Bir makam için birilerini ezip geçme,

Hakk etmediğin bir şeyi asla isteme, alma,

Kimseye zarar verme,

Hep tevâzûlu ol,

Hep yardım için koş ve sakın karşılık bekleme,

Seni yaratanın sende olduğunu unutma,

Kendini tanımaya çalış,

Yaratılış amacını bil,

Para mal mülk peşinde koşma,

Merak etme hakkın sana verilecektir,

Ey insanoğlu;

İşte sen hiç ölümü unutma,

Her an ölecekmiş gibi yaşa,
Sorumlu olduğun şeyleri yap,
Yeteneğini fark et,
Boş vakit geçirme,
Kendi bedeninde olan nitelikleri iyi bil ve sahibini bile-
rek yaşa,

Bil ki sen bir damlasın, yolculuğun deryaya...
Bil ki ölümü unutmayan, dünyaya bağlanmaz
Birini kırmaz, hakkına girmez...
Gün gelecek ölüm gelecek.
Bunu bilen kabullenecek.
Dünyaya esir olan ise, her an isyan içinde olacak
Ölüm nedir? Ölüm gün gelip, geldiğimiz yer olan aslımıza
dönmektir.

Hakk'ta Hakk olmaktır.

Ölümü unutmamaktır

Tenlerin her an ölmekte olduğunu, canların ölümsüz oldu-
ğunu bilmektir.

Yunus Emre ne güzel demiş:

Ölürse tenler ölür

Canlar ölesi değil...

Allah'ım bizlere her an ölümü unutmadan yaşamayı nasip et.

2022- 2023 yıllarında tüm dünyada, resmi kayıtlara göre
yaklaşık 6 milyon kişinin öldüğü bildirilmiştir.

Kayıt altına alınamayanların sayısı ise belli değildir.

ECEL-İ MÜSEMMA

Her bedende yazılı olan takdir-i ilâhî.

Her insanın başına gelecek olan ölüm gerçeği.

Bedene yazılmış olan “Sen ölümlüsün” kaderi.

Başta gelecek olan eninde sonunda tecelli edecektir.

Ölüm kaçınılmaz gerçektir.

Ölüm asla unutulmaması gereken bir sonudur.

Eninde sonunda başta gelecek olan yaşamın gerçeği.

Ölüm herkesin hissedeceği kaçınılmaz gerçek.

Hepimizin er ya da geç hissedeceği bir duygu.

Ecel-i müsemma; sessizliğe geçiş, işitmez olmak, semâya geçiş, ulvî âleme dönüş, sessizliğin sesi, katlaşmak, beden zamanının sonu, belirlenmiş vakit, zamanın sonu, ölüm gerçeği,

Neden insan ölümü unuttur?

Hiç ölmeyecekmiş gibi dünyanın hırsına kapılır.

Neden kâlbler kırar, zalimlik eder?

Neden birilerini hor görür, kendini yüce sanır?

Neden alay eder, dedikodu eder, eksik gedik arar?

Neden ölmeyecekmiş gibi yaşar?

Neden ölümlerden ders almaz ve neden kendine “sen de bir gün öleceksin” demez?

“Summe kadâ ecelâ ve ecelin musemma- Sonra belli bir vakit takdir eden ve belirlenmiş vakit O’na aittir.” En’âm Sûresi 2

“Ve yûahhirkum ilâ ecelin musemmâ- Sizin sona erecek olan belirli bir zamanınız vardır.” Nûh Sûresi 4

“Yursilul uhrâ ilâ ecelin musemma- Bedenlerde yazılı olan takdir sonunda açığa çıkacaktır.” Zümer Sûresi 42

“Ve li teblugû ecelen musemmen ve leallekum takilûn- Ölüm gerçeğine eninde sonunda erişeceksiniz ve umulur ki bu gerçeği düşünürsünüz.” Mü’min Sûresi 67

“İnnâ lillâhi ve innâ ileyhi râciûn- Muhakkak ki Allah’tan geldiniz ve muhakkak ki aslınız olan Allah’a döneceksiniz.” Bakara Sûresi 156

“Kullu nefsin zâikatul mevti summe ileynâ turceûn- Bütün herkes ölümü hissedecektir. Sonra aslınız olan Bize döndürüleceksiniz.” Ankebût Sûresi 57

Ey kardeşim!

Hiç unutmama, ölüm bir gün başına mutlaka gelecek.

Belki de sevdiğin senden önce gidecek.

En sevdiğim dediğin, ölmesin dediğin, bir gün gelecek, ölüp gidecek.

O ölüm acısını en derinden hissedeceksin.

Annen, baban, eşin, evladın, belki de senden önce ölecek.

Belki de sen hepsinden önce öleceksin.

Aşkım, canım, bir tanem dediğin kimse belki de senden önce dünyaya gözlerini kapatacak.

Onu toprağa verirken için parçalanacak, gözlerinden yaşlar süzülecek.

Bak her gün yaşadığın beldede insanlar ölüyor, selâlar veriliyor.

Belki 90, 100 yaşına kadar yaşayacaksın ve nice sevdiğinin ölümüne şahit olacaksın.

Belki senden önce küçük yaşta evladını kaybedeceksin, genç yaşta ölümün acısını en derinden hissedeceksin.

Yaşlı birinin ölümü sana çok acı vermeyecek belki, “güzel ömür, uzun yaşadı” diyeceksin.

Ama genç yaşta ya da çocuk yaşta bir sevdiğinin acısını en derinden hissedeceksin.

Ölüm denen gerçeğin acısını mutlaka hissedeceksin.

İçin parçalanacak, kâlbın sıkışacak, nefesin daralacak, bir acının içine gireceksin.

Zaman adeta duracak, bedenler adeta kilitlenecek, sen de ölenle adeta öleceksin.

Başa gelecek gerçek mutlaka gelecek.

Yazan böyle yazmış

Ölüm kaderi denen gerçek buymuş.

Her bedene “bu beden ölümlüdür, eninde sonunda ölecektir” yazgısı yazılmış.

Ama genç ama yaşlı, eninde sonunda bu yazgı tecelli edecek.

Ey kardeşim!

Gel ölümü unutmadan yaşayalım.

Kimseye hor bakmayalım.

Kendimizi asla yüce görmeyelim.

Kâlb kırmayalım.

Kimsenin hakkına girmeyelim.

Kimseye iftira atmayalım, kimse hakkında yalan söylemeyelim.

Kimseyle alay etmeyelim.

Ayrımcılık içinde olmayalım.

Zenginlik derdine düşüp zalimleşmeyelim.

Allah’a teslimiyet içinde yaşayalım

Tevâzû, tenezzül içinde olalım.

Saygıyı, sevgiyi asla kaybetmeyelim.

Çevremizde ihtiyacı olana koşalım.

İnsanlara umut olalım, moral olalım.

Onların sıkıntılarında yanlarında olalım.

Ey kardeşim!

Ölümü hiç unutma,

Her an ölecekmiş gibi yaşa.

Sorumlu olduğun şeyleri yap.

Yeteneğini fark et.

Boş vakit geçirme.

Ey kardeşim!
Allah'ı unutmadan yaşa.
O'nun sana şah damarından yakın olduğunu bilerek yaşa
Ölmeden önce O'na teslim olarak yaşa.
Her varlıkta O'nu görerek yaşa.
Her yerde O'nun cemâlini gör.
Bil ki sen bir damlasın, yolculuğun deryaya.
Bil ki sevdiklerin, sevginin sahibi olan Allah'a dönüyor.
Ey kardeşim!
Ölümü asla unutma.
Bil ki ölümü unutmayan, dünyaya bağlanmaz, esir olmaz.
Kibir içinde olmaz, kimseyi hor görmez.
Birini kırmaz, hakkına girmez.
Zalimlik yapmaz, adaletsizlik yapmaz.
Bil ki biz bir damlayız, aslımız derya, o deryaya eninde so-
nunda karışacağız.
Bil ki ölüm aslımız olan Allah'a kavuşmaktır.
Bil ki ölüm sevgililerin sevgilisi olan Allah'a dönüştür.
Ölüm bir yok oluş değil, damlanın deryaya karışmasıdır.
Ölüm gerçeğini bilen, karamsar olmaz, isyan etmez, feryadı
figan içinde olmaz.
Allah'ım!
Eşhedü-Şahitlik makamına erenlerden eyle bizleri ya Rabbi!
Ölümün, sana erişmek olduğunu unutmadan bize yaşamayı
nasip et ya Rabbi!
Bizlere her an, ölümü unutmadan yaşamayı nasip et ya Rabbi!
Her an sana teslimiyet ve tevekkül içinde yaşamayı nasip
et ya Rabbi!
Gönlümüzde huzuru, huşuyu hissetmeyi nasip et ya Rabbi!
Ölmeden önce ölümün sırrına erenlerden eyle bizleri ya
Rabbi!

GİDECEKSİN

Bir gün gelecek gideceksin.
Gitmem sanma hiç, gideceksin.
Kimler gitmedi ki, sen gitmeyeceksin.
Dünya kime kaldı ki sana kalacak?
Hayatta kaçamayacağın tek gerçek ölümdür.
Aldığın nefes duracak bir gün.
Gören gözlerin kapanacak bir gün.
Hareket eden bedeninin, hareketsiz kalacak bir gün.
Topraktan gelen bedeninin toprağa dönecek bir gün.
Gün gelecek muhakkak ki bedeninde yazılı olan kaçınılmaz
gerçek tecelli edecek.

Peki bir düşün:
Nedir bu hırsın?
Nedir bu öfken?
Nedir bu kadar dünyalık kavgan?
Dünya malı mülkü için hırsıyla kendinden geçiyorsun.
Hırsın için nice canlar yakıyor, nice kulların hakkına giriyorsun.

Bu gurur bu kibir nedir?
Nedir bu kendini yüce görmen?
Nedir bu kadar para, mal, şan, şöhret sevdan?
Gideceksin.
Gideceksin bir gün.
Malını mülkünü bırakıp gideceksin.
Sevdiğim dediğin her şeyi bırakıp gideceksin.
Benim dediğin her şeyi bırakıp gideceksin.
Sana kalmayacak benim dediklerin.

Sen bile sana kalmayacaksın.
Gideceksin
Gideceksin bir gün.
“Muhakkak ki, gideceksin, onda şüphe yoktur.” Hacc Sûresi 7
Peki, nereye gideceksin?
Geldiğin yere gideceksin bir gün.
Damla gibi deryadan süzıldün geldin, damla olarak der-
yaya karışacaksın.
Gel gitmeden önce, nereden geldin nereye gideceksin anla.
Ölüm nedir anla.
Aslın nedir anla.
Ölüm nedir, ölümsüzlük nedir bir anla.
Ölümü hiç unutmadan yaşa.
Kulluğunu bilerek yaşa.
Her an ölecekmiş gibi yaşa.
Sorumlu olduğun şeyleri yap.
Yeteneğini fark et, ona göre yaşa.
Kâlb kırma.
Kul hakkına girme.
Kimseye zulüm etme.
Yaratılanı hor görme.
Kimsenin malına mülküne göz dikme.
Hırsızlık yapma, çalıp çırpma.
Bir gün gelecek gideceksin.
Gitmem sanma hiç, gideceksin.
Kimler gitmedi ki, sen gitmeyeceksin.
Dünya kime kaldı ki sana kalacak.
Gel ölmeden önce öl.
Gel ölmeden önce ol.
Kul ol, kulluğunu bil.

İnsan ol, insanlığını bil.
Ölmeden önce Allah'a teslim ol.
Ölüm geldiğinde, O'na güle oynaya git.
Sakın unutma.
Bir gün gelecek gideceksin.
Gitmem sanma hiç, gideceksin.
Kimler gitmedi ki, sen gitmeyeceksin.
Bak, nice hükümdarlar geldi geçti.
Bak, nice firavunlar geldi geçti.
Bak, nice kârunlar geldi geçti.
Bak, nice anne babalar, büyük anne babalar, nice atalar
geldi geçti.
Gitmek istemesen de gideceksin.
Sevdiklerin de gidecek.
Peki, nereye gideceksin?
Çözdün mü nereye gideceğini?
Gelip giden kimdir anladın mı?
Çeşit çeşit elbise giymiş,
Farklı farklı görünmüş,
Elbiselerin içinde olan Zâtı gördün mü?
Sakın unutma.
Bir gün gelecek gideceksin.
Gitmem sanma hiç, gideceksin.
Ölümü hiç unutmadan yaşa.
Her an gidecekmişin gibi yaşa.
Hiç gitmeyecekmişin gibi, koş, çalış, üret, yardımlaş, paylaş.
Gel, kul ol, kulluk mertebesine ulaş.
Ve deryadan bir damla olduğunu anla.
Hiçbir beşer kalmadı, hepsi geldi gitti.
Sen de geldin, bir gün gelecek, sen de gideceksin.

Enbiya Sûresi 34: "Senden önce de bir beşere ölümsüzlük vermedik. Sen de öleceksin. Sonra onlar ebedi kalacaklarını mı sanıyorlar?"

Muhakkak ki ölüm bir gün başa gelecektir.

Kaçınılmaz gerçek tecelli edecektir.

Hacc Sûresi 7: "Muhakkak ki ölüm vakti başa gelecektir, onda şüphe yoktur."

Yazan vücûdlara yazmış, ölümlüdür diye.

Bir gün gelecek, ölüm başa gelecektir diye.

Gelenler gidenler.

Yeni yeni gelenler.

Nedir bu geliş gidiş?

Nedir yaşam denen yolculuk?

Nedir, nereden gelmek nereye gitmek?

Fâtır Sûresi 16: "Sizin ölümünüz ancak O'nun tasarrufundandır ve yeni bir canın meydana gelişi de O'ndandır."

Gel, ölüm vakti gelmeden, çözelim sırları?

Nedir bu gelip gidiş, anlayalım?

Vücûdlarda yazılı olan gerçeklere erelim.

Allah hakikatine erelim.

Kulluk hakikatine erelim.

Buz olmuş suyu düşün.

Buz eridi nereye gitti.

Aslı neyse ona gitti değil mi?

Gel düşün.

"Ölüm nedir?" bir düşün.

"Gitmek nedir?" bir düşün.

"Erimek nedir?" bir düşün.

Zümer Sûresi 31: "Muhakkak ki sizin ölüm vaktiniz gelecektir."

Ankebût Sûresi 57: "Bütün herkes ölümü hissedecektir. Sonra aslınız olan Bize döndürüleceksiniz."

Ölümü unutmayalım.

Sevgiye erelim.

İçten samimi davranalım.

Sevelim sevelelim, gitmeden önce sevindirelim.

Âl-i İmrân Sûresi 185: “Bütün herkes ölümü hissedecektir. Siz ölünceye kadar sadece içtenlikle, sevgiyle karşılık verin.”

Bilelim ki, ölüm en büyük ibrettir.

Bilelim ki, ölümün sırrı, ölümsüzlüktür, hürlüktür.

Bilelim ki, ölümün sırrı, kulluktur.

Bilelim ki, ölümün sırrı, asliyetine ermektir, Hakk'ta Hakk olmaktır.

Bakara Sûresi 178: “Ey iman edenler! Ölümde sizler için ibretler yazılıdır. Hür olmada hürlük, kul olmada kulluk, aslını tanımada asliyet.”

Gideceksin bir gün.

Gitmem sanma hiç, gideceksin.

Ölmem sanma hiç, öleceksin.

Kimler gitmedi ki, sen gitmeyeceksin.

Kim kaldı ki, sen kalacaksın.

Ölüm denen gerçek, başına gelecek bir gün.

Gideceksin bir gün.

Aldığın nefes duracak.

Gören gözlerin kapanacak.

Hareket eden bedenini, hareketsiz kalacak.

Topraktan gelen bedenini, toprağa dönecek bir gün.

Gel, gitmeden önce git.

Gel, ölmeden önce öl.

Gel, ölümü unutmanın verdiği, tevâzûya ulaş, tenez-züle ulaş.

Gel, ölmeden önce Allah'a teslim ol.

Ve ölüm geldiğinde, O'na tebessüm ederek git.

Ve bil ki gelmek, O'ndan gelmektir.

Ve bil ki gitmek, O'na gitmektir.

BU İNAT NİYE

Bu inat niye kardeşim?

Bu bilmişlik inadı niye?

Din, ibadet alanında farklı bir yorum geldi diye, niye hemen öfkeleniyorsun?

İnanç alanının yorumu, ille de senin bildiğin gibi mi olmalı?

İnsanlar dini, ille de senin gibi mi yorumlamalı?

Herkes senin gibi mi düşünmeli?

İbadetleri, ille de senin bildiğin gibi mi olmalı?

Dünya'da bir tek, senin namazın mı doğru?

Senin orucun, senin haccın mı doğru?

Senin gibi inanmayı niye hemen kâfir ilan ediyorsun?

Niye hemen hor bakıyorsun?

Senin uyguladığın gibi namaz kılmayı, niye hemen kâfir ilan ediyorsun?

Namaz kılmayan öldürülür, diye niye hemen fetva veriyorsun?

İlle de tüm yorumlar senin bildiğine mi uymalı?

Yorumlar hep aynı mı olmalı?

İbadetler, inançlar, hep aynı mı olmalı?

Bu inat niye kardeşim?

Bu öfke niye?

İlle de insanlar senin gibi mi giyinmeli?

İlle de herkes, tek elbiseye mi bürünmeli?

İlle de dini yorumlar, ibadetler senin bildiğin gibi mi olmalı?

Dünyadaki tüm insanların Allah'ı bir değil mi?

Tüm insanlar farklı inançlarla, farklı ibadetlerle, bilerek ya da bilmeyerek aynı Allah'a yöneliyor mu?

Her ibadethanede yapılan, değişik de olsa namaz değil mi?

Her açılan el, Allah'a değil mi?
Her insanın, yöneldiği aynı Allah değil mi?
Bu inat niye kardeşim?
Bu bilmişlik niye?
İlle de herkes senin gibi mi inanmalı?
İlle de herkes senin gibi mi ibadet etmeli?
Bu ısrar niye?
Bu öfke niye?
Senin gibi olmayanı, niye hemen kâfir ilan ediyorsun?
Niye, hemen insanları cehenneme sokuyorsun?
Herkesin inanç yorumu, aynı mı olmalı?
Duygular, istekler, düşünceler farklı farklı iken, inanç yorumları aynı mı olmalı?
Herkes senin namaz kıldığın gibi mi namaz kılmalı?
Herkes senin giydiğin gibi mi giyinmeli?
Kaldır başını varlığa bir bak.
Bak bak, görmek için bak.
Bak bak, anlamak için bak.
Bak bak, varlığın özünü görmek için bak.
Bak, her varlık birbirinden farklı.
Çeşit çeşit varlık, farklı elbiseler giyinmiş.
Bunlar nedir diye bak.
Bu farklılık nedir diye bir bak.
Allah bile kendini farklı farklı yorumlamış.
Kendi özünden kendini var eylemiş.
Kendi hamurundan kendini yoğurmuş.
Kendini kendiyile yorumlamış.
Kendini zahire çıkarmış, sûret elbisesi giyinmiş.
Çeşit çeşit varlık olarak tecelli etmiş.
Bak ağaçlar bile çeşit çeşit.

Bak hayvanlar bile çeşit çeşit.

Bak su bile çeşit çeşit.

Acısı var, tatlısı var, tuzlusu var, soğuğu var, sıcaklığı var.

Bak, her varlık çeşit çeşit, renk renk, boy boy.

Kokusu bile farklı, sesi bile farklı, görüntüsü bile farklı.

Anla ki, Allah bile kendi özünden kendini, farklı farklı tezahür ettirmiş.

Ama sen ille de aynı olacak diyorsun.

Bir aynılık var, oraya bak.

O aynılık varlığın özü.

Varlığın özünü görürsen, cümle varlık birdir sana

“Kaldır başını bir bak, bak bak görmek için bak.

Hor bakma hiç kimseye, onda Allah gizlidir.

Cümle varlık bir elbise, bak onun içine bak.

Onun içi sensindir, sende Allah gizlidir.”

Nahl Sûresi 13: “Sizlerin çoğalmasında, yeryüzünün çeşit çeşit renkler içinde oluşunda, işte bunların içinde, varlığın yaratılışını düşünüp, ulaştığı hakikatlerle bakmak isteyen kimse-ler için, elbette âyetler vardır.”

Rûm Sûresi 22: “Göklerde ve yerde olanların halk oluşu ve seslerinizin farklılığı da ve görünüşlerinizin farklılığı da O’nun âyetlerindedir. Elbette bunlarda bilenler için deliller vardır.”

Zümer Sûresi 23: “Farklı gibi görünen şeyler özde aynıdır, sûret ve sîret olmak üzere iki yönüyle de hikmetler taşır. Sûretlerde kalanlar sıkıntılar içindedirler. Sûretlerin iç yüzünü anlayanlar ise, Rabbinde teslim olmanın huzuru içindedirler.”

Zümer Sûresi 46: “De ki: Göklerin ve yerin varedicisi, görünmeyen bilinmeyendeki ilmin sahibi ve her an her yerde hazır olan sensin Allah’ım. Kullarının farklı görünüm içinde olmasında hüküm sahibi olan sensin Allah’ım.”

Duhân Sûresi 4: “Farklı gibi görünen bütün varlıklardaki işleyişin hâkimi Biziz.”

5: “Her varlıktaki işleyiş Bize aittir. Ortaya çıkan her şey özümüzündür.”

Leyl Sûresi 3: “Erkek olsun ve dişi olsun, yaratılan her şeyde hakikatler vardır.”

4: “Elbette sizlerin arayışlarınızda farklılıklar vardır.”

CARIYE, DUL, BAKİRE

Cariye dedik, bunu kadın olarak düşündük.

Bakire dedik, bunu kadın olarak düşündük.

Dul dedik, bunu kadın olarak düşündük.

Çünkü öyle söylediler, öyle öğrettiler.

Cariye, “جَارِيَةٌ” senin himayen altında olan, ilişkiye gireceğin bir kadın filan değil, unut bunu..

Bakire “بَكَارٌ”, dul “تَيْبَاتٌ”, erkeğe verilecek kadın filan değil, unut bunu.

Cennette sayısız bakireler, dullar verilecekmiş, unut bunları, sil kafandan kardeşim.

Memeleri yeni tomurcuklanmış aynı yaşta sayısız kızlar verilecekmiş, unut bunları unut.

Hadis diyerek bu konuyla ilgili aktarılan şeylere inanma kardeşim.

Cariye, ilişkiye girilecek bir kadın değildir.

Dul, bakire sandığın gibi kadın anlamına hiç gelmez.

Kur’ân’da geçen; “cariye” “dul” “bakire” kelimelerini gel inceleyelim.

Hakkâ Sûresi 11: “جَارِيَةٌ” Cariye.

Cariye: Yardımcı, güncel, geçerli, akıp giden, akım, akış, gemi, vücûdun çalışmasında etken olan öğeler.

Cariye; Arapça “cry” kelime kökünden gelir.

“Carâ, carayân, ceyran” aynı kökten gelen kelimelerdir.

Carâ; “aktı, koştı” anlamındadır.

Senin vücûd geminde sana her an yardımcı olan, her an bir akış içinde Hakk’ın lütûflarını gör.

Bak her organın, her hücren bile her zaman senin vücûdun çalışmasında yardımcı oluyor.

Genlerinle taşınan nice bilginin sırrı var, her bilginin vücûdun içinde bir akışı var, vücûdun çalışmasında bir yardımcı var.

Sana irfâniyet yolunda sana yardımcı olan şeyleri düşün.

Kur'ân, sana yardımcı olan her bilgiyi, lütfu, vücûdundaki akışı "cariye" diye tanımlar, yoksa kadın olarak değil.

Hâkka Sûresi 11: "Muhakkak ki bu bilgileri; güncelliğini korusun, size yardım olsun diye, bir su taşır gibi taşıdık.

Bakire, dul kadın değildir kardeşim.

Tahrîm Sûresi 5: "seyyibâtın ve ebkârâ" "cehalet hallerinden ayrılmış ve tertemiz olanlar."

Bakire- Bakir- Ebkar "أَبْكَارٌ": Temiz olan, el değmemiş, yeni, kirlenmemiş, gönlü temiz olan, saff olan, gönüldeki tertemiz doğuşlar, gibi anlamlara gelir.

Kadın anlamına gelmez.

Dul-Seyyibât- "نَيْبَاتٍ": Daha önceki halinden kopmuş, ayrılmış, boşanmış, bağlı olduğu inançtan uzaklaşmış, cehalet hallerinden ayrılmış, batıl bilgilerden ayrılmış, gibi anlamlara gelir.

Sabii kelimesi de bu kelimededen gelir.

Sabii: Bir yerden ayrılmış başka yere dâhil olmuş, anlamına gelir.

İşte bakire dul, erkeğin cinsel ilişkiye gireceği kadın değildir.

Erkeğe sayısız memeleri yeni tomurcuklanmış kızlar mı verilecek.

Biz kızın memesi 9-10 yaşlarında tomurcuklanır.

Bu nasıl bir anlayış ki, bunu Kur'ân meâllerine bile yansıtılmışlar.

Nebe Sûresi 33: "Ve kevâibe etrâbâ."

Kevâibe: Tomurcuk, taneler, göz alıcı güzellikler, tecelli etmiş,

Etrâben: Eşit, aynı, benzer, denk, bir, birlik içinde olmak şuuru

Burada ne meme kelimesi var, ne de kız çocuğu kelimesi var.

Meâl böyle mi? "Memeleri tomurcuklanmış yaşıt kızlar"

Yoksa böyle mi? “Göz alıcı güzellikler ve birlik şuuru vardır.”

Evet kardeşim.

Kur’ân insana seslendi, kadına ya da erkeğe değil.

Kadının da erkeğin de insan yönüne seslendi.

Kadını erkeği eşit gördü, eş gördü.

Kadını erkeğe peşkeş çekmedi.

Zihniyeti hevâsında olanlar hep böyle inandı, böyle söyledi, böyle sandı.

Cennette, şu kadar bakire verilecek şu kadar dul verilecek, aynı yaşta memeleri yeni çıkmış kızlar verilecek, diye anlattılar da anlattılar.

Meâller de o inanca göre yapıldı.

Cariye, dul, bakire, kadın demek değildi.

Kur’ân hakikati bambaşka idi.

Ama, cariye, dul, bakire dediler, bunu kadın olarak gösterdiler ve erkeğe sayısız verilecek dediler.

Hep böyle öğrettiler, hep böyle inandık.

Erkeğe hizmet eden bir tanrıya inandık, erkekerkil bir inanca inandık.

Yık artık bunları.

Gel düşün, araştır, kendi vücûd hakikatine ulaş.

NEDEN ATEİST OLUYORLAR

Toplum hızla ateizme kayıyor.

Din diye anlatılanlar gönüllerine yatmıyor.

Allah adına anlatılanlar ve yapılanlar, gönülleri rahatsız ediyor.

Anlatılan Allah inancı, gönüllere uymuyor.

Müslümanım deyip yaşantılarında olumsuz davranışlar içinde olanlar kötü örnek oluyor.

“Eğer Müslümanlık buysa ben kabul etmiyorum” diyen kesim çoğalıyor.

Nedir ateizm, deizm, teizm?

Ateizm: Tanrısal inancı reddeden anlamında tanımlanır.

Deizm: Tanrı varlığı yaratmıştır, işleyişe müdahale etmez. Peygamberlik yoktur, kitap gönderilmemiştir, mucize yoktur inancıdır.

Teizm: Tanrı ya da Tanrılar vardır, zamandan mekandan bağımsızdır, peygamber gelir, vahy vardır, kitap vardır diye inanırlar, işleyişe müdahale eden bir Tanrı vardır, diyen kesim.

Panteizm: Tanrı evren birdir inancı.

Agnostik: Tanrı bilinemez, var mı yok mu belli değildir inancı.

Ateizim inancını analiz edelim: Eğer Dünyada din, Tanrı kavramları olmasaydı, Tanrıyı reddetme diye bir şey olmayacaktı. Demek ki Tanrı diyerek, din diyerek anlatılanlar, bazı kimse-lerin gönüllerine uymadığından dolayı bir reddiye gelişmiştir.

Eğer Tanrı varsa, bunun reddiyesi olmaz, eğer Tanrı yoksa, yok olanın zaten reddiyesi olmaz. O zaman ateizmi; Tanrıyı reddetme olarak değil, Tanrı diyerek anlatılan bilgilerin reddedilmesidir, diye tanımlamak daha doğrudur.

Birde şunu sormalıyız: “Tanrı denilen nedir?”

Son dönemde gençlerimiz hızla ateist, deist oluyor.

Bunun temeli, din diye anlatılanlar, meâl diye sunulanlardır. Hazreti Muhammed ile ilgili aslı olmayan şeylerin aslı varmış gibi anlatılmasıdır.

Din diye bilgiler sunan kesimler, nasıl bir Allah tasavvuru sunuyorlar?

Din diye bilgiler sunan kesimler, nasıl bir din anlayışı sunuyorlar?

Din diye bilgiler sunan kesimler, nasıl bir Hazreti Muhammed anlatıyorlar?

Allah hakkında bilgiler sunan kesimler; öfkeli, hiddetli, intikamcı, cezalandırıcı, bir inancın yanında olan, diğer inançları cehennemlik ilan eden, erkeklere sayısız cariye sunan, dullar bakireler sunan, memeleri yeni tomurcuklanmış kızlar sunan, bir Allah tasavvuru sunuyorlar.

Allah hakkında bilgiler sunan kesimler; insan gibi gören, insan gibi işiten, insan gibi konuşan, insan gibi bilen, insan gibi öfkelenen, intikam alan, kimini seven, kimini sevmeyen bir Allah inancı sunuyorlar.

Allah hakkında bilgiler sunan kesimler; çok tanrılı inançlardan gelen; öfkelenen, gökten taş yağdıran, tehdit eden, intikam alan, rızkı kesen, göklerden şimşek atan, bizden dua bekleyen, ibadet bekleyen, yapmazsak kızan cezalandıran bir Allah inancı sunuyorlar.

Her inanç kendini cennetlik görüyor, diğerini cehennemlik görüyor, bunu da Allah'ın üstüne atıyor, Allah'ın kendinin yanında olduğunu, kendi gibi inanmayı cehenneme atacağını anlatıyor.

Meâlleri de buna göre yapıyorlar, din diye de bu bilgileri anlatıyorlar.

“Biz bir toplumu yok etmek istediğimiz zaman” İsrâ Sûresi 16

“Yıldırımları gönderir de onlarla dilediğini çarpar” Rad Sûresi 13

“Allah’ın lanetlediği, sağır kıldığı ve gözlerini kör ettiği bunlardır.” Muhammed Sûresi 23

“Altı üstüne getirilmiş şehirleri devirip yıktı.” Necm Sûresi 53

“Altı üstüne getirilen beldeler” Hâkka Sûresi 9

“Yoksa siz, gökte olanın üzerinize taş yağdıran bir kasırga göndermeyeceğinden emin misiniz? Tehdidim nasılmış bileceksiniz.” Mülk Sûresi 17

“Allah, dünyada onların azaplarını çoğaltmayı ve onların kâfir olarak canlarının güçlkle çıkmasını istiyor.” Tevbe Sûresi 85

“Allah, gökten istediğin kafasına yıldırım atar” Rad Sûresi 13

“Aşağılık maymunlar olun” Bakara Sûresi 65

“Taş olun demir olun” İsrâ Sûresi 50

“Canları çıksın” Zâriyat Sûresi 10

“Onların başlarının üstünden kaynar su dökülecektir! Hacc Sûresi 19

“Bununla, karınlarının içindeki (organlar) ve derileri eritecektir!” Hacc Sûresi 20

“Bir de onlar için demir kamçılar vardır!” Hacc Sûresi 21

“Hırsızların ellerini kesin” Mâide Sûresi 38

“Semud Kavmini yerle bir etti” Şems Sûresi 14

“Nice nesilleri helâk ettik” Kâf Sûresi 36

“Biz kentlerden nicelerini helâk ettik! Azabımız onları gece yatarlarken/uyurlarken veya gündüz daldıkları an yakalaydı!” A'râf Sûresi 4

“Nuh’tan sonra nice nesilleri helâk ettik.” İsrâ Sûresi 17

“Memeleri yeni tomurcuklanmış kızlar verilecek” Nebe Sûresi 33

“Dullar ve bakireler verilecek” Tahrîm Sûresi 5

“İsteddiğiniz kadar cariye” Nisâ Sûresi 3

“İri gözlü huriler verilecek” Vakiâ Sûresi 22

Ve onlarca âyetin çevriminde; bizlere öfkeli, hiddetli, intikamcı, lanetleyen bir Allah inancını empoze ettiler.

Kur'ân'ı ona göre meâlediler.

Mekke'li müşriklerin kader inancını, Kur'ân meâllerine yansıttılar.

Zuhrûf Sûresi 55: Öfkelenen, intikam alan ve suda boğan diye inanılan bir Allah inancı.

Lanetleyen, sağır eden, kör eden diye inanılan bir Allah inancı.

Muhammed Sûresi 23: "İşte bunlar, Allah'ın kendilerini lânetlediği, sağır kıldığı ve gözlerini kör ettiği kimselerdir" diye yapılan meâller.

Bakara Sûresi 142: Beyinsiz dediğine inanılan bir Allah inancı.

Yapılan meâllere göre; hem beyinsiz diyor hem de dilediğime hidâyet veririm diyor, demek ki kulunu beyinsiz yapıp hidâyet vermeyen de kendisi olarak inanılan bir Allah inancı.

Erkekleri insan yerine koyan, kadını insan saymayan diye inanılan bir Allah inancı.

Tahrîm Sûresi 5: Erkeğe dul ve bakire eşler.

Nisâ Sûresi 4: Erkeğe; yetim kızları, ikişer, üçer, dörder kadını, yetmiyorsa cariyeleri sunan diye inanılan bir Allah inancı.

Nebe Sûresi 33: Erkeğe, memeleri yeni çıkmış aynı yaşta sayısız kız sunan diye inanılan bir Allah inancı.

Duamız ibadetimiz olmazsa öfkelenen, azap gönderen bir Allah inancı.

Furkân Sûresi 77: "De ki: 'İbadetiniz (duanız) olmasa Rab-bim size ne diye değer versin?' Ey inkârcılar! Yalanladığınız için, azap yakanızı bırakmayacaktır."

Ve böyle nice meâller sunup, gençleri Allah hakikatini anlamaktan uzaklaştırdılar.

Ve Hazreti Muhammed ile ilgili, aslı olmayan nice bilgileri topluma yaydılar

Din ile ilgili, nice ayrımcılığı, nice aslı olmayan bilgileri aktardılar.

İlmi araştırmaları kâfirlik saydılar.

Düşünmeyi, sorgulamayı şeytan işi saydılar.

Araştırmadan, sorgulamadan, biat etmeyi, emirlere yasaklara uymayı empoze ettiler.

Ve gençlerimiz hızla, ateist oldu, deist oldu, Allah'ı reddetti, Dini reddetti, Hazreti Muhammed'den uzaklaştı.

Gençlerin, ateist, deist olmasına sebep olan şey, inanç topluluklarının Allah adına sunduğu bilgilerdir.

Gençlerin, dinden soğumalarının sebebi, din diye anlatılan aslı olmayan, yargılayıcı, ayrımcılık içeren bilgilerdir.

Gençlerin, Allah'tan, dinden soğumalarının sebebi, ilme dayalı, şahitliğe dayalı bilgilerin sunulmamasıdır.

DUA VE GAYRET

Duaların kabulü, kişinin gayretinde gizlidir.

Dua; olmasını istediğimiz bir şeyin duygusudur.

Dua; “D-a-v” kelime kökünden gelir

Dua; davet, çağrı, istek, çağırma, seslenmek, yakarmak, yönelmek anlamlarına gelir.

Dua, Davud birbirine bağlantılı kelimelerdir.

Davud: Daved etmek, istemek, çağırma demektir.

Hazreti Davud, İslâm olmak istedi, İslâm'ı çağırdı, ona Süleyman gönderildi.

Dua; olunması istenilen şeyin davet edilmesidir.

Dünya'daki tüm inançlarda dua vardır.

Her inanç grubu, Allah'a yönelir, Allah'a yakarır, bir şeyler ister.

Dünyalık isteklerimiz vardır, mânevi isteklerimiz vardır.

Bedenin duaları vardır.

Aklın duaları vardır.

Gönlün duaları vardır.

Bireysel dualar vardır.

Toplumsal dualar vardır.

Tüm dünya toplumu için dualar vardır.

Hayvanlar için, bitkiler için, çevre için dualar vardır.

Bedenin duaları, onun yaşaması için ihtiyaçlarının isteğidir.

Susuz kaldığında beden su isteği, gıdasız kaldığında bedenin yemek isteği, bedenin uyumak isteği, nefes alıp verme isteği, yürüme isteği, çalışma isteği, bedenin duasıdır.

Karnımız acıktığında, ya da susuz kaldığımızda, mide hemen dua eder ve aklımıza yemek yeme, su içme duası gönderir.

Beynimiz hemen bunu gerçekleştirmek için, o da dua haline girer, aklımıza gerekli komutu vererek, bedenimizin ihtiyacını

gerçekleştirmek için hemen faaliyete geçirir ve ayaklarımız, ellerimiz, ağzımız o duaya icabet eder.

Beden yaşamak için, her an dua halindedir.

Aklımızın duası; anlamaya çalışmak, sorgulamak, düşünmek, çözmek, analiz etmek, bedenin ihtiyaçları için organizasyonu gerçekleştirmek, iki şey arasında bağ kurmaktır.

Gönlümüzün duası; var oluşunun sırrını çözmek, var edeni tanımaya çalışmak, insan makamına, İslâm makamına ermeyi istemektir.

Beşeri alanda dualarımız; olmasını istediğimiz şeylerin, içimizden geçen duygularıdır.

Mesela bir talebe doktor olmak istese, onun içinden geçen bu duygu duadır.

Bu duanın gerçekleşmesi, gencin Tıp Fakültesi'ni kazanması için gayret göstermesine bağlıdır.

Bir çiftçinin, tarlasında ürün alma isteği, onun içinden geçen duadır.

Çiftçinin içinden geçen bu istek, gayrete dönüşmeli ve çiftçi tarlasında gece gündüz çalışmalıdır.

Bireysel dualar; kişinin kendi şahsı için istekleridir.

Toplumsal dualar, kişinin ailesi, arkadaşları, ülkesi için istekleridir.

Tüm dünya toplumu için dualar, Dünyanın barışı huzuru, insanlığın sıkıntılarının bitmesi için yapılan dualardır.

Hayvanlar için, bitkiler için, çevre için yapılan dualar, yaşamın birliği, beraberliği, huzur için yapılan dualardır.

İnsan beşeri isteklerin olması için, gece gündüz gayret içinde olmalı, aklını çalıştırmalı, bilimden ayrılmamalıdır.

Manevi boyutta dua; Allah hakikatini anlamak için, gönülde oluşan ilâhi aşktır.

Manevi boyutta duanın tecelli etmesi için, kişi aklını gönlünü temizlemeli, varlıktaki âyetleri okumalı, ilim den ayrılmadan tefekkür içinde olmalıdır.

Resûl ve Nebî'lerin duası; ilim üzere hareket etmek, Allah'ı anlamak, Sâlih kimse olmak, İslâm makamına ermek isteğidir.

Kur'ân'da geçen örneklerden bazıları:

Hazreti Mûsâ'nın duası:

A'râf Sûresi 143: "Rabbim! Göster kendini göreyim seni."

Hazreti Nûh'un duası:

Hûd Sûresi 47: "Nuh dedi ki: Rabbim! Bir ilim taşımayan şeyi istemekten sana sığınırım. Mağfiretini anlamayanlardan olursam ve bendeki rahmetini anlayamazsam, ben kaybedenlerden olurum."

Hazreti İbrâhim'in duası:

Bakara Sûresi 128: "Rabbimiz! Seni anlayıp teslim olanlardan, barış ve huzur üzere olanlardan eyle bizi ve bizim neslimizden gelenleri de seni anlayıp teslim olanlardan, barış ve huzur üzere olanlardan eyle ve bize hakikatleri anlamadaki usûlleri bildir ve yaptığımız hatalardan pişman olup döndüğümüzde bizi bağışla. Muhakkak ki sen, yaptığı hataları anlayıp dönenlerin tövbelerini kabul edensin, varlığı özünden varedensin."

Hazreti İsmâil'in duası:

Bakara Sûresi 127: "Rabbimiz! Senin yolunda gayretlerimizi kabul et, muhakkak ki sen işittirensin, ilmiyle varedensin"

Hazreti Yûsuf'un duası:

Yûsuf Sûresi 101: "Rabbim! Bana mülkün sahibinin sen olduğunun idrakini verdin ve bana olayların yorumunu öğrettin. Gökleri ve yeri vareden sensin, yaşamımda da ve sonunda da dost olan sensin. Beni sevgiyle teslim olanlardan eyle ve beni Sâlih kimselerden eyle."

Allah'ı anlamak isteyen kişi şu duayı etmelidir.

Hazreti İsâ'nın duâsı:

Mâide Sûresi 114: "Allah'ım sen bizi vücûdlandıransın. Bize Ulvi Âlem'in hakikatlerinin bilgilerini sun."

Hazreti Eyyüb'ün duası:

Enbiyâ Sûresi 83: "Bana müşkil hâller isabet etti, sen merhamet edensin, varlığı özünden varedensin."

Hazreti Zekeriya'nın duası:

Enbiyâ Sûresi 89: "Rabbim! Beni yalnız bırakma, sen hayırlı olansın, sonsuza kadar kalıcı olansın, demişti. "

Tâ-Hâ Sûresi 114: "Rabbim benim ilmimi arttır."

Allah'ı anlamayı istemek duaların en güzelidir.

Dua edecek olan kişinin, akli ve gönlü temiz olmalıdır.

Kişi zalimlik içindeyse, onun bedeninden çevresine negatif enerji akar, böyle kişiler dua boyutuyla tanışamaz.

Rahmet ehillerinin bedenleri, her an çevresine rahmet enerjisi yayar.

Onlar dua boyutuna erişmişlerdir.

Dua; Allah'a yöneliş, ona sığınmak, ondan istemektir.

Dua; aşkın sevginin gönüldeki ilâhi kaynağıdır.

Dua; aslına olan yöneliştir.

Dua; anlamak, bulmak, erişmek, şahit olmak, isteğinin güçlü akışıdır.

Dua; isteklerin olması için gayret içinde olmaktır.

Dua; gönülden geçen ilâhî isteklerdir.

Dua; ilâhî yönelişin adımlarıdır.

Duâ; bir insanın olmasını istediği şeyin kendi gönlüne yazması ve bunun olması için gayret göstermesidir.

Dua; kişinin kendi acziyetini itiraf etmesidir.

Dua; verenin de alanın da kim olduğunu bilmektir.

Dua; bir şeye ulaşmak için yapılan gayrettir.

Dua; kibri terk etmek, Ekber olana teslim olmaktır.

Dua: ben yaparım ben bilirim gururunda olmamaktır.

Dua; Allah'a şahit olma isteğinin gönülde oluşan duygusudur.

Duâ; hep güzel şeyleri, hep yararlı olan şeyleri, hep yardımlaşmayı istemektir.

Dua; hakikatleri bilme isteğidir.

Allah'ın duası "Kûn ve Yekûn" sırrıdır.

EMEĞİN KADAR NASİBİN VARDIR

Herkese emeği kadar rızık verilir.

Herkese emeği ölçüsünde, nasip sunulur.

Az çalışana ona göre, çok çalışana ona göre nasip sunulur.

Kim ne kadar çalışırsa, o kadar nasip bulur.

Oturanın nasibi ayağına gelmez.

Çalışan, arayan, koşan, emek veren nasibine kavuşur.

Herkesin nasibi bir yerlerde, kişi o nasibini arayıp bulmalıdır.

Nasibine erişmek için gayret göstermelidir.

Kişi kendi gayretine yönelmeli, o gayretten ayrılmamalıdır.

Kişi başkasının emeğini kıskanmamalıdır.

Başkasının rızıkına göz diken, kendi emeğini takip etmeyendir.

Başkasının rızıkına hasetlikle bakan, kendi rızık peşinde olmayandır.

Başkasına kıskançlık içinde olanın, hedefi yoktur, yaşam amacını bulamamıştır.

Kıskanç olan kişi, yolunu kaybeden kişidir.

Allah, kim ne yaparsa muhakkak ki karşılığını sunar.

Sabah erken kalkan, güneşi üzerine doğdurmayan muhakkak ki rızıkına tez kavuşur.

İnsanların malına mülküne göz dikenler, onlara karşı hasetlik içinde olanlar, çalışmanın, üretmenin, çalışkanlığın içinde olmayanlardır, ne yapacaklarını bilmeyenlerdir.

Çalışanlar, muhakkak ki Kur'ân'a uyanlardır.

Tevbe Sûresi 105: "Ve kul âmelû."

Meâli: De ki: "Çalışın, gayret gösterin."

Çalışanlar, gayret gösterenler mutlaka karşılıklarını alacaklardır.

Gece gündüz derslerini çalışan bir öğrenci mutlaka başarılı olacaktır.

Derslerini çalışmayan, tembellik yapan öğrenci ise başarılı olamayacaktır.

Sabah erkenden kalkan, tarlasına koşan bir çiftçi, mutlaka emeğinin karşılığını alacaktır.

Tarlasını işleyemeyen, bakmayan, tarlasında gayret göstermeyen çiftçinin ise aldığı ürün, çalışkan çiftçinin aldığı ürün kadar olmayacaktır.

Sabah erkenden kalkan, işyerini açan bir esnaf daha başarılı olacaktır.

Bakara Sûresi 202: "Ulâike lehum nasîbun mimmâ kesebû vallâhu serîful hısâb."

Meâli: "İşte onlara çalıştıkları kadar nasip verilir. Allah'ın hesabı seridir."

Kur'ân bizlere, çok çalışmamızı, aklımızı kullanmamızı, ilim üzere olmamızı tavsiye eder.

Allah vaad etmiştir, iyi çalışmalar içinde olanlar; mağfirete ve yüce karşılıklara kavuşurlar.

Mâide Sûresi 9: "Veadellâhullezîne âmenû ve amilûs sâlihâti lehum magfiretun ve ecrun azîm."

Meâli: Allah'ın vaadidir, iman edenler ve dosdoğru iyi çalışmalar içinde olanlar, mağfirete ve yüce karşılıklara kavuşurlar."

Ey kardeşim! Bil ki huzur, sâlih amel içinde olmaktır, yani dosdoğru ilim üzere iyi çalışmalar içinde olmaktır.

Onun için Kur'ân'da "sâlih amelde olan huzurludur" diye bildirilir.

Nisâ Sûresi 122: "Amilûs sâlihâti se nudhiluhum cennâtin."

Meâli: "İyi çalışmalar içinde olanlar, her zaman huzur içindedirler."

Bir ülkenin insanları çok çalışıp, gayret gösteriyorsa, Allah'a tevekkül içinde ise, adaletten ve ilimden ayrılmıyorsa, o ülkenin insanları huzurludurlar.

Gel kardeşim, iyi çalışmalar içinde olalım.

Sâlih amel ile zalim amelin ne olduğunu iyi anlayalım.

Amellerimiz zalimlik getirmesin.

Kötülük içinde çalışmayalım, hep iyilik üzere çalışalım.

İyilik üzere çalışalım, asla kötülük üzere çalışmayalım.

İyilik üzere çalışan huzura erecektir.

Kötülük üzere çalışan, huzursuzluğa kapı açacaktır.

Âl-i İmrân Sûresi 104: "Yemurûne bil marûfi ve yenhevne anil munker ve ulâike humul muflihûn."

Meâli: "İyilik yolunda olanlar ve kötülükten uzak duranlar, işte onlar huzura erenlerdir."

Yaşam bize sunulan bir armağandır.

Yaşamda huzuru bulmalıyız.

Huzur, kötülükten uzak durmak, iyilik yolunda olmakta gizlidir.

Huzur, kibirden uzak durmak, Allah'ın yüceliğine teslim olmakta gizlidir.

Huzur, çalışmak, üretmek, ilimden ayrılmamakta gizlidir.

Huzur, ilâhi huzura erişmek, o huzurdan hiç ayrılmamakta gizlidir.

Huzur, insan makamına erişmekte gizlidir.

Huzur, İslâm şuuruna erişmek ve Müslüman olarak yaşamakta gizlidir.

FAKİRLİK MAKAMI

Fakirlik nedir?

Fakirlik bizim anladığımız anlamda mıdır?

Fakir kimdir?

Fakir dediğimiz, bizim öğrendiğimiz anlamda mıdır?

Bizim anladığımız anlamda fakirlik nedir, hakikat boyutunda fakirlik nedir?

Kur'ân'da fakirlik kavramı ne anlamda geçer?

Bizler toplumda, fakir dediğimiz zaman; malı mülkü, parası olmayan, başkasına muhtaç olan anlamında öğrendik ve öyle baktık hep.

Peki, Kur'ân bizlere nasıl bir fakirlik tanımı sunuyor?

Fakir kelimesi "fakr" kelime kökünden gelir

Fakir, fakr, fekar, fukara aynı anlamlarda kullanılmıştır.

Fekâr; omurgası kırılmış, yürüyemez olmuş, başkasına muhtaç kalmış demektir.

Yâni fekâr; kendi vücûdunda her an işleyenin Allah olduğunun idrakine ulaşmış, kendine nispet ettiği işleyişi terk etmiş demektir.

Fakr; hakikatte parasal veya mal olarak fakirlik demek değildir.

Dini mânâda fakirlik:

Fenâfillah makamına ulaşmış demektir.

Kendine nisbet ettiği vücûdundan geçmiş demektir.

Kendine ait sandığı malın, mülkün, bedeninin Allah'a ait olduğunu anlamış demektir.

Muhtaç olduğunu anlamış demektir.

Havaya, suya, toprağa, gıdaya muhtaç olduğunu anlamış demektir.

Her an Allah'a ait olan lütûflara, muhtaç bir halde olduğunu anlamış demektir.

Toplumda ise fakir kelimesi, maddi bakımdan sıkıntı içinde olan, parası ve malı olmayan kimselere denir.

Kur'ân'da fakirlik ise: Muhtaç, yoksul, hiçbir şeyi olmayan, varlığından geçmiş olan, gânî olana teslim olmuş olan, gibi anlamlara gelir

Fâtır Sûresi 15: "Yâ eyyuhe el nâs entum el fakir ilâ Allâh ve Allâh huve el ganiy el hamîd."

Meâli: "Ey insanlar! Hiçbir şey size ait değildir. Ancak Allah'ındır ve Allah tüm varlığın sahibi olandır, tüm niteliklerinin sahibi olandır."

Muhammed Sûresi 38: "Ve Allâh el ganiy ve entum el fakir."

Meâli 1: "Zengin olan Allah'tır ve sizler fakir olansınız."

Meâli 2: "Allah her şeyin sahibidir ve sizler ise hiçbir şeyin sahibi değilsiniz."

Meâli 3: "Sizler bedenlen Allah'a aitsiniz, bedenleriniz size ait değildir."

Kasas Sûresi 24: "Rabbi innî li mâ enzelte ileyye min hayrin fakîr."

Meâli 1: "Rabbim! Bana sunduğun her hayra muhtacım."

Meâli 2: "Rabbim! Benim kendime ait bir vücûdum yoktur, bana sunduğun lütûflar sana aittir."

Meâli 3: "Rabbim! Hiçbir şeyi olmayan benim, her şeyin sahibi sensin."

Kur'ân'ı incelediğimizde anlıyoruz ki fakirlik, bizlerin bildiği anlamda değildir.

Fakirlik; kendine nispet ettiği vücûd varlığından geçmiş demektir.

Fakirlik; her an Allah'a muhtaç olduğunu anlamak demektir.

Kendi varlığından geçen kişi, fakirlik makamına ermiş kişidir.

Fakirlik; Allah'ın zenginliğine dâhil olmaktır.

Onun için Hazreti Muhammed: "Fakr benim fahrimdir" demiştir.

Yâni "kendime varlık nisbet etmemek, benim şerefimdir, onurumdur"

Evet, anlıyoruz ki fakirlik, parası malı mülkü olmayan anlamında değildir.

Hakikatte fakirlik; bilgeliktir, erdemdir, fenâfillah sırrıdır.

Bilge olan dünya sorumluluğunu da bilir ve çok çalışkan, çok üretken olur.

Asla dünyayı boşlamaz, mesleğinde gece gündüz çalışır.

Lâkin, ne malın ne paranın asla esiri olmaz.

Çünkü o kutsal Tuva vadisinde nalınlarını çıkarmıştır.

Yâni dünyaya olan esaretini terk etmiştir.

Kendini varlık sahibi gören, kendini gânî, yâni zengin sanan Kur'ân'a göre aşmışlık içindedir.

Alak Sûresi: 6-7

6: "Kellâ inne el insân le yatgâ."

Meâli: "Doğrusu insan; kendine varlık isnat ederek, haddi aşmışlık yapar."

7: "En reâ hu istagna."

Meâli: "Kendini varlık sahibi görür."

Kur'ân'ı incelediğimizde anlıyoruz ki, kendini zengin gören aslında haddi aşmıştır ve kendini varlık sahibi görür.

Ben benim egosunda yaşamak, kendi vücûdunu tutan Zâta ârif olamamaktır.

Kendine varlık isnat eden, malım mülküm var diyen, vücûdu kendine nispet eden, "Malikül Mülk" sırrına ermemiştir.

Âl-i İmrân Sûresi 26: "Kul Allâhumme mâlikel mulki."

Meâli: "Deki: Allah'ım sensin mülkün sahibi."

Vücûd mülkünün de, toprak mülkünden de, görünen görünmeyen her şeyin sahibi Allah'tır.

Kişi bilmelidir ki, kendi vücûdu da ve malım mülküm dediği şeylerin sahibi de Allah'tır.

“Ve Allâh el ganiy ve entum el fakir.”

Evet, zengin olan Allah'tır, fakir olan insandır.

Yani vücûd sahibi Allah'tır, kişi vücûdun sahibi değildir.

Fakat fakirlik öyle bir makamdır ki, fakirlik makamına eren, en büyük zenginliğin içinde bulur kendini.

Fakirlik makamına erene:

Allah'a ait olan nice sırların, hikmetlerin, lütûfların kapısı açılmıştır.

Kendine varlık isnat etmeyen, Allah'a ait olan vücûd şehrinde nice mucizelere adım atar.

Fakirlik makamı, Hazreti Muhammed'in makamıdır.

Fakirlik makamı, Halk'ta Hakk'a nazar etmektir.

Fakirlik makamı, gâî olan yani zengin olan Allah'ın zenginliğine kavuşmaktır.

Fakirlik makamı, huzur makamıdır.

Evet, anlıyoruz ki fakirlik bize öğretildiği anlamda değildir.

Ve hakikatte fakirlik, bir sıkıntı durumu değil, bir refah durumudur.

Toplumda fakirlik diye öğretilen kelimenin yerine, yani ihtiyacı olan kişilere fakir demektense, “yardıma ihtiyacı olan, darda kalan, çaresiz kalan, sıkıntısı olan, mahrum olan” kelimelerini kullanmak daha uygun düşer.

Gel kardeşim:

Malınla mülkünle gururlanma.

Vücûduna benim deme.

“Malikül Mülk” sırrına er, haddi aşmışlık yapma.

Bil ki ne vücûdun sana ait, nede malım dediklerin sana ait.

Gel fakirliğin mânâsına er ve zengin ol.

Bil ki fakirlik;

Dervişliktir.

İlâhî aşktır.

Teslimiyettir, tevekküldür.

Allah'ın ulvîyetinde kendi varlığından geçmektir.

İlâhî huzurdur.

Eğer bir kibir içindeysen,

Dedikodu, öfke, hiddet içindeysen,

Mal mülk, şan şöhret peşindeysen,

Dünya malına esir olmuşsan,

Kâlb kırıyorsan,

Aldatıyorsan, kul hakkına giriyorsan,

Kötülük yapıyorsan,

Fakir olamazsın kardeşim, fakirlik makamına eremezsin
kardeşim.

Bedenin sahibine teslim olamıyorsan,

Her varlığın sahibine eremiyorsan,

Her vücûdu tutan Zâta eremiyorsan,

Tenden cana yol bulamıyorsan,

Fakir olamazsın kardeşim, fakirlik makamına eremezsin
kardeşim.

Gel fakirlik makamına erenlerden ol.

Bil ki fakirlik:

Fenâfillah makamına ermektir.

Kendine nisbet ettiğin vücûdundan geçmektir.

Kendine ait sandığı malın, mülkün, bedeninin Allah'a ait ol-
duğunu anlamaktır.

Kendine varlık nispet etmemektir.

Fakirlik, yoksulluk değil yoksunluk sırrıdır.

Yani Allah'ın ulvîyetinin yanında kulun yokluğunun sırrıdır.

Bil ki Allah'ın sırları, fakir olana açılır.

Bil ki Allah'ın hikmetleri, fakir olana açılır.

Bil ki Allah'ın sonsuz mucizeleri, fakir olana açılır.

HIDIRELLEZ- HIZIR VE İLYAS

Hidrellez sırrı; Hızır ile İlyas'ın buluşmasıdır.
Gel kardeşim!
Hızır ile İlyas'ın buluşması nedir anlayalım.
Hızır'ı bulalım, İlyas ile yol alalım.
Hızır ile İlyas'ın buluşmasına erelim, irfân bulalım.
İlyas, Ba'l putunu kırandır.
Hızır, Ba'l putunu kırdırandır.
Gel kardeşim!
Öncelikle kendindeki Ba'l putunun ne olduğunu anla.
Gel o putu nasıl kıracağını anla.
Gel, Hızır ile buluş.
Tut onun elinden.
İlyas'ın sırlarına eriş.
İlyas ile buluş.
Sarıl onun yoluna.
Hızır'a eriş.
Hızır'a eriş ki:
Kuru gönül toprağın yeşermeye başlasın.
Hakikat yolunda gönlün canlanmaya başlasın.
Ölü gönlün dirilmeye başlasın.
Kâf Dağı'nın ardında olan "Ab-ı hayat" deryasına ulaşasın.
Gel İlyas ile tanış.
Gel onun sayesinde Ba'l putunu kır.
Gel, benlik iddiasından vazgeç
Gel, Allah'a ait olan vücûda benim demekten vazgeç.
Gel, vücûdun asil sahibine teslim ol.
Gel, ölü gönlün dirilsin.

Bil ki Hızır'a erişen huzura erişir.

Bil ki Hızır'a erişen Hakk'a karışır.

Gel düşünelim:

Nedir Hızır?

Nedir İlyas?

Hızır, hıdır, hadır; yeşillik, yeşillenme, yeşerme, yaşam bulmak, doğuş anlamındadır.

Yaşam bulmaktan maksat, insan gönlünün hakikatlerle buluşmasıdır.

Kur'ân'da, El Yasa ile İlyas'ın yazılımlı, "Yâsâ" kelime kökünden gelir.

Saffat Sûresi 130: "سَلَامٌ عَلَىٰ آلِ يَاسِينَ" Selâmun alâ İlyas

En'âm Sûresi 86: El Yasa "الْيَسَعَ"

Varlığın var oluş yasaları dört anasırdan oluşur.

Bunlar; Toprak, Su, Hava, Ateş'tir.

Yaşam bu dört anasırdan oluşur.

İlyas, dört anasırın bir yerde buluşmasıdır.

Ateş, Hava, Su, Toprak bir derecede buluşur, toprakta yeşillenme yani yaşam oluşur.

İşte, Hıdrellez denilen yaşamın tecelli etmesidir.

Varlığın oluşumunda etken olan, "Anâsır-ı erbaa" denilen boyut İlyas boyutudur.

"Anâsır-ı erbaa" yani dört unsur; Ateş, Su, Hava, Toprak'tır.

İlyas'ın kavmi, Ba'l putuna tapardı.

İlyas, Ba'l putunu kırmıştır.

Ba'l putu, sahiplik putudur.

Ba'l putu, vücûda benim diyerek, Allah'a ait olan vücûdu kendine nisbet etmektir.

Vücûdun sahibi olan Allah'ı bilemeyen bir kimse, benlik putuna yani Ba'l putuna esir olur.

Hazreti İlyas kavmine benlik içinde olmamayı tavsiye etmişti.

Saffat Sûresi 125: “Her şeyi en güzel olarak yaratana terk edip, Ba’l isimli puta mı yönelirsiniz?”

Saffat Sûresi 125. âyette geçen ‘Be’l- Ba’l’ kelimesi İbni Abbas, İkrime, Katade ve Süddi gibi bazı müfessirlere göre “Sahip” demektir.

Bu evin Ba’li demek, Bu evin sahibi demektir.

Ba’l putuna tapan, vücûdun nasıl yaratıldığına şahit olamaz.

Hızır ile buluşan İlyas, Ba’l putunu kırdı ve onun ölü gönlü dirildi.

Benlik içinde olan gönül ölü gönüldür.

İlyas ile buluşan gönül Hızır’a kavuşur.

Hızır ile buluşan gönül, diriliğe kavuşur, “Ab-ı hayat”a erişir.

İnsan, vücûdun dört anasırdan oluştuğunu bilmelidir.

O dört anasırdan süzülüp geldiğine şahit olmalıdır.

Kendine asla varlık nispet etmemeli, vücûdun sahibinin Allah olduğunu idrak etmelidir.

Hızır, Ba’l putunu kırdırandır.

Her kim Hızır ile buluştı, onun gönlü dirilmeye başladı.

Her kim hakikati anlamak için, Hızır ile yoldaş oldu, o İlyas oldu.

İlyas olmak ancak Ba’l putunu kırmakla mümkündür.

İlyas olmak ancak Hızır ile buluşmak, onunla yolculuk etmektir.

Gel kardeşim!

Biz de Ba’l putunu kıralım.

Benlikten kurtulalım.

Vücûdun sahibi olan Allah’a teslim olalım.

Ölü gönlümüzü diriltelim.

Gel kardeşim!

Ölü gönlümüzü dirilsin ki, bizim de Hıdrellezimiz olsun.

HİÇLİKTEN HEPLİĞE

Yokluktan varlığa...
Hiçlikten hepliğe...
Bâtından zâhire...
Henüz hiçbir şey yok idi...
Ses yok idi, görüntü yok idi, varlık yok idi, söz yok idi, hiçbir şey yok idi...
Âmâ boyutunda gizliydi...
Âmâ boyutunda bir hareketlenme oldu...
Âdetâ bembeyaz bulutlar gibi bir yapı belirdi...
O bembeyaz bulutlar siyah bulutlara dönüştü...
Ve bir patlama ile âdetâ yıldırımlar oluştu...
O yıldırımlar yağmurlar getirdi...
Görünmez görünür olmaya başladı...
Hiçlikten hepliğe bir dalgalanma oldu, bir yürüyüş oldu...
Yokluktan varlığa bir filizlenme oldu...
Ve yaşam oluştu, bedenler göründü...
Filiz dal oldu, yaprak oldu, çiçek oldu, ağaç oldu...
Her şey bedenlere dönüştü...
Tohumdan tohuma akış oldu...
Tohumdaki öz zâhir oldu...
Zâhir yürüdü tohum oldu.
Hiçlikten hepliğe, heplikten hiçliğe akış oldu...
Hâlâ da olmakta...
Evvelden âhire, âhirden evvele akıp gitmekte...
Zâhirden bâtına, bâtıdan zâhire olup durmakta...
Âmâ, hiçlik boyutu idi...
Bembeyaz bulutlar, Nûr boyutu idi...

Siyah bulutlar, Rûh boyutu idi, tohum boyutu idi...

Patlamalar, tecelli boyutu idi...

Yağmurlar, yaşam boyutu, hayat boyutu, açığa çıkışın başlama boyutu idi...

Bedenler, beşer boyutu, toprak boyutu idi...

Âmâ, Nûr, Rûh boyutu: Ûlvî âlem boyutu, Semâ boyutu idi...

Patlamalar, yağmurlar, yaşam, bedenler: Arz boyutu, yer boyutu, yeryüzü, toprak yani dünya boyutu idi.

Her şey hiçlikten hepliğe, "Arz" edilmişti...

Boşuna yer denmemiştii, açığa çıkan her şey, yani arz edilen her şeyi, Ûlvî boyut verdi, yani içine çekti.

Ölüm denilen şey, Ûlvî âleme çekiliştii, başka bir şey değildi

Her şey, Ûlvî âlemden yansıyan bir nûrla başladı.

Sonsuzluğa akıp giden o nûr ışığa dönüştü.

O ışık içinde hayat taşıyordu.

Bütün her şey O'ndan açığa çıktı ve O'na dönmekte.

İşte "O" "Hû" idi...

Ve her şey, tüm sırlar İnsan'da toplandı.

İşte İnsan "Hû" idi.

İnsan, görünen görünmeyen tüm âlemlerin sırrı idi...

İnsanın ten ciheti, tüm sırlara açılan kapı idi...

İnsan kendi kapısından kendi vücûd şehrine sülûk etmeliydi.

Târik Sûresi:

1- Ûlvî Âlem ve ondan yansıyan nûra.

2- İdrak ettin mi o güçlü nûrun ne olduğunu?

3- Sonsuzluğa akıp giden içinde hayat taşıyan o ışığı.

4- Bütün nefisler onunla korunur.

Gel kardeş, yer çekiminde kalma, dünyaya esir olma.

Gel kardeş, gök çekimine kapıl ve kendini keşfet, kendini seyret.

Bak, su damlacıkları varlığından geçip, gaz haliyle göğe çekilmekte ve bulutlar olarak görünmekte. âdetâ Nûr olarak görünmekte.

Gel sen de varlığından geç, aslın olan Nûr'u farket.

Gel kardeş, kendindeki nûru fark et.

Ama sakın unutma ki sen:

Varlık boyutunda yaşamaktasın.

Bir ten vücûdu taşımaktasın.

Yemek, içmek, dışkılamak, uyumak zorundasın.

Ve unutma ki sen:

Bir gayeyle yaratılmışsın.

Yaratılışın gayesini bul ve sorumluluğunu yerine getir.

Bak gözün görmek için, kulağın işitmek için yaratıldı.

Her organın, her hücren bir şey için yaratıldı.

Sen de bir şey için yaratıldın.

Yaratılışının gayesini bul.

Ben niçin yaratıldım sorusunun cevabını, vücûdunun sesini dinleyerek bul.

Sakın ben hiçim, ben yokum deme.

Sen varlık boyutunda yaşamaktasın.

Ve sen, sorumluluk alanında yaşamaktasın.

Sen ilâhî şuuru anlamak durumundasın.

Sen tüm sırları kendinde görmek durumundasın.

Hiçlik, yokluk boyutu; sözün, sesin, görüntünün, hiçbir şeyin olmadığı boyuttur.

Makamların nihâyetidir.

Zâhirin âhiretidir.

Ağacın tohum boyutudur.

Rahmânın Rahîm boyutudur.

Yokluktan varlığa, varlıktan yokluğa, aktı âlem

Hiçlikten hepliğe, heplikten hiçliğe, gitti âlem.

Bâtından zâhire, zâhirden bâtına, bâktı âlem.

Bir vardı, bir yoktu, varlık yokluk "Hû" idi âlem.

İBRÂHİMİ BAKMAK

“Nurî İbrâhim” En’am Sûresi 75

Anlamak için bakmak.

Tanımak için bakmak.

Şahit olmak için bakmak.

Hikmetsel bakmak.

Çözümsel bakmak.

Mesajı yakalamak için bakmak.

Varoluşu ve var edeni anlamak için bakmak.

Şahit olmadığımız bir Allah inancı, iman değildir.

Her ezanda 4 defa, günde 20 defa söylenen “Eşhedü” kelimesi, “Şahit olun” mesajıdır.

Şahit olmak, tanımak, hakikatleri görebilmek, iman boyutuna kapı açar.

Şahit olmak için; bakmalı, incelemeli, tanımaya çalışmalıdır.

İnanç, şahit olmadığımız bir Allah’a inanmaktır.

İman, şahitlik boyutu olan bir Allah inancıdır.

Hazreti İbrâhim, görünen varlığın hakikatini aradı.

Yerlere göklere baktı.

“Bu görünenler nedir, varlık nasıl oldu, varlığı kim yarattı, beni kim yarattı?” diye sorguladı.

Hazreti İbrâhîm’in M.Ö 2000 li yıllarda yaşadığına inanılır.

Bakmanın, gözlemlenmenin, sorgulamanın, hakikati aramanın sembolüdür.

Yerlere göklere bakarak “Bu âlem nasıl var oldu, bu âlemi var eden kimdir, benim Rabbim sen misin?” sorularını sorarak, “Hakikati arayanların babası” olarak anılır olmuştur.

En’âm Sûresi 75-79

75: İşte böylece İbrâhim; göklerdeki ve yerdeki gücün sahibini anlamak, nurumuzu anlamak ve hakikatlerden emin olmak için baktı gözlemlledi.

76: Sonra da, gece bir bilememezlik içindeyken bir yıldız gördü ve dedi ki: Rabbim bu mudur? Fakat o gelip geçtiği zaman, gelip geçenlerde sevgiye ulaşmam, dedi.

77: Sonra da, ortaya çıkan Ay'ı gördüğünde dedi ki: Rab-bim bu mudur? Fakat o da gelip geçtiği zaman, eğer ben Rab-bimin hidâyetini anlayamazsam, elbette dalâlette kalan kimse-lerden olurum, dedi.

78: Sonra da, ortaya çıkan güneşi gördüğünde dedi ki: Bu daha büyük olan mıdır Rabbim? Fakat o da gelip geçtiği za-man dedi ki: Ey kavmim! Ben sizin ortak koştuğunuz şeyler-den uzağım.

79: Ben yüzümü Tevhîd üzere, gökleri ve yeri var eden o güce çevirdim ve ben O'nun varlığının yanında kendime var-lık isnat eden değilim.

İbrâhimi bakmak; anlamak için bakmaktır.

Hepimiz çocuk iken annemize babamıza “Ben nasıl oldum, bu görünen âlem nasıl oldu?” diye sorular sorduk.

Ailemiz “Allah yarattı” dedi.

“Anne Allah nerede, ben onu görebilir miyim?” diye sorduk.

Çoğu anne baba çocuğuna “Allah görünmez, göklerde” dedi ve çocuğun saf sorgulamasının, anlamak istemesinin önüne geçti.

İşte, İbrâhimi bakmak; anlamak, tanımak, şahit olmak için bakmaktır.

Şunu çok iyi düşünmeliyiz “Saf masum çocuklara nasıl bir din anlayışı öğretiyoruz?”

Görünen varlığın, yaratılışını ve yaratıcısını anlamak için mi?

Yoksa, emirler, yasaklar, ibadetler, cennet, cehennem diye-rek, dinin hakikatini hiç öğretemediğimiz bir din anlayışı mı?

Allah korkusu, cehennem korkusu ile büyüyen bir çocuk, saf, temiz düşünebilir mi, anlamak, şahit olmak için bakabilir mi?

Çoğumuz, korkularla, emirlerle, yasaklarla büyütüldük.

Hiç şahit olmadığımız bir Allah inancı ile büyütüldük.

Bizlere öğretilen din anlayışıyla, bizim gibi inanmıyor diye karşımızdakini yargıladık, kâfir saydık, cehennemlik saydık, onlara saldırdık, zulüm ettik.

Çoğumuz eksik aramak için yetiştirildik.

Çoğumuz yargılamak için yetiştirildik.

Çoğumuz karşımızdaki insanın da bizim gibi bir yaratıcı tarafından yaratıldığını anlamak için bakmadık.

İbrâhimi bakmak nedir?

İbrâhim gibi gözlemlemek nedir?

İbrâhim gibi yaratıcısını tanımak için bakıp gözlemek nedir? Öğrenmedik.

Benim Rabbim kim, yani beni vücûdlandırın, benim vücûdumda her an işleyen kim? Diye düşündürülmedik.

Gel kardeşim:

“İbrâhimi bakmak nedir?” Bilelim.

Varlığın nasıl var olduğunu anlamak için varlığa bakarak düşünelim.

Yerlere göklere bakalım.

Bakalım, gözlemleyelim, işleyişi anlamak için tefekkür edelim.

Nasıl var olduk, nasıl vücûdlandık? Düşünelim.

“Nereden geldik, nereye gidiyoruz?” Düşünelim.

Kimseyi yargılamayalım.

İnsanların inançlarını, ibadetlerini onlara bırakalım, inançları küçük görmeyelim.

Kimsenin din anlayışını kerih görmeyelim.

Bakara Sûresi 256: "Lâ ikrâhe fîd dîni" "Kimsenin din anlayışını kerih görmeyin."

Akledelim, şahit olalım.

İbrâhimi bakmak makamına erişelim.

Gel kardeşim! Varlığın, var oluşun, var edenin hakikatini anlamak için İbrâhim gibi bakalım, gözlemleyelim.

İbrâhimi bakmak makamına erişelim.

MÜŞRİKLİK

Müşrik, şerik koşmak, ortak koşmak demektir.

Allah'a ortak koşmak demektir.

Kibir ve şirk en büyük günahdır.

Lokman Sûresi 13: "Ve iz kâle lukmânu libnihî ve huve yar-zuhu yâ buneyye lâ tuşrik billâh inneş şirke le zulmun azîm."

Meâli: Lokman oğluna öğüt verip, şöyle demişti: Ey oğlum, Allah'ın yanında kendine varlık isnat edip şirk koşma. Doğrusu şirk koşmak elbette kendine yaptığın büyük bir zulümdür.

Mekkeli müşriklerde Allah'a inanırlar ve ibadetlerini yaparlardı.

Şirk ne demektir?

Müşrik ne demektir?

Yoksa bizler de müşrik miyiz?

Kur'ân'ı incelediğimizde anlıyoruz ki onlarda Allah'a inanıyorlar ve inançlarına sıkı sıkı bağlılar ve asla Allah'ı inkâr etmiyorlar.

Zuhurif Sûresi 9: "Ve le in seeltehum men halakas semâvâti vel arda le yekûlunne halakahunnel azîzul alîm."

Meâli: "Doğrusu onlara, gökleri ve yerleri kim yarattı diye sorduğunda, elbette varlığın yüce sahibi, ilmin sahibi olan onları yarattı, derler."

Zümer Sûresi 3: Vellezînettehazû min dûnihî evliyâ mâ nabuduhum illâ li yukarribûnâ ilallâhi zulfâ."

Meâli: "Ondan başka evliya edinenler, biz onlara kulluk etmiyoruz, ancak Allah'a yaklaştırsınlar diye onlara yakın oluyoruz, derler."

Yûnus Sûresi 18: "Ve yekûlûne hâulâi şufeâunâ indallâh."

Meâli: “Derler ki: Bunlar Allah’ın katında bize şefaatçi olacaklar.”

Ankebût Sûresi 63: “Ve le in seeltehum men nezzele mines semâi mâen fe ahyâ bihil arda min badi mevtihâ le yekûlunnal-lâh kulil hamdu lillâh bel ekseruhum lâ yakılûn.”

Meâli: “Eğer onlara; gökten yağmuru indiren, böylece topraktan hayat veren, sonra da oradan nutfeler çıkaran kimdir, diye sorsan, elbette Allah derler.”

Nisâ Sûresi 153: “En tunezzile aleyhim kitâben mines semâi.”

Meâli: “Senden Ulvî Âlem’den bir kitap getirmeni isterler.”

En’âm Sûresi 148: “Seyekûlullezîne eşrekû lev şâallâhu mâ eşreknâ ve lâ âbâunâ ve lâ harremnâ min şey.”

Meâli: “Ortak koşan kimseler derler ki: Eğer Allah isteseydi, biz ve atalarımız ortak koşanlardan olmazdık ve haram şeyler yemezdik.”

Furkân Sûresi 7: “Ve kâlû mâli hâzer resûli yekulit taâme ve yemşî fil esvâk lev lâ unzile ileyhi melekun.”

Meâli: “Dediler ki: Bu nasıl bir Resûl? Yemek yiyor, çarşılarda dolaşiyor. Ona bir melek indirilseydi ya.”

Furkân Sûresi 8: “Ev tekûnu lehu cennetun yekulu minhâ.”

Meâli: “Ya da devamlı oradan besleneceği cenneti.”

Kur’ân’ı dikkatlice incelediğimizde anlıyoruz ki, Hazreti Muhammed öncesi Arap toplumunda, Allah inancı ve ibadetler kavramı bugün ki İslam toplumunda ki ile hemen hemen aynı olarak vardı.

Kur’ân’ı incelediğimizde Mekkeli müşriklerin;

Allah’a; Zuhruf Sûresi 9, Ankebût Sûresi 63

Kitâba; Nisâ Sûresi 153

Meleklerle; Furkân Sûresi 7

Resûllere; Furkân Sûresi 7

Ahirete; Furkân Sûresi 8

Kadere; En'âm Sûresi 148, inandıklarını görüyoruz.

Mekkeli müşriklerin şiirlerinde Allah inancına rastlıyoruz.

İmanının şartları dediğimiz şartlara rastlıyoruz.

Hazreti Muhammed'in Allah'tan ve niteliklerinden bahsetmesini hiçbiri yadırgamadı.

Çünkü kendilerinin bildiği şeyleri söylüyordu Hazreti Muhammed.

Bu bilgilere "İbn-i Habîb" in "Muhabber" kitâbında ve H. Mehmet Soysaldı'nın kitâbında rastlıyoruz.

"Kur'an ve Sünnet Işığında İbadet Tarihi"

Türkiye Diyanet Vakfı Yayınları, Ankara, 1997

"Çünkü namaz Mekkelilerin bildiği bir şeydi " (Ebu Muslim).

Ebu Cehil de, Ebuzer Gifari de cahiliye döneminde namaz kılmaktaydılar.

Hazreti Muhammed'in çağrısı neydi ki birini can düşmanı diğerini can dostu yaptı?

Sadece namaz değil hac, oruç, abdest, gusl, cenaze namazı, cuma toplantısı (yevmul arube, arabların günü) kırkta bir zekat, kısas, el kesme, sopa vurma, bir Allah'a inanma, Adem'i, Nuh'u, Hud'u, İbrahim'i, İsmail'i, Hacer'i saygıyla anma, örtünme, sakal, cübbe, sarık vs. bugün İslam'da ne kadar ritüel (nusuk), ahkam, şekil, şemal ve itikat varsa hepsine sahipti cahiliye Arapları.

Anlıyoruz ki bugün ki iman ve ibadet mevzuları hemen hemen aynıyla Mekkeli müşriklerde vardır.

Peki, Mekkeli müşrikler neden Hazreti Muhammed'e karşı çıktılar.

Söylemler aynıydı, ama anlayışlar aynı değildi.

Zuhur Sûresi 9: "Ve le in seelthum men halakas semâvâti vel arda le yekûlunne halakahunne azîzul alîm."

Meâli: "Onlara sorsan; gökleri ve yerleri kim yarattı diye, derler ki aziz olan alim olan Allah yarattı."

Evet, ne kadar ilginç değil mi?

Yalnızca “Allah yarattı” demiyorlar.

Allah’ı anarken Allah’a ait olan sıfatlarla onu yüceltiyorlar.

Semâvat yani gökler kelimesi geçtiğinde oraya layık olan “Âziz” kelimesini kullanıyorlar.

Ard-Arz yani yeryüzü kelimesi geçtiğinde oraya layık olan “Âlim” kelimesini kullanıyorlar. Çünkü yeryüzü tüm ilmin sergilendiği yerdir.

Evet, Mekkeli müşrikler belli ki bizlerden çok daha iyi Allah inancına sahiptirler.

Allah’ı anarken Allah’a ait olan sıfatlarla anıyorlardı.

Ama, yine de onlara müşrik dendi.

Peki, neden dendi?

Kur’ân’a göre müşriklik nedir?

Müşrik: “Şe-ri-ke, şirk” kelime kökünden gelmektedir.

Şerike ortak olmak demektir. “Senin de var benim de var” anlamındadır.

“Şirket” de bu kökten gelir. Yani ortaklık.

Müşrik; ortak koşan anlamında kullanılır, yani Allah’a ait olan niteliklerin, Allah’ın yarattığı kula da isnat edilmesidir.

Allah’ın yarattığı kula ulûhiyet isnat edilmesidir.

Ama kendine ama başka birine Allah’a ait olan yüceliği isnat etmektir.

Kişi hem Allah’a inanır hem de Allah ile arasına yücelik isnat ettiği birilerini ya da kendini koyar.

Allah ile arasına koyduğu yücelik verdiklerine “Evliya-Veli” der.

Ve evliyasını şefaata aracı olarak koyar.

Zümer Sûresi 3: “Ondan başka evliya edinenler, biz onlara kulluk etmiyoruz, ancak Allah’a yaklaştırsınlar diye onlara yakın oluyoruz, derler.”

Oysa Kur’ân; “Allah’tan başka veli- evliya edinmeyin” der.

En’âm Sûresi 51: “Min dûnihî veliyyun ve lâ şefiun.”

Meâli: “O’ndan başka dost ve şefaata eden yoktur.”

Câsiye Sûresi 10: "Allah'tan başkasına evliya diye sarıldıklarından da onlara bir fayda yoktur."

Allah'a ait olan sıfatları kendine nisbet etmek müşrikliktir.

Hazreti Muhammed; "kölelik yoktur, hepimiz Allah'ın kuluyuz, hepimiz eşitiz, siyahın beyaza, beyazın siyaha üstünlüğü yoktur" dediğinde, Mekkeli müşriklerin ileri gelenleri ona itiraz ettiler.

Ve dediler ki: "Biz Bilal ile bir miyiz, Allah onu köle olarak yaratmış ama bizleri kendine ait olan "Melik" isminin mazharı olarak yaratmış. Bak bizler Mekke'nin yöneticileriyiz, ama Bilal köle."

Kendini yaratılan bir varlıktan üstün görmek de müşrikliktir.

Kendini ya da birini "alîm" görmekte müşrikliktir.

Çünkü "alîm" Allah'ın sıfatlarından biridir. İlmin sahibi demektir.

Cümle varlıkta satır satır yazılı olan ilmin sahibi ve oraya o ilmi yazan Allah'tır.

Varlık, Allah'ın ilmiyle var olmuştur.

Bir tohumun içinde olan satır satır yazılı olan, filiz, dal, çiçek, yaprak, meyve yazılımını yapan Allah'tır.

İşte kişinin Allah'a ait olan ilmi kendine ya da birine nispet etmesi müşrikliktir.

Kişilere: Kâmil, ârif, rical, talebe denir.

Allah'a ait olan nitelikleri ama kendine ama birine nispet etmek müşrikliktir.

Allah'ım sen alîmsin, işte bu kulun da alîm demek Allah'a ortak koşmaktır.

Allah'a ortak çıkarmaktır. İşte bu müşrikliktir.

Örnekler verirsek:

Allah'a ait niteliklerden bazıları:

Hayat; hay olan diri olan Allah'tır.

İlim; ilmin sahibi Allah'tır, varlığın özünde olan ilim Allah'a aittir.

İrâde; varlığın var oluşundaki ve işleyişindeki istek Allah'a aittir.

Bâkî: Yok olmayan, sonsuz olan.

Hâdî: Yol gösteren, hidâyet veren.

Hakîm: Tüm varlığa, her şeye hâkîm olan.

Kâdir: Kudretli, güçlü.

Mâlik-ül Mülk: Mülkün sahibi olan Allah'tır, kişi emanetçidir.

Bu mülkün sahibi kim dememeliyiz, bu mülkün emanetçisi demeliyiz.

Reşîd: İrşad eden, Allah'tan gayrısı irşad edemez, kul vesile olur.

Samed: Hiçbir şeye muhtaç olmayan, eğer bir kişiyi zengin der hiçbir şeye muhtaç değildir dersek bu müşrikliktir.

Çünkü her kişi, havaya, suya, yemeğe vs muhtaçtır.

Ama Allah hiçbir şeye muhtaç değildir.

Bu örnekleri çoğaltabiliriz.

Evet, Hazreti Muhammed: Allah'ın indinde herkes eşittir, kadın erkek eşittir, kadın da sizin gibi bir insandır, köle dediklerinizde bir insandır, birinizin diğerine bir üstünlüğü yoktur, dediğinde ve buna benzer muhteşem tespitleri ortaya koyduğunda, Mekke'nin müşrikleri bunu kabul etmediler.

Çünkü onlar kendilerinin yüce yaratıldığına, seçilmiş olduklarına, hidâyet bulduklarına, şefaathahli olduklarına, inanıyorlardı.

Hiçbir efendi ile köle bir olabilir mi, diyorlardı.

Ve bunun için Hazreti Muhammed'le bu konularda ve bilhassa kader konusunda ayrılıyorlardı.

İşte anlıyoruz ki Allah'a ait olan sıfatları, yücelikleri ama kendimize ama birine isnat etmenin adı müşrikliktir.

LÂ-YOK ET

Yok olan nedir?

Yok edilecek olan nedir?

Yok edilmesi gereken nedir?

Gel kardeşim lâ nedir bilelim.

Lâ sırrına erelim.

Lâ demeden İllâ denilemeyeceğini bilelim.

“İllâ Hû” boyutuna giden yol lâ’dan geçer.

Lâ ilâhe illâ Hû “لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ”

Lâ “yok, terk et, bırak” demektir.

Nedir yok edilecek, terk edilecek olan?

İllâ ya giden yol “Lâ” dan geçer.

Lâ demeden İllâ denilemez.

Gel kardeşim lâ edelim, yok edelim.

Öncelikle öfkemizi, nefretimizi, kinimizi yok edelim.

Dedikodu, arkadan konuşma, çekiştirmeyi yok edelim.

Hor bakmayı, küçük görmeyi yok edelim.

Kendimizi büyük görmeyi yok edelim.

Kötülük düşünmeyi ve kötülük yapmayı yok edelim.

Ayrımcılık yapmayı, kimini yüce, kimini küçük görmeyi yok et.

Yaratılan varlığa hor bakmayı yok et.

Yargılamayı yok et.

İnsanları inançlarına, ibadetlerine, ibadethanelerine, giysilerine göre yargılamayı yok et.

Başkasını imansız görmeyi, kâfir görmeyi, cehennemlik görmeyi yok et.

Bâtıl olan her şeyi yok et.

Hurafeleri yok et.

Asılsız olan şeyleri yok et.
İlimden asla ayrılma.
Seni ilimden uzaklaştıran her şeyi terk et.
Yalan söylemeyi, iftira atmayı yok et.
İnsanların eksikliğini, hatasını aramayı yok et.
İnsanların eksikliğiyle, hatasıyla alay etmeyi yok et.
Haram yemeyi, haksız kazanç elde etmeyi yok et.
Ağızından giren yiyeceğin helal olmasına dikkat et.
Zem, hasetlik, fesatlık, gurur, kibir, gibi şeytani duyguları yok et.
Laf götürüp getirmeyi, başkasını eksik görmeyi yok et.
İnat etmeyi, bilmişlik yapmayı, başkasını cahil görmeyi yok et.
Asla kendi bilmiş görme.
Kitaplarda yazan bilgileri anlatmayı marifet sayma.
Marifet yani âriflik, canlı kitâb olan varlık kitâbından şahit olduğun şeyi anlatmaktır.
İnsanları alaya almayı yok et.
İsyan etmeyi, karamsarlık yapmayı, umutsuzluğa düşmeyi yok et.
Makam derdine düşmeyi, şan şöhret istemeyi yok et.
Lüks derdine düşmeyi yok et.
Sana yakışanı, en uygun fiyatta olanı giy.
Lüks şeyler giyerek, giyemeyenleri utandırma.
Süslü püslü görünerek, kendini kibre düşürme.
Seni kibre düşürecek her şeyi yok et.
Ey kardeşim! Bil ki yok etmen gereken şeyler seni şeytanlaştıran şeylerdir.
Bil ki Mina'daki üç şeytan, sendeki lâ edilmesi gerekenlerdir.

Bil ki seni şeytanlaştıran şeyler seni Allah'tan uzaklaştıran şeylerdir.

Kardeşim bil ki "Lâ" seni Allah'tan ayıran her şeydir.

Seni Allah şuurundan uzaklaştıran her şeyi yok etmen gerekir.

Bilhassa, Allah'ın ulviyetinin yanında kendine varlık isnat etmeyi yok et.

"Ben de varım" demeyi yok et.

Allah'a ait olan sıfatları kendine nispet etmeyi yok et.

Fiil, Fâil hakikatini anla, kendine işleyiş nispet etmeyi yok et.

Bil ki vücûdunda olan işleyişin sahibi sen değilsin.

Kâlbini attıran, kanını dolaştıran, nefes alıp verdiren, hücrelerini çalıştıran sen değilsin.

Gözünden gördüren, kulağından işittiren, dilinden söyletiren sen değilsin.

Ağızından tat aldırın, yutkündüran, sindirimini yapan, boşaltımını yapan sen değilsin.

Vücûdunda her an olan işleyişi yapan Allah'tır.

Gel, benim işim, ben işlerim demeyi yok et.

Sıfat, Mevsûf hakikatini anla.

Kendine sıfat nisbet etmeyi yok et.

Tüm sıfatların sahibini Allah olduğunu anla.

Hayy olanın, Âlim olanın, İrâde sahibinin, Kudret sahibinin, Semi, Basar, Kelâm sahibinin Allah olduğunu anla.

Kendini ilim sahibi görmeyi, kudret sahibi görmeyi, irâde sahibi görmeyi yok et.

Kendine vücûd nisbet etmeyi yok et.

Benim vücûdum demeyi yok et.

Vücûdunun ve tüm vücûdların sahibinin Allah olduğunu anla.

Bir başkasının vücûduna bakarken, o vücûdun sahibinin Allah olduğunu bilerek bak.

Ve asla kimsenin vücûdunu ona nisbet etme.
Sûretlerde kalmayı yok et.
Sûretlere bakmayı öğren.
Bil ki sûretlerde kalan, toprak görüp özünü göremeyen, iblis durumuna düşer.

İblis durumuna düşmeyi yok et.

Gel kardeşim, "Lâ" edelim.

Bizi Allah şuurundan koparan her şeyi yok edelim.

Kendimize benlik isnat etmeyi yok edelim.

Bilelim ki "Lâ" biziz, "İllâ" Allah'tır.

Allah'ın üliyyetinde yok olduğumuzu bilelim.

Sadece O'nun olduğunu bilelim, o şuurda yaşayalım.

Gel kardeşim.

Gururu kibiri lâ edelim

Benlik isnat etmeyi terk edelim

İllâ makamına erişelim.

Bizi Hakk'tan uzaklaştıran her şeyi yok edelim.

Gel kardeşim.

Kâlb kırmayı yok edelim.

Hor bakmayı yok edelim.

Yaratılan hiçbir şeye hor bakmayalım.

Bizi gaflete düşüren her şeyi terk edelim.

Gel kardeşim.

İblisliğini, şeytanlığını yok et.

Zalimliğini yok et.

Zalimliğe yol açacak olan her şeyi yok et.

Gel kardeşim.

Lâ sırrına er, lâ demenin yolunu öğren ve lâ de.

Bil ki lâ demeden İllâ denilemez

İllâ Hû " ءِٕلَّا ۛ "

RAHÎM-RAHMÂN

Rahîm, Rahmân, Rahmet, Merhamet “R-h-m” kelime kökünden gelir.

R-h-m “الرَّحِيمِ El rahîm”, “الرَّحْمَنِ El rahmân”

R-h-m harflerin yazılış hikmetleri ve işaret ettiği boyutlar:

R ر harfi; varlığın açığa çıkışını, tecelliler boyutunu, rûhdan gelen üflenişle başlayan yaratılışı işaret edilmiştir.

H- ح harfi; Hı-Ha-Hû- ile tüm âlemin sahibi işaret edilmiştir.

M-mim- م; harfi ile; hem rûhun hem de rûhdan gelen üflenişle açığa çıkan halkiyetin birliği işaret edilmiştir.

Mim; Muhammed boyutudur, yani Hakk ve Halk birliğidir, yani varlığın beşer boyutu ve öz boyutunun birliğidir.

Rahîm; varlığın açığa çıkmadan önce bulunduğu öz boyuttur.

Rahîm; rahîmiyet boyutudur, rûh boyutudur.

Nasıl ki insan ana rahminden bedenlenip açığa çıkmıştır.

Nasıl ki bir ağaç bir tohumun özünden süzülüp gelmiştir.

İşte her varlık da Allah'ın rahîmiyetinden süzülüp gelmiştir.

Her varlık, rahîm boyutunun levh-î mâhfûzunda rûhun ulviyetiyle muhafaza edilmiştir.

Rahîm boyutunda her varlık, görünmez bir hâlde bulunmaktadır.

Rahîmiyet; gizlilik, görünmez, rûhanî, tanımlanamaz bir boyuttur.

Rahîmiyeten üflenen rûh, Rahmân boyutunu açığa çıkarır.

Rahmân; rahîmiyette olanın açığa çıkışıdır.

Rahmân; beşeri âlem, halk boyutu, sıfatlar boyutu, esmalar boyutudur.

Rahmân, insan boyutunun sırrıdır.

İnsandan murad, beşeri âlemin “ins-öz-birlik-kaynak-sıfat-ların birliği-tekvin” boyutudur.

Rahîm, Hakk boyutudur.

Rahmân, Halk boyutudur, halk’dan murad insandır.

Rahîm ve Rahmân birliği “Bismillah” boyutudur.

Allah-Hû hakikati, hem rûhun hem de rûhdan gelen halkın cemi boyutudur, yani birlik boyutudur.

Allah her şeyi, içiyle dışıyla ihâta etmiştir.

Fussilet Sûresi 54: “E lâ inne hu bi kulli şeyin muhît.”

Meâli: “Muhakkak ki O bütün her şeyi ihâta eden değil midir?”

Allah ve âlem birbirinden ayrı değildir.

Rahîm ve rahmân boyutlarının ne olduğunu anlayan kimse, muhakkak ki bunu anlayacaktır, “Bismi Allah” sırrına erecektir.

Rahîm boyutu, Allah’ın rûh boyutudur.

Her şey rahîm boyutunda gizlidir.

Ağacın tohumda gizli olduğu gibi.

Her varlık zamanı gelince bir bir açığa çıkar.

Tohumu rahîm olarak düşünelim.

Tohumdan açığa çıkan ağacı da rahmân olarak düşünelim.

Tohum ağaçtan ağaç tohumdan ayrı değildir.

Hem tohumu hem de tohumdan açığa çıkan ağacı birlik olarak Allah olarak hissedelim.

İşte Allah-Hû, görünen görünmeyen tüm âlemleri sonsuz vücûduyla ihâta etmiştir.

Vücûd sahibi Allah’tır.

Tüm bedenleri tutan vücûd tek vücûddur, o da Zâtıyla mutlak olan Allah’ın vücûdudur.

Bu görünen bedenlere vücûd denilmez.

Görünen bedenleri tutan ilâhi kudrete vücûd denilir.

Görünen bedenler bugün var ise, yarın yoktur.

Ama Allah'ın vücûdu, rahîm ve rahmân boyutuyla evvelen âhire her dâim vardır.

Hep denir, Allah'ın rahîm sıfatı yalnız müminleri kapsar.

Rahmân sıfatı her şeyi kapsar.

Buradan anlaşılması gereken, mümin olan rahîmiyet sırtına erendir.

Mümin, rahmâniyetiyle her şeyi ihâta edenin Allah olduğundan emin olandır.

Müminlik makamına erebilmek için rahîmiyetten rahmâniyete olan akışa şahit olmak gerekir.

Mümin, Allah'tan emin olan demektir.

Bu eminlik rûhun üflenîşe erişmekle mümkündür.

Bir tohumdan ağacın açığa çıkışına şahit olan, tohumdan ve ağaçtan emin olacaktır.

Mümin, rahmet, merhamet ehlidir.

Merhamet, her şeyin rahîmden süzülüp geldiğine ve rahîmden süzülüp gelen her şeyin yani rahmân boyutunun rahîmde olan esmalarla, sıfatlarla kuşatıldığına şahit olmakla oluşur.

Mümin, merhamet sahibidir.

Mümin, Muhammed boyutunun erenidir.

Hazreti Muhammed bu hakikati insanlığa sunmuştur.

Rahîm ve rahmân boyutuna eren kimse, merhamet-rahmet makamına erişir.

Enbiyâ Sûresi 107: "Ve mâ erselnâke illâ rahmeten lil âlemîn."

Meâli: "Seni âlemlere rahmet olmaktan başka bir şey için göndermedik."

Hakikati anlamak ancak ve ancak rahîm ve rahmân boyutunu anlamakla mümkündür.

Rahmet-merhamet, ancak ve ancak rahîm ve rahmân boyutunu anlayan kimselerde tecelli eder.

Âl-i İmrân Sûresi 107: “Ve emmellezînebyaddat vucûhum fe fî rahmetillâh hum fihâ hâlidûn.”

Meâli: “Hakikatleri anlamış olanların yüzlerinde huzur vardır. Öyle ki onlar, Allah’ın rahmetini içlerinde hissederler, onlar devamlı o halde hareket ederler.”

İşte rahîm boyutu:

Rûh boyutu, Hakk boyutu, cân boyutudur.

Tüm varlığın geldiği öz boyutu, her varlığın geldiği kaynak boyutudur.

Açığa çıkan ağacın geldiği tohum boyutu ile zevk edebiliriz.

Rahmân boyutu:

Halk boyutu, insan boyutu, Muhammed boyutu, hamd boyutudur.

Tohumda olan ağaç boyutudur.

Tohumda olan her şey ağaçta kendini gösterir.

Rahîmde olan her şey, rahmân boyutunda zamanı gelince bir bir tecelli eder.

Rahîmde de rahmânda da Allah’ın kendi zâtını gösterir.

Şahitlik boyutu rahmân boyutudur.

Rahmân boyutuna şahit olan, rahîm boyutuna erebilir.

Rahîm; Hakk, rûh, cân, Âdem, İsâ boyutudur.

Rahmân boyutu; İnsan boyutu, Muhammed boyutu, Halk boyutu, Nûr boyutudur.

Hem rahîm hem rahmân birliği “Bismi Allah” sırrıdır.

Rûhumuz-cânımız rahîm boyutudur.

Bedenimiz-sıfatlarımız rahmân boyutudur.

Hem bedenimiz hem cânımızın birliği “Bismi Allah” boyutudur.

“بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ” “Bismillâhir rahmânir rahîm”

Bism: İle, adı, ismi, esmaları, sıfatları, işaretleri, tüm işaretleler ile,

Allah-Hû: Allah, tüm varlıktaki kudret,

El Rahmân: Tüm varlığı rahmetiyle saran, halkiyetteki nûrun sahibi

El Rahîm: Rûh, Öz, Hakk, tüm varlığı özünden var eden

Meâli: "Allah; tüm işaretleri ile her yerdedir, varlığı özünden var edendir, varlığı nuruyla sarandır."

Nûr Sûresi 35: "Allâhu nûrus semâvâti vel ard" "Allah yerlerin ve göklerin nûrudur."

"Nûrun alâ nûr" "O mutlak nûrun ve her şeydeki nûrun sahibidir."

İnşAllah "Rahîm olan ve Rahmân" hakikatini anlayanlardan oluruz.

İnşAllah "Bismi Allah" hakikatine erenlerden oluruz.

İnşAllah Halk da her dâim Hakk'ın vechîni görenlerden oluruz.

SONUÇ

“Kur’ân’dan Damlalar” ve “Kur’ân’dan Mesajlar” kitâbımızın devamı olan Kur’ân’dan Lütûflar” kitâbımızda da yine 40 makalede, Kur’ân anlamaya ve anladığımız kadarıyla anlatmaya gayret gösterdik.

Kur’ân’dan sunulan muhteşem öğütleri, gönlümüzce duymaya çalıştık.

Duyabildiğimiz kadar duyurmaya gayret gösterdik.

Amacımız, Kur’ân’ı Kur’ân’la anlamaya çalışmak.

Amacımız, Kur’ân’ı layıkıyla anlamak ve anlamak isteyen dostlarımıza düşünceler sunmak.

Düşünmek ve düşündürmek her insanın yolu olmalıdır.

Allah’ın bizlere lütfettiği aklı, ilim ve edep üzere işletmeliyiz.

Akıllı yaratılışı anlamak için bizlere bahşedilmiştir.

Aklı yok saymamalıyız.

Bizler birbirimizi dinlemeliyiz.

Dinlemeyiz ve anlamaya çalışmalıyız.

Asla bilgiçlik yapmamalıyız.

Asla hiç kimseyi inancından dolayı yargılamamalıyız.

İnsan yönünü varlığın özüne döndürmeli ve yaratılışı anlamaya çalışmalıdır.

Aklı gönlü kavgalar içinde olan kimse, hakikati anlamaktan uzak olacaktır.

Hakikati anlayan insan ise tevâzû içinde olacaktır.

Nefsine ârif olan yani kendini bilen kimse, çevresine karşı sevgi ve saygı içinde olacaktır.

Kur’ân’ı anlamak bunun için çok önemlidir.

Kur’ân, insana yaratılışı anlamasını tavsiye eder.

Bakmasını, düşünmesini, hakikati görmesini tavsiye eder.

Hakikati anlayan insan, varlığın birbiriyle bağını anlayacaktır.
Ve sonuçta kendisinin de bir varlık olduğunu ve diğer var-
lıktan zerre kadar üstün olmadığını anlayacaktır.

Ve böylelikle Tevhîd şuuruna erişecektir.

Tevhîd, bedendeki tüm hücrelerin bir bedende birlik, bü-
tünlük içinde olduğu gibi, tüm âlemin de birlik, bütünlük içinde
olduğunun hakikatidir.

Kur'ân, okuyalım, anlayalım diye hepimize sunulmuş ilâhi
bir mesajdır.

Bizler de makaleler halinde yazdığımız bu kitâbta, anla-
maya ve düşündürmeye çalıştık.

Eksiğimiz noksanımız elbette çoktur.

Okuyan dostlarımız Kur'ân'ı daha derin okusunlar.

Hakikatleri daha derin yakalasınlar.

Bizler de vesile olabildiysek ne mutlu bizlere.

Birbirimizi sevelim, sayalım.

Birbirimizin eksiğini değil, güzel yönlerini bulalım.

Güzel insan Hazreti Muhammed'in baktığı gibi bakalım in-
şallah.

Hazreti İsâ'nın ya da Hazreti Muhammed'in başından ge-
çen şöyle bir olay nakledilir.

Bazı kaynaklarda bu sözü söyleyen Hazreti İsâ'dır diye bil-
dirilir. (İbn Ebi'd-dünya, Zemmu'l-Ğıybeti, 1/47)

Bazı kaynaklarda ise Hazreti Muhammed'in sözü olarak geçer.

Hazreti İsâ'nın da başından geçse, Hazreti Muhammed'in
de başından geçse, bizlere sunulan mesaj güzel bakabilmenin
mesajıdır.

Her iki insan da güzel bakacak kadar merhamet dolu idiler.

Olay şöyledir.

Bir gün dostları ile bir yere giderlerken yolda ölmüş bir
köpek görürler.

Biri der ki: "Uyuz bir köpekmiş."
Biri der ki: "Ne kötü kokuyor."
Biri der ki: "Çok da zayıfmiş."
Biri der ki: "Kemikleri de çok zayıfmiş."
Hazreti Muhammed der ki: "Dişleri ne güzelmiş."
Evet, birbirimizin eksliğini değil, güzel yönlerini bulalım.
Varlıkta olan Allah'ın güzelliklerini görelim.
Birbirimize olan sevgi ve saygımızı hiç kaybetmeyelim.
Düşünmekten ve düşündürmekten hiç vazgeçmeyelim.
Gönüllerden Allah sevgisi hiç eksik olmasın.
Gönüllerden samimiyet hiç eksik olmasın.
Gönüllerden merhamet hiç eksik olmasın.
İlimden edebden hiç kopmayalım.
Her dâim ilme sarılalım, ilim üzere hareket edelim.
Hakk nazarıyla bakmaktan hiç vazgeçmeyelim.
Sevgi, saygı, merhamet, tevâzû gönüllerden hiç eksik olmasın.
Sevgiyle, huzurla, ilâhî aşkla kalın...
Gönlünüz her dâim aşk içinde olsun...
Gönlünüz her dâim ilâhî heyecan içinde olsun...

5 Haziran 2023
İsmail Dinçer